Autoare: Susanne McCarthy

Titlu original: *PRACTISED DECEIVER*

Titlu românesc: UN SEDUCĂTOR VERSAT

Traducător: Mihnea Columbeanu

Data finalizării traducerii: 24 mai 2001

Bun de tipar: 28 iunie 2001

Text coperta a IV-a:

"Nu cred în jocul de zaruri cu pericolul..."
Dar, când top-modelul Alysha Jones a semnat un contract în exclusivitate cu Lozier Cosmetics, viaţa ei a devenit de-a dreptul hazardată. De noua campanie se ocupa Ross Elliot – bărbatul a cărui seducţie dezinvoltă fusese cât pe ce s-o doboare, cu ani în urmă! Alysha era hotărâtă să-şi înfrunte vechea atracţie către el. Ross era un afemeiat pur şi simplu, un seducător versat, şi orice relaţie oferită de el nu putea însemna decât satisfacţii trecătoare şi mari primejdii pentru inima Alyshei!

– Te voiam goală. De-asta te-am angajat.

– Pentru campanie, sau în interes personal? îl provocă Alysha.
Ross chicoti, cu amuzament răutăcios.
– Tu ce crezi?
Îl privi crunt, cu ochi scăpărători de furie.
– Cred că anume ai plănuit-o aşa. Cred că ai ales locul ăsta fiindcă... vrei să...
– Cum ştiai foarte bine, o întrerupse el, necruţător, completându-i fraza într-un mod atât de direct încât o făcu să se înece. Şi, mai mult, o doreşti la fel de mult ca mine. Nu te osteni să negi – te trădează limbajul trupului.

Capitolul 1

– Nu-l vrei? Cum vine treaba asta, nu-l vrei?
În momentele de stres maxim, vocea armonios modulată a Barbarei Lange tindea să revină la accentul ei brooklynez de baştină.
– Ascultă, scumpo, *toată lumea* aleargă după contractul ăsta. Nu-ţi dai seama ce-nseamnă? Nu numai că valorează o avere, dar îţi va mai şi lansa cariera pe orbită, garantat! N-a lipsit mult să fac hernie, numai ca să te-nscriu pe listuţa aia – nu se *poate* să nu-l vrei!
– Îmi... pare rău, Bobbie.
Alysha îşi mută receptorul în mâna stângă, întinzând-o pe dreapta pentru ca manichiurista să-i aştearnă pe unghiile prelungi lacul de culoarea prunei.
– Habar n-aveam prin ce-ai trecut ca să mă înscrii. Oricum, adăugă ea, cu tipica ei lipsă de înfumurare, cred că nu contează – mă îndoiesc că-l voi primi.
– Îţi arde de glumă? întrebă tranşant agenta. Iubito, în clipa când ai intrat pe uşa mea am ştiut că vei fi o vedetă! Ce te-a apucat? Nu-ţi stă în fire să încurci borcanele, refuzând o lovitură

ca asta. Îţi spun eu, acolo trebuie că-s ca la vreo două sute de fete care i-ar da lui Ross Elliot braţul drept ca să fie Lozier Girl – plus oricare altă parte a anatomiei lor care s-ar întâmpla să-i cadă cu tronc! adăugă ea, cu un chicotit aluziv.
Gura cu buze gingaşe a Alyshei se arcui într-un zâmbet răutăcios. Nu avea nici cea mai mică îndoială că existau destule fete mai mult decât dornice să-i ofere lui Ross Elliot tot ce voia – şi nu numai în speranţa de a-şi consolida carierele. Iar ea avea toate motivele să ştie că Ross n-ar fi ezitat nici un moment ca să profite de nechibzuinţa lor.
Îl întâlnise doar o dată, cu cinci ani în urmă, dar acea unică întâlnire fusese de-ajuns; Ross reuşise ca, într-o singură după-amiază, să-i scoată complet din minte ideea unei cariere în modeling. Numai împrejurările din viaţa personală o aduseseră înapoi – dar avusese grijă să evite orice nou contact cu el.
Până acum, acest lucru nu fusese dificil. Deşi încă mai era cunoscut de public ca un maestru al fotografiei, în anii trecuţi de-atunci îşi înfiinţase propria agenţie de publicitate – şi nu era genul care să se folosească de

începătoare. Poate că Alysha ar fi trebuit să se aştepte, pe măsură ce cariera îi progresa, că era inevitabil să-l întâlnească din nou – dar încă nu avea convingerea că era pregătită pentru asta.
– Îţi... mulţumesc pentru tot ce-ai făcut, Bobbie, răspunse ea cu prudenţă; Barbara nu ştia că-l cunoscuse pe Ross – nimeni nu ştia; îi era prea ruşine de acest secret. Dar... Sinceră să fiu, gândul de a lucra cu el mă demoralizează. Are... are o reputaţie...
– În ce sens, personal, sau profesional? se interesă Barbara, cu o undă de compasiune.
– În ambele sensuri!
– Lasă, iubito, că-i faci tu faţă! Sigur, se cam poartă el ca un stăpân de sclavi, dar tu n-ai avut niciodată probleme cu munca pe brânci – eşti una dintre cele mai serioase fete din registrele mele. Cât despre restul – dacă vrei să ştii, multe nu-s decât visurile prosteşti ale unor fete cu capu-n nori. N-au ele norocul ăsta!
– Alysha? Suntem gata! anunţă asistentul fotografului, vârând capul în rulotă.
Alysha îi răspunse cu un gest afirmativ.

– Îmi pare rău, Bobbie, acum trebuie să plec...
– Ne-a invitat la masă, miercuri! se repezi Barbara, insistent. }i-a văzut portofoliul şi clipul ăla cu şamponul, şi cred că vrea să te supună personal probei finale. Ascultă, probabil că oricum n-o să prea ai de-a face cu el – stă mai mult la birou, în ultima vreme, nu în spatele aparatului. Vino doar să-l cunoşti, să staţi de vorbă, mm? Pe văzute – îţi jur că nu te-aş sili să faci nimic ce te nemulţumeşte.
Alysha oftă, apoi râse acru; nu putea susţine că era ocupată miercuri – Barbara trebuia să se fi interesat deja, la fata care-i ţinea evidenţele. Pentru agenţie ar fi fost un impuls teribil, să încheie un contract atât de prestigios cu una dintre fetele sale. Şi-i datora enorm Barbarei – aceasta o luase sub aripa ei la douăzeci de ani, când Alysha, deşi totalmente începătoare, avea deja cu trei sau patru ani mai mult decât majoritatea debutantelor, şi-i dăduse şansa să câştige banii de care avea nevoie. Acum avea ocazia de a se achita întrucâtva.
– Bine, consimţi ea, încercând să nu pară prea amărâtă. Miercuri, la prânz.
– Bravo, fetiţo! chicoti Barbara. Ştiam eu că n-ai să mă dezamăgeşti.

– Alysha...?
– Vin acum! Pe curând, Bobbie.
Închise telefonul, atentă să nu se încrunte – şi-ar fi distrus machiajul perfect cu care se chinuise atâta Sharon, machieuza de platou. Ridicându-se graţios în picioare, cu grijă să nu deranjeze cascada de bucle negre ca pana corbului care i se revărsau, într-o dezordine studiată, până la jumătatea spatelui, coborî din rulotă.
Mătasea vaporoasă, de culoarea prunei, a rochiei mulate pe curbele ei suple contrasta luminos cu auriul pielii imaculate. Ochii migdalaţi, spuziţi cu chihlimbar, îi datora bunicii sale din Malayezia, dar disciplina care o ajuta să-şi menţină ţinuta şi zâmbetul pe tot parcursul orelor nesfârşite şi obositoare în faţa aparatului foto singură şi-o formase.
O şedinţă fotografică în plin Trafalgar Square, lunea după-amiaza, atrăgea inevitabil o mulţime de gură-cască. Tinere funcţionare invidioase holbau ochii la panoplia de rivalte, spoturi şi alte surse de iluminat, sub care atrăgătorul cuplu în haine de seară valsa pe ghizdurile uneia dintre fântânile Luytens, pe fundalul elegantei faţade de piatră a Galeriei Naţionale. Văzut din afară, părea

neîndoielnic un adevărat vis de glorie. La fel i se păruse şi ei cândva, meditä abătutä Alysha, în timp ce păşea cu o graţie îndelung exersatä, astfel încât fabuloasa rochie sä se vadä cât mai avantajos. La şaptesprezece ani, venitä la Londra fără ştirea părinţilor sau a directoarei exclusivistei şcoli cu internat din Sussex, fusese cea mai naivă fiinţă din lume.
Iar Ross Elliot profitase de ea fără nici un scrupul; era un şobolan clasa-ntâi...

* * *

Studioul se afla în centrul cartierului londonez al teatrelor şi al caselor de modă din apropiere de Covent Garden. Durase un timp până să-l găsească, în labirintul străduţelor vechi şi înguste; trecuse de două ori prin faţa uşii, înainte de a zări plăcuţa discretă cu numele: "Ross Elliot - Studio foto". Ross Elliot nu avea nevoie de reclame ostentative.
Trăgând adânc aer în piept ca să se calmeze, apăsă pe butonul soneriei - şi tresări, când un glas repezit, aproape de ureche ei, răspunse:
- Mda?
Clipind din ochi surprinsă spre

interfon, izbuti să îngaime:
– Ăă... bună ziua... Sunt... Alysha Fordham-Jones. Am o audienţă la domnul Elliot.
– Etaju-ntâi, o instrui glasul, apoi uşa se deschise, cu un bâzâit.
Cu inima bătându-i, Alysha intră şi închise uşa după ea. Se afla într-un antreu mic şi îngust, luminat cu un şir de proiectoare model industrial, suspendate sub plafonul înalt; podelele constau din scânduri goale, geluite şi lucioase, iar pereţii erau de un alb orbitor, afişând câteva imagini alb-negru enorme, înrămate, cu maşini sport lucitoare, fotografiate de aproape şi de jos în sus, dând un efect frapant, dramatic.
Un moment, Alysha ezită, cam descurajată de revelaţia că se afla efectiv acolo, în studioul lui Ross Elliot, gata să-l înâlnească personal. Dintr-o dată, ideea începea să nu mai pară chiar atât de inspirată ca atunci când o plănuise cu atâta grijă, citind cu nesaţ toate articolele pe care le găsea prin reviste despre vieţile luxoase ale super-modelelor ce cutreierau lumea de la o rampă la alta, pozând pentru cei mai mari fotografi de pe glob.
Dar dacă putea cineva să-i împlinească

visurile, s-o elibereze din plictiseala sufocantă a respectabilei sale familii din clasa de mijloc şi ucigătorul chin al şcolii, aducând-o într-o lume interesantă şi aventuroasă, acesta era Ross Elliot; era cel mai bun, la fel ce celebru ca fiecare dintre modelele fotografiate de el.
Şi, la urma urmei, făcuse atâta drum, riscând să fie prinsă că trăgea chiulul de la şcoală, încât n-avea să se eschiveze tocmai acum. Adunându-şi curajul, urcă scara în spirală care ducea la etajul întâi.
Se pomeni într-o zonă de recepţie spaţioasă, decorată în acelaşi stil cu holul de jos; o fereastră mare, drapată cu o fâşie de muselină albită aruncată parcă la întâmplare, dădea spre piaţa plină de viaţă de lângă Covent Garden, cu artiştii ei pestriţi şi decorul oriental al prăvălioarelor şi tarabelor.
Într-un colţ se afla un birou şi, când îl recunoscu pe bărbatul care stătea în picioare alături, pe Alysha o străbătu un fior mic şi ciudat; tot ceea ce citise despre el o avertizase că Ross Elliot nu era omul care să suporte bucuros proştii în preajma lui, iar această impresie i se confirmă când îl privi, aproape orbită de emoţie.

Era înalt de peste un metru optzeci şi purta o cămaşă de doc decoloratã, bine întinsă peste umerii de o lăţime impresionantă. Părul negru îi era legat la spate într-o coadă-de-cal, iar în ureche avea un cercel de aur, însă nu arăta deloc efeminat - chiar deloc. Purta pecetea vieţii aspre trăite pe străzile din Glasgow, unde crescuse. Şi emana o aură magnetică aproape perceptibilă, care-o făcu pe Alysha să simtă că i se usca brusc gura.
Nici măcar nu se osteni să ridice privirea, în timp ce fata înainta în cameră cu paşi nesiguri; stătea aplecat peste birou, studiind o coală cu ştraifuri, pe care făcea semne cu o carioca roşie. Fără să ridice capul, strigă:
- Tina?!
Pe o uşă din spatele biroului năvăli o zvârlugă nu mai înaltă de-un metru, cu un tricou stacojiu şi streci din imitaţie de leopard.
- Aaa, bunăăă, o salută ea pe Alysha, cu un zâmbet la fel de lătăreţ ca accentul ei australian. Eşti aia de la două, da?
Îşi plimbă o unghie lăcuită purpuriu peste pagina registrului de pe birou.
- Alysha Fordham-Jones. Scuză-mă, n-am notat, ce agenţie te-a trimis?

– Nu m-a... trimis nici o agenţie, mărturisi Alysha pe un ton de scuză. Singură mi-am fixat audienţa.
– A...
Cealaltă fată ezită, nesigură.
– Ross?
Ross Elliot se îndreptă, fără a se osteni să-şi ascundă iritarea că trebuia să se întrerupă din ceea ce făcea, iar Alysha se pomeni supusă unui examen rece şi detaşat, din partea unor ochi adânciţi în cap, cenuşii ca oţelul.
– Nu lucrez decât cu fete trimise de agenţii acreditate, o informă el, dispreţuitor.
Alysha simţi că i se înroşeau obrajii.
– Ăă... scuzaţi-mă... n-am... n-am ştiut... se bâlbâi ea, descumpănită atât de stilul lui, cât şi de altceva, un lucru pe care nu prea putea să-l definească; poate pentru că, în ultimul an cel puţin, se obişnuise să provoace admiraţia năucă a mai tuturor flăcăiandrilor cu care avea voie să se întâlnească, iar confruntarea cu un metru optzeci de masculinitate matură şi aspră, trădând o indiferenţă totală faţă de farmecele ei, o cam şoca.
– Ei bine, acum ştii, replică el, revenind cu atenţia spre birou.
Această aroganţă nepăsătoare o duru

atât de tare, încât Alysha ripostă, aproape cu dispreţ.
– Pot plăti, îl informă, pe un ton plin de condescendenţă înfumurată; scoase din geantă portmoneul. Bani peşin.
Îşi economisise alocaţia săptămâni de zile – dacă voia să devină model, oricum trebuia să renunţe la dulciuri şi gustările – şi, neştiind cât avea să coste proba, luase la ea o sută de lire sterline, în bancnote de câte zece, noi şi foşnitoare, pe care le scosese de la poştă în aceeaşi dimineaţă.
Ross Elliot ridică încet ochii, pentru a privi spre bani, apoi spre faţa ei – iar lucirea de furie îngheţată pe care Alysha o văzu acolo îi făcu măruntaiele să se cutremure. Cumva, îl jignise mult mai tare decât ar fi vrut... Tocmai se pregătea să-şi prezinte scuzele, când Ross zâmbi – un zâmbet ce nu se regăsea şi în ochii aceia de gheaţă.
– Deci, vrei să fii model, domnişoară Fordham-Jones? întrebă el, cu un glas în care se simţea atât accentul aspru din Glasgow, calm deocamdată, dar şi o inconfundabilă undă de ameninţare. Bine...
Întinse mâna, iar Alysha îi puse banii în palmă, cu un gest amorţit. Fără a se osteni să-i numere, Ross îi aruncă într-un sertar al biroului.

– Du-o la cabină, Tina.
Cealaltă fată îl privi cu uimire vădită, dar nu primi decât un răspuns mut, inexpresiv, aşa că ridică scurt din umeri şi se întoarse spre Alysha.
– Pe-aici, o invită ea, deschizând o uşă, pentru a o conduce într-un coridor lung şi îngust. }i-ai adus mai multe costume diferite?
Alysha dădu din cap.
– Ăă... da... Un costum cu pantaloni şi o rochie de seară, şi un costum de baie. E bine aşa?
– Perfect. Vom începe cu pantalonii. Şi-am să-ţi dau o mână de ajutor la machiaj şi păr – de obicei, agenţia trimite şi o echipă pentru munca de platou, dar...
– Dar eu nu vin de la nici o agenţie, încheie Alysha în locul ei, cu un zâmbet răutăcios. Îmi pare foarte rău – sper... adică, n-aş vrea să ai necazuri din cauza asta, sau aşa ceva...
Tina râse.
– A, nu, nu-ţi face griji, o asigură ea, veselă. Ascultă, nu te speria de Ross, ştii – e un tip ca lumea, pe bune, după ce ajungi să-l cunoşti. Mai mult latră decât muşcă.
Prudentă, Alysha se hotărî să aştepte până se convingea singură.
Tina deschise o uşă din capătul

culoarului şi apăsă pe un comutator. Alysha văzu că intraseră într-o cabină mică, viu luminată. Exista o masă de toaletă vopsită în alb, cu o oglindă enormă înconjurată de becuri, şi încă o oglindă, înaltă, pe perete. Pe un stativ din colţ se afla o colecţie eclectică de pălării, baticuri, curele şi mărgele, iar deasupra micului lavabou, pe o poliţă, se înşirau rânduri-rânduri de sticluţe, sprayuri şi rujuri în toate nuanţele pe care le-ar fi putut visa imaginaţia creatoare a firmelor de cosmetice din Europa şi America.
– Asta e, anunţă Tina. Te las să te schimbi şi-n zece minute vin, ca să-ncepem cu faţa. A, şi-am să-ţi aduc şi acordul din partea modelului, ca să-l semnezi. Ross insistă întotdeauna – ca să poată folosi fotografiile, dacă vrea.
Alysha nu-şi imagina că Ross ar fi vrut aşa ceva, dar dădu din cap.
– A... da. Îţi mulţumesc foarte mult.
Îşi lăsă jos geanta şi se aşeză pe taburetul din faţa mesei de toaletă, privind în jur cu uimire. Numai când se gândea la toate top-modelele fabuloase care stătuseră acolo înaintea ei...! Oare avea să facă parte şi ea dintre ele, într-o bună zi – cu solicitări de

la toţi marii creatori de modă, pentru parăzile lor, şi cu faţa pe coperţile revistelor ei favorite?
În acel moment, la drept vorbind, ar fi preferat s-o ia la fugă, să sară în tren şi să nu se mai oprească până la şcoală. Dar n-avea de gând să se lase intimidată de Ross Elliot. Şi, în fond, îi luase suta de lire sterline – iar ideea de a-i cere banii înapoi nu-i prea surâdea.
Dar, peste o jumătate de oră, Alysha uitase de orice reţineri. Crezuse că se pricepea la machiaj, însă efectul obţinut de Tina era uluitor. Cu o îndemânare subtilă, îi accentuase pometii delicaţi, scosese în evidenţă curba gingaşă a gurii şi îi imprimase în ochi un mister straniu, ca un strat de fum. Apoi, îi răsucise părul într-un stil simplu şi elegant, făcând-o să arate cu cel puţin cinci ani mai matură.
– Gata – arăţi nemaipomenit! conchise Tina, cu satisfacţie. Nu găseşti?
Alysha îşi privi imaginea reflectată în oglinda enormă, uluită de transformare.
– D... da... murmură ea. Îţi mulţumesc foarte mult.
– Mă duc să-i spun lui Ross că eşti gata, adăugă Tina, cu un licăr jucăuş în ochi. O să cadă pe spate, când te-o

vedea!
Alysha se cam îndoia de asta – Ross studiase prea multe femei cu adevărat frumoase, prin obiectivul aparatului de fotografiat, ca să fie măcar pe departe impresionat de ea. Însă chiar şi aşa, persoana aceea nefamiliară pe care o vedea privind-o din oglindă cu propriii ei ochi spuziţi cu chihlimbar părea destul de potrivită pentru un asemenea rol.
Simţindu-şi gura cam uscată, reveni în studio. Ross era deja acolo, punând lumina în jurul unui decor simplu care consta dintr-un taburet înalt de lemn cu trei picioare, în faţa unui fundal de pânză albită drapată pe o ştangă agăţată sub tavan. Când Alysha intră, nici nu ridică privirea, arătându-i doar locul unde să se aşeze, cu un gest neglijent.
Alysha nu era sigură ce să facă, aşa că se cocoţă pe taburet, cu un picior pe podea şi mâinile încleştate în poală.
Ross se aplecă să privească prin obiectiv.
– Încearcă să nu faci mutra asta de parcă te-ar aştepta o extracţie dentară, îi ceru el, pe un ton sardonic.
În spatele lui, Tina îşi propti mâinile în şolduri, întorcându-se puţin într-o

parte. Cu un zâmbet recunoscător, Alysha îi imită poziţia.
– E mai bine, aprobă Ross, fără să ştie de indicaţiile asistentei lui. Bărbia sus. Împinge piciorul stâng puţin mai în faţă.
Potrivi o sursă de lumină.
– Tina, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, du-te şi pune muzica.
Tina zâmbi răutăcios şi se supuse, făcând să se reverse prin platou acordurile formaţiei Genesis, după care, cu un mic gest de salut spre Alysha, ieşi din încăpere.
Au urmat cele mai grele două ore de muncă din viaţa Alyshei – visase la modeling ca la o carieră glorioasă şi descoperea cu repeziciune că, stând absolut neclintită la nesfârşit sau repetând iar şi iar aceeaşi mişcare măruntă până când Ross era complet mulţumit, ajungea să aibă nişte dureri musculare de-i venea să urle.
Pe măsură ce după-amiaza trecea, se convingea tot mai mult că Ross acceptase să ţină şedinţa foto numai pentru a-i da o lecţie. Avea pretenţii necruţătoare, lătra instrucţiuni şi îşi pierdea răbdarea când Alysha era ţeapănă sau stângace. Dar, deşi epuizată şi în pragul lacrimilor, refuza să se dea bătută.

Senzaţionala rochie neagră de seară, fără spate, pe care tocase atâţia bani, nu-i smulse lui Ross nici un comentariu; Tina îi schimbase machiajul, folosind un ruj mai închis şi mai mult fard de pleoape, spre a obţine o înfăţişare sofisticat-senzuală, însă la fel de bine ar fi putut purta şi o pungă de hârtie trasă-n cap.
Se făcuse târziu când ajunseră la seria în costum de baie, iar Ross o trimisese pe Tina să ia ceva de la curăţătoria chimică. Fata părea să lucreze ca o sclavă pentru el, fără a aştepta nici măcar un cuvânt de mulţumire; probabil era îndrăgostită de el, reflectă Alysha, în timp ce se pieptăna, aranjându-şi părul despletit în jurul umerilor.
Faptul de a poza în faţa lui, îmbrăcată numai într-un costum de baie roz, pe care nu îndrăznise să-l mai arate nimănui, o cam neliniştea. Cu slipul arcuit sus pe şolduri şi sutienul foarte decoltat între sânii mici şi tari, costumul se mula pe trupul ei ca o a doua piele. Dar Ross Elliot nu dădea nici cel mai mic semn că s-ar fi simţit măcar vag atras de curbele ei împlinite; indiferenţa ui o umilea – Alysha nefiind obşinuită cu tratamente

atât de nepăsătoare. Toţi ceilalţi o găseau superbă, mereu spuneau că ar trebui să se facă model – însă el nu părea să fie de aceeaşi părere. Şi era cazul să ştie, era profesionist. Oare totul fusese degeaba, la urma urmei?
Lucrau de douăzeci de minute, când Ross îi spuse să ia o pauză, până schimba el filmul din aparat. Cu un oftat de uşurare, Alysha coborî de pe platou, bucuroasă să-şi dezmorţească puţin membrele încordate. În timpul celorlalte pauze se plimbase prin studio, privind cu invidie la fotografiile etalate pe toţi pereţii; recunoştea multe dintre modele – femei frumoase, cele ale căror feţe apăreau cu regularitate pe coperţile revistelor *Vogue* şi *Harper's*. Poate că, într-o bună zi...?
În fundul studioului se aflau o masă joasă şi câteva fotolii, pentru discuţii, iar pe masă era o mapă groasă cu fotografii. Alysha o deschise într-o doară; toate fotografiile reprezentau aceleaşi top-modele – care pozaseră pentru Ross în diverse stadii de dezbrăcare elegantă, unele chiar goale! Şi totuşi, nu aveau nimic pornografic; erau artă pură – imagini impresionante ale unor femei sigure pe sexualitatea lor, fotografiate de un bărbat care le

plăcea şi le respecta sincer...
– Îţi plac?
Glasul lui Ross, în spatele ei, o făcu să tresară – tenişii lui vechi şi scâlciaţi nu făcuseră nici un zgomot pe podelele studioului.
– A... da... se bâlbâi ea, cu inima bătându-i atât de tare încât se temea să nu i-o audă. Sunt... fabuloase.
În adâncurile acelor ochi cenuşii, electrizanţi, licărea o luminiţă stranie.
– Cum ţi-ar plăcea să încerci aşa ceva? întrebă Ross, arătând spre fotografii.
Obrajii Alyshei se împurpurară; gândul îi trecuse deja prin minte – poate că asta avea să fie calea de a-i smulge o reacţie pozitivă! Dar îşi spusese imediat să nu fie atât de proastă; niciodată n-ar fi putut concura cu uluitoarele făpturi din acele imagini. Şi-n plus, gândul de a-şi scoate hainele în faţa lui Ross Elliot...
– O... Nu, n-aş putea... protestă ea, cu răsuflarea tăiată. N-am...
Îi simţi furia rece, repede stăpânită.
– Cum preferi, răspunse el, ridicând nepăsător din umeri. Dacă nu vrei, treaba ta – nu-i nevoie să te porţi ca o şcolăriţă pudibondă. Ce naiba, am eu mutră de porc libidinos?
Alysha înghiţi un nod, clătinând din

cap.
– Îmi pare rău... N-am vrut să..
Ross păru să se mai înduplece puţin, îngăduindu-şi un zâmbet posomorât.
– Uită-te, o îmbie el, pe un ton mai blând, în timp ce întorcea paginile albumului. Uită-te la femeile astea. Ştii cine sunt. Crezi că m-ar fi lăsat să le fotografiez dacă n-ar fi avut încredere în mine? N-am nici un motiv ascuns – dacă doresc o femeie, nu e nevoie să recurg la trucuri murdare, crede-mă. Vreau să te fotografiez pentru că eşti frumoasă – nimic mai mult.
Alysha ridică privirea spre el, atrasă de vraja acelor ochi cenuşii ca oţelul, atât de straniu schimbători. Chiar o *găsea* frumoasă? Dintr-o dată, ştiu că acesta era singurul lucru din lume care conta. Uită pe dată felul repezit cum se purtase Ross cu ea – nu voia decât să-l mulţumească...
– În... în regulă... şopti ea, cu sfială. O fac.
Ross zâmbi încet; nu împăunându-se fudul, ci doar în semn de recunoaştere deschisă a acordului ei.
– În cabină e un şal, îi spuse el. Pune-ţi-l pe şolduri şi vino aici – vom începe aşa.
Alysha dădu din cap, cu gura uscată.

Sigur că avea să fie în ordine, îşi spuse ea, încurajator; doar nu se afla într-o dugheană răpănoasă de mahala - Ross Elliot era unul dintre cei mai respectaţi profesionişti. Şi, aşa cum îi amintise atât de caustic, dacă voia ca o femeie să se... culce cu el, se găseau destule candidate dornice, nu încăpea nici o îndoială. Ar fi fost chiar un semn de înfumurare din partea ei să-şi închipuie că urmărea s-o... seducă. Însă chiar şi aşa, gândul de a sta în faţa lui, pe jumătate goală...
Şalul era un pătrat mare de bumbac, cu imprimeuri vii în nuanţe de roşu, portocaliu, galben şi verde. Alysha îl despături şi îl scutură, după care, strângând din fălci cu hotărâre, îşi scoase costumul de baie şi-şi înfăşură şalul pe şolduri - materialul era destul de întins ca s-o cuprindă ca un sarong, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât îi era dificil să înnoade colţurile.
- Gata? strigă Ross, din nou cu nerăbdarea de-acum familiară - ceea ce Alysha găsi destul de încurajator.
- Da-a-a... Vin acum.
Acoperindu-şi protector cu braţele pieptul gol, trecu în studio. Luminile îi înfierbântau pielea, iar genunchii-i tremurau atât de tare încât fu nevoită

să se aşeze pe taburet, de teamă că altfel ar fi căzut. Ross, care regla un obiectiv, ridică privirea, cu o undă de iritare pe chipul cu osatură proeminentă.
– Aşa n-am făcut nimic, comentă el, sec. Lasă braţele jos.
Ezitând, Alysha se supuse. Sânii ei erau mici şi tari, cu sfârcurile fragede ca doi boboci de trandafir; acum însă, în timp ce trăgea întretăiat aer în piept, păreau s-o doară şi să se umfle sub privirea lui, erotic-seducător, desfrânat-ispititor. Alysha îi observă o uşoară încordare a fălcilor strânse şi-şi dădu seama, cu un fior de teamă, că nu era chiar atât de detaşat profesional pe cât se declarase.
Simţea roşeaţa inundându-i obrajii; dar acceptase s-o facă, iar Ross ar fi crezut-o o idioată bătută-n cap dacă acum refuza să meargă până la capăt. Sângele îi gonea atât de repede prin vene încât o lua cu ameţeli, aşa că-şi duse mâinile la spate, pentru a se ţine de tăblia taburetului, arcuindu-şi involuntar trupul spre el, provocator.
– E bine – stai aşa!
Auzi ţăcănitul şi bâzâitul aparatului.
– Acum, ridică o mână şi aruncă-ţi părul peste umăr. Uită-te-n obiectiv –

aşa, da' nu zâmbi.
Trupul ei se mişcă după comenzi, aproape fără participarea conştientă a minţii. Parcă ar fi luat-o complet în stăpânire, iar acum putea face cu ea tot ce voia. Buzele ei fine stăteau întredeschise, pielea mătăsoasă îi lucea cald; curând, Ross avea să-i ceară să-şi scoată sarongul, pozând complet goală – iar Alysha avea să se supună. În intimitatea studioului gol, toate inhibiţiile i se topeau într-un dulce val de docilitate feminină...
– Fi-ţi-ar! înjură scurt Ross, ridicându-se din spatele aparatului. Căldura spoturilor îţi înmoaie sfârcurile – aşa nu dau bine deloc în fotografii. Trebuie să facem ceva...
Alysha îl privi lung, cu ochi mari şi uimiţi, cum se ducea spre un mic frigider din colţ, de unde reveni cu un cub de gheaţă în mână.
– Un mic truc al meseriei, îi explică el, pe un ton melodios-tachinător.
Când începu să-i plimbe cubul de gheaţă peste sâni, Alysha scoase un mic ţipăt şocat; vârfurile delicate reacţionară prompt, strângându-se ca doi muguri tari.
Ross râse încet, ironic.
– Ce dulce şi pudică suntem... murmură el. Pariez că nici untul nu ţi s-ar

topi în gură – sau chiar un cub de gheaţă!
Înainte ca Alysha să-şi dea seama ce avea de gând, i-l vârî între buzele despărţite – iar în clipa următoare, o luase în braţe, cu gura apăsată peste a ei, caldă şi poruncitoare, învârtindu-şi senzual limba pentru a trage cubul de gheaţă în gura lui şi a-l împinge imediat înapoi într-a ei.
Nici nu-i trecea prin minte să i se împotrivească. Niciodată nu mai trecuse prin aşa ceva – parcă toate visurile ei s-ar fi contopit într-un singur moment paradisiac. Sânii goi îi erau striviţi pe zidul dur al pieptului lui, docul aspru al cămăşii i se freca delicios de sfârcurile sensibilizate, iar Alysha avea senzaţia că lua foc...

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu erau întreruptţi, Alysha nici măcar nu se întrebase; noroc că senzaţia aceea de firebinţeală nu fusese o iluzie – unul dintre proiectoare se înclinase peste un paravan de hârtie, făcându-l să se aprindă.
Când Ross rezolvă problema, Alysha îşi venise în fire şi fugise în cabină, unde se îmbrăcă la loc cu toată viteza, îşi îndesă lucrurile în geantă şi o tuli din studio înainte ca el să vină

după ea. Se răzgândise - de fapt, nu voia să fie model.
Nu spusese nimănui ce se întâmplase în după-amiaza aceea. Se întorsese grăbită la şcoală, unde, din fericire, nu se descoperise că scuza folosită pentru a-şi motiva absenţa era o minciună, şi se adâncise în învăţătură - cu rezultate atât de bune încât primise note excelente la examene şi fusese primită la una dintre cele mai prestigioase universitaţi, pentru a studia medicina veterinară.
Şi s-ar fi putut ca totul să se sfârşească aici; dar, tocmai când se pregătea să-şi dea examenele din anul doi, viaţa privilegiată pe care o cunoscuse dintotdeauna se întrerupsese brusc. Tatăl ei fusese implicat într-o fraudă gravă cu acţiuni şi, în loc de a accepta umilinţa unui proces public, se sinucisese - lăsându-şi familia nepregătită să facă faţă vântului îngheţat al sărăciei.
În timp ce mama ei încă mai era în stare de şoc, Alysha îi telefonase celui mai mare frate al tatălui ei, cerându-i ajutorul - numai pentru a i se reaminti brutal cât de categoric dezaprobase familia scandaloasa căsătorie a doua a răposatului colonel Fordham-Jones şi a lua cunoştinţă de

refuzul lor absolut de a avea de-a face cu progenitura acelei legături dezaprobate. Ştia că nu putea aştepta mare lucru de la familia mamei sale – oameni scorţoşi şi de modă veche, adepţi ai principiului ca fiecare să se descurce singur. După ce un unchi îi trântise telefonul în nas, a dracului să fi fost dacă se ducea târâş la alte rude. Aveau să se descurce şi fără ajutor – cumva, urma să găsească ea o soluţie.
Şi astfel, la vârsta de nouăsprezece ani, pe umerii firavi ai Alyshei căzuse sarcina de a încerca să câştige destui bani pentru a rămâne cu un acoperiş deasupra capului şi a plăti taxele şcolare ale fratelui ei mai mic. Nevoită să renunţe la propriile sale ambiţii, abandonase universitatea, oferindu-şi singura zestre care-i mai rămăsese – înfăţişarea.
De astă dată, fusese mai înţeleaptă – se adresase unei agenţii de modele. Şi avusese noroc – pe Barbara Lange o impresionaseră fotografiile de vacanţă pe care le adusese cu ea, astfel că-i organizase nişte probe foto. Şi cu toate că la înaintata vârstă de douăzeci de ani fusese considerată cam bătrână pentru debutul în meserie, progresase rapid, trecând prin truda

grea a muncii la cataloage până pe ameţitoarele culmi ale paradelor modei şi ale revistelor luxoase la care râvnise cândva cu atâta disperare.
Iar acum, printr-un capriciu al sorţii care părea aproape inevitabil, drumul i se încrucişa din nou cu al lui Ross Elliot. De ce îi trecuse numele pe listă? Credea că, fiind mai matură şi – va fi presupus el – mai cu experienţă, ar fi fost mai receptivă la numărul lui de seducţie? Că, de data asta, n-avea să mai fugă, în panică?
Ei bine, dacă aşa era, Ross Elliot urma să-şi descopere curând greşeala, reflectă Alysha, cu înverşunare. O, n-avea să mai intre în panică, nici să fugă – învăţase destule mijloace mai eficiente de a rezista avansurilor nedorite. Pe Ross îl aştepta o surpriză foarte neplăcută.

Capitolul 2

Taxiul se opri în faţa elegantului restaurant, iar Alysha coborî. O salută un cor de fluierături dinspre o clădire de vizavi, iar un bărbat între două vârste, care se uita la ea din mers, peste umăr, intră într-un stâlp. Stăpânindu-şi un uşor surâs amuzat,

Alysha intră în restaurant.
Se îmbrăcase cu multă grijă pentru acea întâlnire, într-un costum de in ivoriu, croit cu o uluitoare simplitate a liniei, urmărindu-i curbele suple. Binecunoscutul păr îi era strâns din jurul feţei, pentru a-i scoate în evidenţă structura delicată a oaselor, unduindu-se într-o coamă lucioasă pe spate, iar tocurile înalte ale pantofilor bej îi ridicau făptura mlădioasă până la statura de un metru optzeci şi doi.
Erau pantofii cu cele mai înalte tocuri pe care-i putuse găsi – dar tot trebuia să se uite în sus pentru a-l privi pe Ross Elliot în ochi, îşi reaminti ea, cu un mic fior de teamă. Îşi dăduse toată silinţa să se pregătească sufleteşte pentru acea întâlnire, însă inima continua să-i bată mult prea repede, făcând-o să se simtă cam ameţită.
Restaurantul era plin, însă Alysha îl văzu imediat: stătea aşezat în capătul opus al salonului şi, când ridică privirea, ochii aceia pătrunzători, cenuşii ca oţelul, se îndreptară spre ea ca două lasere fixându-şi ţinta. O privea lung, aşteptând-o să vină la el; şi, preţ de-un incomod moment, amintirile ultimei lor întâlniri i se

învolburară în creier, dându-i senzaţia că din nou purta acel sarong înfăşurat pe şolduri, care-i lăsa sânii goi şi înfriguraţi, cu sfârcurile trandafirii, delicate, parcă ademenind obraznice privirea lui insolentă...
– Bună ziua, domnişoară Jones. Îmi permiteţi să vă conduc la masă?
Cu un efort de voinţă, Alysha se reculese, mulţumindu-i şefului de sală printr-o înclinare amabilă a capului. Păstrându-şi ţinuta dreaptă, cu demnitate graţioasă, îl urmă printre mesele distanţate, o practică îndelungată ajutând-o să pară că nu observa privirile lascive sau invidioase care o urmăreau.
Ross se ridică în picioare, întinzându-i mâna cu un formalism rece care o cam descumpăni; părea să se poarte ca şi cum nu s-ar fi cunoscut niciodată.
– Domnişoară Fordham-Jones, vă mulţumesc că aţi venit.
– Bună... ziua, domnule Elliot, îngăimă ea, lăsându-şi mâna într-a lui o fracţiune de secundă şi retrăgându-şi-o înainte de a se ivi vreun risc ca Ross să-i observe uşorul tremur nervos pe care nu prea şi-l putea controla. Bobbie se aşezase deja la masă, ajunsese la jumătatea paharului de şpriţ, iar Alysha o salută cu un zâmbet

care-i ascundea uşurarea de a nu fi singură cu Ross.
– Bună, Bobbie. Sper că n-am întârziat?
– În nici un caz – am ajuns noi mai devreme, o asigură Bobbie cu căldură. Ia loc.
Şeful de sală o aştepta cu scaunul tras, iar un picolo se învârtea pe-alături cu o listă; Alysha mulţumi scurt şi alese rapid melon Charentais, urmat de un biban în sos de lămâie şi chitră, care se anunţa delicios.
În faţa ei, Ross discuta cu Bobbie, lăsându-i astfel ocazia de a-l studia pe furiş. Nu se schimbase mult în cinci ani, meditä ea: cercelul dispăruse, precum şi coada-de-cal – acum avea părul tuns scurt, doar cu câteva şuviţe rebele căzându-i pe frunte. Însă purta aceleaşi haine sport de doc, fără a face nici o concesie faţă de eleganţa restaurantului, iar sub ele trupul îi era la fel de musculos şi robust pe cât şi-l amintea ea.
Şi avea aceeaşi aroganţă pe chipul cizelat aspru, cu pometi ascuţiţi şi bărbie autoritară, aceeaşi undă de cruzime în jurul gurii dure. Nu-şi pierduse nici puternicul magnetism fizic, greu de neluat în seamă.
– I-am explicat lui Bobbie detaliile campaniei, o informă el, pe

neaşteptate.
Se rezemase de spătar, privind-o peste masă cu acea expresie rece şi dezinteresată pe care Alysha şi-o amintea atât de bine de la prima întâlnire. Şi, spre tristeţea ei, constată că încă mai avea puterea s-o descumpănească.
– Pare extraordinară! interveni Bobbie, cu ochii strălucindu-i de entuiasm. O victorie sigură!
– Conceptul-cheie e "pericolul", continuă Ross.
Alysha aproape uitase glasul acela – uşor răguşit, ca şi cum coardele vocale i-ar fi fost şmirgheluite de aerul aspru din Clydeside, unde-şi petrecuse adolescenţa.
– Vom accentua pericolul pe care-l prezintă pentru piele expunerea excesivă la soare. Laboranţii de la Loziers au creat o nouă loţiune UBA/UBV, care va fi lansată pe toată piaţa.
– Iar ingredientele sunt toate din surse naturale, desigur, o încredinţă Bobbie. Nu s-au făcut teste pe animale.
Alysha are opinii foarte categorice în sensul ăsta, îi explică ea lui Ross. A refuzat adesea chiar şi contracte foarte bine plătite, fiindcă nu poartă blănuri naturale şi nu foloseşte

cosmetice care au avut la origine acte de cruzime la adresa animalelor.
În ochii cenuşii se zări o licărire de cinism inconfundabil.
– Are noroc că-şi poate permite să-şi respecte principiile, remarcă el, pe un ton sardonic.
Alysha îi susţinu privirea, cu răceală. Credea oare că era doar un capriciu de ochii lumii, din partea unei persoane care abia dacă era conştientă de sacrificii? Ei bine, cu siguranţă, n-avea să-i schimbe părerea; dificultăţile ei financiare erau un secret bine păzit în spatele iluziei atent construite din aparenţele de bogăţie şi hainele de la casele de modă – cumpărate angro sau de la second-hand.
Foarte puţini oameni ştiau despre scandalul în care fusese implicat tatăl ei – noroc că acesta atrăsese puţină publicitate în afara cercurilor financiare ale capitalei. Iar Alysha nici nu dorea altceva; ruşinea de a se descoperi fapta lui fusese cumplit de dureroasă şi nici acum nu reuşise s-o lase complet în urmă.
– N-am putea trece la discuţia despre campanie? ceru ea, cu o demnitate îngheţată în voce.
Un zâmbet vag batjocoritor tresări în

colţurile acelei guri aspre, dar Ross consimţi dezinvolt.
– Va fi foarte prezentă în reviste, precum şi la televiziune şi prin apariţii personale. Lozier Girl întruchipează imaginea concepţiei Lozier – o indulgenţă hedonistă pentru femeia care-şi poate permite acel mic supliment. De-asta insistăm asupra unui contract în exclusivitate; orice alte activităţi desfăşori în acel timp trebuie să aibă aprobarea mea personală – nu vrem ca Fata Lozier să apară prin cine ştie ce cataloage amărâte de comenzi la domiciliu. Şi, desigur, vom plăti foarte generos acest privilegiu, adăugă el, cu o ironie seacă.
Instinctiv, Alysha trecu în defensivă, atentă la orice indiciu că Ross i-ar fi ghicit adevărata situaţie.
– Nu banii sunt principalul meu considerent, îl informă ea, cu dispreţ trufaş. Mă interesează numai să-mi avantajez cariera.
O lucire amuzată lumină cei doi ochi de oţel.
– Îmi însuşesc critica.
Alysha acceptă scuza cu o uşoară înclinare a capului.
– Aţi... spus că vor avea loc şi apariţii personale? se interesă ea, pe un ton cam rigid.

Ross se rezemă de spătar, luând o sorbitură din paharul cu apă minerală Perrier – avea reputaţia de a nu se atinge niciodată de alcool.
– Va fi o campanie globală, implicând multe deplasări. Vom face vizite promoţionale în toate marile oraşe din Europa şi America de Nord, Japonia, Australia – sper că aveţi destulă energie?
Alysha îi reproduse atitudinea rece-sarcastică, înălţându-şi cu o fracţiune una dintre sprâncenele arcuite fin.
– Fac faţă, replică ea, pe un ton plat.
– Mă bucur să aud. Ar fi extrem de incomod dacă v-aţi îmbolnăvi.
– Nu sunt niciodată bolnavă, domnule Elliot, îl asigură ea, cu o sclipire în ochii verzi. N-am lipsit de la nici o întâlnire, nici n-am întârziat vreodată, după cum poate Barbara oricând să confirme.
– Cu siguranţă, aveţi o reputaţie profesională excelentă, confirmă el, pe acelaşi ton sardonic. Altfel, nici nu m-aş fi gândit să vă solicit.
De ce o solicitase? se întrebă Alysha, cu o undă de nelinişte. Nu-şi făcea iluzii – existau zeci de alte fete cu aceleaşi calităţi, care puteau întruni criteriile exigente stabilite de Ross Elliot. Dar moara bârfelor, de obicei

atât de eficientă, nu scosese la iveală nici un alt nume care să candideze pentru acel contract.
De ce tocmai ea?
– Care e programul campaniei? se interesă, cu o nepăsare lăudabilă în voce.
– Faza întâi va consta în spoturile de televiziune, coordonate cu apariţiile până la saturaţie în toate revistele lunare de modă importante, explică el succint. Lansarea principală va avea loc la începutul lunii aprilie şi vom publica masiv până în august-septembrie. Vom filma clipurile video simultan cu realizarea fotografiilor, cele mai multe în decor real, în Thailanda.
– Cu începere de când?
– Din decembrie, răspunse Ross, ridicând întrebător o sprânceană, când pe faţa ei trecu o undă de ezitare. E vreo problemă?
– Numai dacă ar însemna să fiu plecată de Crăciun, răspunse ea, pe un ton măsurat cu grijă. De obicei, îl petrec în familie.
Şi-ar fi putut imagina reacţia mamei sale dacă o anunţa că avea să fie plecată de sărbători!
Ross ridică din umerii săi laţi, într-o atitudine de indiferenţă aproape

dispreţuitoare.
– Va trebui să vă conformaţi climei de-acolo – decembrie e o lună când sunt toate şansele ca vremea să fie uscată şi relativ răcoroasă, spuse el simplu. Dacă vă veţi întoarce acasă de Crăciun sau nu va depinde de programul de filmare şi productivitatea muncii.
– Înţeleg...
Şi-ar fi răcit gura de pomană contrazicându-l; îl vedea în stare să contramandeze sărbătorile – era exact genul de maniac al muncii ambiţios, căruia puţin îi păsa de sentimentele celorlalţi.
– Până atunci, agenda Alyshei va fi clarificată, îl asigură Bobbie, cu o eficienţă vioaie. Sunt programate câteva lucruri, dar le putem re-atribui destul de uşor – nu va fi nici o problemă.
Se întoarse spre Alysha, cu ochii scânteindu-i.
– Tare te mai invidiez că pleci în Thailanda – e una dintre ţările mele favorite. Sper că-i vei lăsa puţin timp să admire peisajele, Ross, adăugă ea, aruncându-i o privire piezişă, tachinătoare. Trebuie neapărat să vezi Marele Templu din Bangkok – e pur şi simplu fascinant!
Alysha se strădui să-l privească pe

Ross drept în ochi, fără să tresară.
– Domnul Elliot încă nu mi-a confirmat dacă încheiem sau nu contractul, aminti ea, rece.
Din nou se pomeni măsurată cu acea privire profesională şi detaşată, şi făcu un efort să i-o susţină fără şovăire. Deşi lăsase de mult în urmă vanitatea adolescentină care fusese atât de ofensată de indiferenţa lui cu ocazia primei întâlniri, recunoscând că înfăţişarea ei nu era nimic mai mult decât o combinaţie fericită de gene pe care o putea exploata ca să-şi câştige existenţa constatase că până şi în lumea strălucitoare a modei, unde frumuseţea era moneda curentă, calităţile ei fizice îi confereau un anumit avantaj, un surplus de putere, în cele mai multe situaţii.
Pentru Ross Elliot însă, după câte se părea, nu era decât un echipament neînsufleţit, alături de recuzită, lumini şi – cea mai importantă, probabil – aparatura foto. Dacă ar fi putut-o înlocui cu o păpuşă de porţelan, care să i se supună neabătut şi fără a cere un moment de pauză, ar fi făcut-o bucuros.
– Să nu te tunzi! îi ordonă el.
În ochii ei scăpără un fulger de indignare îngheţată; nici un moment nu

avusese intenţia să-şi taie părul, însă o clipă se pomeni cochetând cu ideea, numai ca să-l sfideze. Dar aşa ceva ar fi fost o prostie - era profesionistă şi avea de-a face cu o sarcină profesională. Nu-şi putea permite intervenţii ale sentimentelor personale.
- S-o iau ca pe un "da"? întrebă ea.
- Vrei contractul sau nu?
O silea să-i răspundă la provocări, iar Alysha simţi un mic junghi de emoţie viscerală în pântece. *Voia* contractul. Nu era vorba numai de bani - deşi Dumnezeu îi era martor câtă nevoie avea de ei! Însă obligaţia de a-şi fi sacrificat propriile aspiraţii din necesitatea de a-şi întreţine familia îi transferase toate ambiţiile în cariera de model. Voia să ajungă pe culme - iar acesta era un pas mare în acea direcţie. Şi a dracului să fi fost dacă se lăsa speriată de Ross Elliot şi ochii lui cenuşii şi batjocoritori!
- Da, îl vreau, răspunse ea, păstrându-şi calmul numai printr-un mare efort de voinţă.
- Atunci, voi discuta detaliile cu Bobbie.
Un moment, Alysha avu o senzaţie de ameţeală, absorbită într-un vârtej de emoţii contradictorii. Satisfacţia,

desigur, de a fi obţinut un contract atât de lucrativ şi prestigios, şi uşurarea că îi risipea permanentele griji băneşti, cel puţin pentru viitorul apropiat; dar şi panică, la gândul că avea să-l vadă pe acel bărbat tulburător mai mult decât i-ar fi convenit.
Din fericire, în acel moment chelnerul aduse antreurile, iar Alysha îşi putu îndrepta atenţia spre melonul rece şi delicios. Avea noroc că nu-i fusese niciodată greu să-şi menţină silueta; îi plăceau sincer cruditătile în locul dulciurilor şi al făinoaselor, înota aproape zilnic şi practica exerciţiile de balet care-i plăcuseră încă din copilărie, păstrându-şi tonusul şi supleţea, precum şi vigoarea necesară pentru a sta cât de mult era necesar în câte o poziţie fixă şi obositoare, sau a repeta la nesfârşit aceeaşi mişcare până când fotograful imortaliza exact aspectul dorit al membrelor şi al părului.
Bobbie privi spre farfuria ei, oftând cu invidie.
– Melon! Ce păcat că nu mi-a venit şi mie ideea – niciodată nu m-am putut dezbăra de obiceiul de a mânca iepureşte, comentă ea, plimbându-şi cu dezgust prin farfurie salata verde.

Nici nu ştiţi ce noroc aveţi, fetelor, că moda actuală vă permite să aveţi cu câteva livre în plus. Când eram eu în meserie, trebuia să rămânem slăbănoage ca nişte ţânţari. Nu mă îndoiesc că înfăţişarea de-acum e mult mai atrăgătoare – am dreptate, Ross?
Un licăr de amuzament tenebros jucă în ochii aceia schimbători.
– Vorbind ca fotograf, slăbiciunea dă bine pe peliculă, recunoscu el. Dar, ca bărbat... prefer să am puţin mai mult pe ce să pun mâna...
Gura lui, tulburător de senzuală, se arcui încet într-un zâmbet, în timp ce privea spre Alysha.
– Desigur, fata care are şi o structură armonioasă a oaselor, *şi* nişte sâni frumoşi şi bine formaţi, se bucură de un avantaj clar, adăugă el, cu un timbru răguşit în glas care o făcu să se înfioare. Nu prea mari – cam cât două piersici coapte, e ideal.
Alysha înghiţi cu greu, chinuindu-se să-şi controleze accelerarea năvalnică a bătăilor inimii. Avu nevoie de un considerabil efort de voinţă pentru a nu-şi coborî privirea să verifice dacă era într-adevăr îmbrăcată potrivit; felul cum o privea Ross îi deştepta amintiri atât de vii, încât avea impresia că anii se evaporaseră şi era

din nou prostuţa aceea naivă şi vulnerabilă care poza pentru el pe jumătate goală, cu sânii usturând-o de excitaţie sub privirea lui iscoditoare...
Cel mai cuminte, îşi spuse ea cu severitate, ar fi fost să-i spună că n-o interesa contractul, să se ridice de la masă şi să plece; dar aşa ceva n-ar fi făcut decât să-i dea de înţeles cât de profund o afectaseră cele întâmplate – şi încă mai continuau s-o afecteze.
Oare Ross îşi amintea, totuşi...? Juca un fel de joc pervers al puterii, ca să se distreze? Sau nici măcar nu găsea incidentul demn de atenţie? În fond, nu însemnase nimic pentru el – şi, fără îndoială, se aştepta să nu mai însemne nimic nici pentru ea.
Ei bine, perfect, Alysha se simţea în stare să-i facă jocul; toată cariera ei se baza pe capaciteta de a crea iluzii – câteva tuşe abile de machiaj, o coafură diferită, o schimbare de îmbrăcăminte, şi putea fi o ingenuă în drum spre succes la un moment dat, o sofisticată rece în următorul moment, o pisicuţă torcând senzual în următorul, o latino-americană exotică şi misterioasă sau o puştoaică orientală şi bronzată. Asta era meseria ei.
– Cine va mai face parte din echipă?

întrebă, adoptând un ton pragmatic cam ostentativ.
– Încă nu s-a stabilit, răspunse Ross, acceptând schimbarea de subiect cu o undă abia perceptibilă de amuzament în privire. Alastair Grant va fi machiorul, iar Gemma Caldwell va face costumele.
– Gemma? repetă Bobbie, aruncându-i o privire piezişă de amuzament ironic.
Ross dădu din cap, nepărând să-şi dea seama de ce prezenţa unei foste iubite de-a lui în echipă ar fi putut părea surprinzătoare.
– E una din cele mai bune profesioniste.
– A, nu te contrazic, consimţi cu eleganţă Bobbie. Iar Alastair e absolut genial, desigur. Şi operatorul? Sau vei face tu însuţi imaginea?
Spre intensa uşurare a Alyshei, Ross clătină din cap.
– Sunt în tratative cu Harry Keaton.
Bobbie înălţă o sprânceană, întrebătoare:
– Harry? S-a pus pe picioare?
– N-a mai pus gura pe băutură de luni de zile, o asigură Ross. În ultima vreme a lucrat destul de mult pentru mine şi e în formă, ca pe vremuri.
– Eşti foarte generos că-i acorzi o şansă, insistă Bobbie, cu ochi

strălucitori.
Ross ridică din umeri, ca pentru a expedia subiectul.
– Mi-e prieten vechi – m-a ajutat mult, la începuturile carierei.
Alysha abia dacă mai dădea atenţie conversaţiei; nu reţinuse decât că Ross n-avea să facă el însuşi imaginea. Dar era firesc să n-o facă el – acum era şeful unei agenţii publicitare foarte solicitate. Chiar şi contractul Lozier era doar unul printre multe altele. Probabil că n-aveau să se vadă aproape deloc. Nu se putea simţi decât uşurată. Sorbi din vin, străduindu-se să-şi destindă tensiunea din nervii întinşi la limită. De cealaltă parte a mesei, Ross şi Bobbie râdeau de cine ştie ce bârfă care făcea senzaţie pe moment. Privindu-i pe sub gene, Alysha îşi aminti că şi ei fuseseră cândva "un cuplu". Şi fusese ceva destul de serios, la vremea respectivă – sau cel puţin aşa se zvonise.
Părea să aibă un talent deosebit pentru a păstra prietenia fostelor, reflectă ea îngândurată – deşi, după felul cum flirta cu el, Bobbie părea să aibă în minte mai mult decât o simplă prietenie! Şi nici el nu părea cu totul indiferent, observă Alysha, cu un junghi de... – nu ţinea să examineze

prea îndeaproape ce fel de junghi. În timp ce răspundea acelui ascuţit spirit newyorkez, în ochii lui Ross se zărea o lucire de amuzament admirativ.
Desigur, Barbara Lange era încă o femeie frapant de frumoasă; la vremea ei, fusese una dintre cele mai celebre top-modele, şi cu toate că acum bătea spre patruzeci de ani, încă mai avea o siluetă ca trestia, în taiorul ei şic la ultima modă, iar părul blond-cenuşiu lucios şi-l purta tuns paj, cochet. Divorţată de două ori, emana un aer de independenţă sofisticată: genul de femeie care nu avea nevoie de un bărbat pe care să se bazeze. Dar se părea că nici chiar ea nu era imună la înalta cifră octanică a senzualităţii lui Ross Elliot, marcă de excepţie.

– Tenis? De ce Dumnezeu vrei să te-apuci de tenis? întrebă Alysha, străduindu-se să-şi ascundă exasperarea din voce.
– Întotdeauna mi-a plăcut tenisul, răspunse ţâfnoasă mama ei. Chiar dacă n-am prea avut ocazia să joc, de când am terminat şcoala. Şi-n plus, e un exerciţiu fizic ideal.
– Nici nu mă îndoiesc, recunoscu Alysha, pe un ton răutăcios. Dar trebuie neapărat să te înscrii într-un

club privat atât de scump?
– Doar nu te-aştepţi să joc pe terenurile publice? protestă Audrey Fordham-Jones, cu o indignare fudulă. Oricum, dacă vrei un antrenor bun, trebuie să te duci la un club select – aşa ceva nu se găseşte oriunde.
– Da, mămico, dar douăzeci şi cinci de lire sterline pentru o jumătate de oră de antrenament...? Pe cine-ai găsit?
– Mai ies şi eu din casă, ocoli Audrey răspunsul, revenind la refrenul familiar. N-am nici o distracţie, ştii doar, stau degeaba, fără să fac nimic, fără să vorbesc cu nimeni. }ie-ţi convine, acolo la Londra, distrându-te toată ziua...
– Mămico, trebuie să stau la Londra. Dacă n-aş lucra, n-ai putea nici măcar să te-apropii de clubul ăla de tenis.
– Nu prea-mi vine să numesc *aia* muncă, replică Audrey cu dispreţ. Stai să te tragă-n poze şi nimic mai mult... A, uite-l pe Oliver! exclamă ea, brusc atentă la zgomotul unei maşini care cotea pe alee. Dragul de el – mi-a promis că-ncearcă să vină acasă în weekend şi întotdeauna se ţine de cuvânt.
Audrey zâmbi amar în sinea ei, în timp ce mama sa alerga în antreu să-i deschidă fratelui ei mai mic. Oliver

fusese întotdeauna favoritul lui Audrey. Dacă se gândea cât de răsfăţat fusese în copilărie, era într-adevăr remarcabil că devenise un tânăr atât de plăcut şi binevoitor.
Oliver intră în hol, zâmbind ca de obicei, cu părul său brunet cam zbârlit, săltându-i în jurul urechilor. Îşi lăsă mama să-l îmbrăţişeze, cu un amuzament îngăduitor.
– Bună, mami – ura, surioară! L-am adus pe Nige acasă în weekend – e-n regulă? întrebă el, făcând un gest vag în direcţia unui tânăr slab şi blond, care-l urmase pe trepte iar cum ezita în spatele lui, cam încurcat.
Doamna Fordham-Jones se încruntă la auzul acestei prezentări neprotocolare.
– Vai de mine – trebuia să mă anunţi că aduci un musafir, protestă ea. I-aş fi cerut doamnei Potter să pregătească odaia de oaspeţi.
– A, nu-i nevoie să-ţi faci probleme, declară nepăsător Oliver. Nige se poate culca pe jos, în camera mea – şi-a adus un sac de dormit.
– Sper că nu vă deranjez, doamnă Fordham-Jones? interveni timid băiatul. Eu i-am spus lui Ollie că ar fi trebuit să telefonăm mai întâi...
– Nici un deranj! insistă Audrey, intrând pe loc în rolul de gazdă

îndelung exersat. Pofteşte în casă, Nigel. Vrei un ceai? Sunt sigură că ai îngheţat de frig, venind tocmai de la Londra, cu maşina aia îngrozitor de veche a lui Oliver. Nu pot să-nţeleg de ce ţine morţiş s-o păstreze, în loc de a-şi lua una nouă, dar de fapt cred că rablele astea de pe vremuri au mare trecere la tineretul din ziua de azi, nu-i aşa?
Oliver schimbă o privire amuzată cu Alysha. Ştiau amândoi de ce păstra vechea Morris Minor pe care o cumpărase aproape pe degeaba – fiindcă bursa nu-i ajungea pentru una nouă, iar el nu voia să mai primească şi alte sume de la sora lui.
– Alysha, *fii* te rog o scumpă şi pune ibricul pe foc, ceru dulce doamna Fordham-Jones. Mă tem că azi e ziua liberă a menajerei, adăugă ea spre Nigel, conducându-l în salon, aşa că trebuie să ne descurcăm singuri. Dar cred că a mai rămase puţină prăjitură cu cireşe de-a bucătăresei, dacă vrei să guşti? Puţin îmi pasă ce spune lumea, prăjiturile de casă n-au pereche.
Bietul tânăr o privea stupefiat pe Alysha, de când intrase pe uşă, iar acum se înroşi ca focul la gândul că zeiţa aceea era expediată să-i facă lui

ceaiul. Alyshei i se făcu milă de el şi-i zâmbi cald şi prietenos.
– Bună ziua, Nigel, îl salută ea. De ce nu stai jos, aduc ceaiul într-un minut.
– Ăă... Da... Mulţumesc... se bâlbâi el, sufocat... Îţi... Vă... mulţumesc...
Alysha dispăru în bucătărie, unde fratele ei i se alătură peste câteva clipe.
– Ei, cum merge? se interesă el, strângând-o afectuos de umeri. Îmi pare rău că am întârziat – tărăboanţa a-nceput să se încingă pe A40 şi-a trebuit să ne tot oprim şi s-o lăsăm să se răcească. }i-a făcut capul calendar? întrebă el, arătând cu bărbia spre salon.
Alysha râse încet, clătinând din cap.
– Nu mai mult decât de obicei. N-are încotro – în ultimii ani i-a fost foarte greu.
Ollie pufni în derâdere.
– Toate gogoşile astea cu servitoarea şi bucătăreasa – ai zice că nici nu-şi dă seama că nu duce pe nimeni de nas. Asta-i prăjitura "de casă"? adăugă el ironic, în timp ce Alysha scotea celofanul de la magazin şi punea prăjitura pe o farfurie.
– Mhm... Prietenul tău vrea lapte şi zahăr?

– Mda – două cubuleţe, răspunse Oliver, chicotind gros. Bietul Nige – murea de-a binelea să te cunoască, înţelegi, la fel ca toţi băieţii. Ai fost votată mascota oficială a anului întâi.
– Ce compliment! comentă sec Alysha. Cum merg cursurile? Îţi plac?
– Sunt nemaipomenite! se luminară ochii tânărului, de aceeaşi culoare chihlimbarie cu ai ei. Muncim pe brânci, dar mă aşteptasem.
Apoi, zâmbetul i se şterse, în timp ce se încrunta.
– Singura problemă e că mă simt prost să primesc alocaţia de la tine. Acum, că am terminat liceul, ar trebui să te-ajut, nu să-ţi creez probleme în plus.
– Nu-mi creezi nici o problemă, insistă ferm Alysha, dându-l la o parte ca să scoată cuţitul din sertar. Şi-n plus, ăsta e motivul pentru care am vrut să continui şcoala şi să-ţi iei examenele. Dacă acum te-ai lăsa de cursuri, totul ar deveni o risipă inutilă. Oricum, dacă te simţi mai bine aşa, poţi să consieri că e un împrumut. Când vei ajunge un medic celebru în toată lumea, mi-l vei achita.
– Îţi promit, declară el, culegând o firimitură de pe farfurie, în timp ce Alysha tăia prăjitura în felii, fără să uite a-i da o palmă peste mână. N-ar

trebui s-o pui pe unul din milieurile alea?
– A, da... uitasem. Adu-mi unul, Ollie – cred că le ţine în sertarul al doilea.
– Ce părere ai de ultima ei idee? întrebă el, în timp ce deschidea sertarul.
– Tenisul? râse Alysha. Mă rog, cum spune ea, îi face bine, şi o mai scoate din casă. Nu-mi place s-o ştiu stând degeaba, cu gânduri negre.
– Mă rog, putea să-şi găsească şi ea ceva mai ieftin, remarcă el caustic. La un club cu ştaif ca ăla, numai cotizaţiile trebuie să coste o avere, necum chiria terenurilor şi cursurile. Şi-ţi pretinde să scoţi din piatră seacă banii ca să le plătească pe toate. Nu e cinstit.
Alysha zâmbi răutăcios.
– A, nu mă deranjează. Şi-n plus, nu vom mai sta atât de prost cu banii. Tocmai... mi s-a oferit un contract gras, cu una dintre marile firme de cosmetice. Se va plăti foarte bine.
– Serios? Excelent! se bucură sincer fratele ei. Alysha ridică din umeri.
– Mă rog... Nu-i mare lucru, murmură ea cu modestie. În fond, e doar modeling. Deşi vor fi şi câteva apariţii la televiziune...

Buzele lui Oliver se strânseră, cu un soi de înverşunare.
– Nu asta-ţi doreai tu de la viaţă, nu-i aşa, surioară? întrebă el, cu compasiune blândă. Modelingul, vreau să zic. Ascultă, când am să termin eu medicina, ce-ar fi să te-ntorci şi să-ţi iei şi tu diploma în veterinară? N-ar fi prea târziu.
Alysha clătină din cap, alungând sugestia cu un zâmbet.
– Ba mă tem că ar fi. În ultimii doi ani mi s-a pus ceaţă pe creier de-atâta inactivitate – nu cred că m-aş mai putea apuca de nişte studii atât de serioase ca alea de la medicină veterinară. Şi, oricum, nici nu sunt sigură c-o mai doresc. Cred că mi-ar plăcea să încerc altceva – poate chiar să mă apuc de televiziune. Contractul ăsta ar putea să fie marea mea şansă.
– *Mater* ştie despre el? întrebă Oliver, cu un zâmbet ironic. Eu în locul tău nu i-aş spune – dacă află că e rost de-un ban în plus, îl toacă imediat.
– I-am pomenit ceva... zâmbi sarcastic Alysha. Mă tem că n-a fost nici pe departe la fel de impresionată ca de primele tale două săptămâni ca boboc la medicină.
Oliver pufni.
– Asta numai fiindcă vrea să poată

spune "fiul meu, doctorul". Faptul că datorită muncii tale e posibil tinde să-i scape. Dar nu-mi scapă mie, adăugă el, încet şi sincer. Îţi sunt foarte recunoscător, surioară. Cred că nici nu ştii cât de recunoscător îţi sunt.
– Hai, valea, protestă ea, chicotind. Ia prăjitura şi du-o-n salon, să-l salvezi pe bietul tău prieten. L-ai lăsat singur cu eaatâta timp – cred că l-a scos din minţi.
– Doamne, Nige! Săracul de el, am uitat!
Şi, luând farfuria, Oliver se făcu nevăzut pe culoar.
Alysha se rezemă de masa din bucătărie, cu un oftat. Contractul cu Ross Elliot era semnat; îşi vânduse sufletul pentru destui bani pentru ca situaţia familiei să fie asiguratã, cel puţin în viitorul previzibil. Mă rog, în sensul strict al cuvântului, nu-şi vânduse sufletul, ci trupul, se corectă ea, cu gura cam uscată. Dar nu-şi putea alunga sentimentul că în fond era acelaşi lucru.

Capitolul 3

– Alysha, la mine!
– Aici, Alysha!

– Un zâmbet frumooos, Alysha...
– Domnişoară Jones, folosiţi personal produsele Lozier?
– Sigur că da, interveni Ross, înainte ca Alysha să-şi poată formula propriul răspuns la întrebarea reporterului. Ca model a cărui carieră depinde de felul cum arată, ce v-aţi aştepta să folosească?
Alysha zâmbea încontinuu, deşi acest lucru îi consuma toate resursele de profesionalism. Cocoţată pe o mică estradă, lângă macheta gigantică a unei sticluţe de parfum Lozier, în faţa adunăturii de reprezentanţi ai presei şi directori ai companiei Lozier, se simţea ca o păpuşă – ale cărei sfori erau trase de Ross Elliot.
A, nu încăpea nici o îndoială că avea o costumaţie senzaţională – atâta câtă era. Din mătase vaporoasă, într-o nuanţă vie de roz-flamingo cu fir de aur, partea de sus consta dintr-o fâşiuţă înfăşurată peste sâni şi pe după gât, cu un nod la spate, ale cărui capete atârnau până jos; pantalonii palazzo, din acelaşi material subţire ca voalul, aproape transparenţi, stăteau lăsaţi provocator de jos pe şolduri, dezgolindu-i aproape complet abdomenul ca piersica, astfel încât să lase să se întrezărească, provocator şi

drăgălaş, ombilicul.
Dar contractul stipula că trebuia să poarte tot ceea ce dicta el pentru apariţiile ca Lozier Girl – cum nu ezitase să-i amintească Ross, când ea protestase. Acest lucru spunea mult despre părerea pe care o avea despre ea, reflecta Alysha cu amărăciune: un trup, o faţă şi o jumătate de metru de păr negru lucios, existând exclusiv în scopul vânzării produsului. Acum, însă, era prea târziu ca să se mai răzgândească – o parte substanţială din avans fusese cheltuită deja pe reducerea datoriilor de pe credit-cardul mamei sale şi alocaţia fratelui ei.
Conferinţa de presă organizată de Ross pentru a anunţa alegerea noii Fete Lozier avea loc în elegantul sediu Mayfair al Institutului Lozier. Stârnise destul agitaţie, depăşind chiar zona restrânsă a modei şi publicităţii – o fostă Lozier Girl ajunsese stea de mare succes la Hollywood, alta se măritase recent cu un viconte. Toţi ţineau morţiş să vadă cine era înlocuitoarea.
– Vei prezenta colecţiile de la Paris de anul ăsta, Alysha? vru să ştie un ziarist.
Ross dădu din cap, răspunzând iar în

numele ei:
– Alysha a fost abordată deja de câţiva dintre marii creatori de modă. Şi, desigur, contractul ei exclusiv cu Lozier n-o împiedică să iasă la rampă – sau să apară pe coperta revistei *Vogue*. Deşi avem prioritate la serviciile ei, adăugă el, adresându-i un zâmbet pieziş, şerpesc. Şi o vom ţine destul de ocupată.
– Ai un prieten stabil, Alysha? Ce părere are despre cariera ta?
– Pe moment, nu am pe nimeni anume, reuşi ea să strecoare, înainte ca Ross să-i ia iarăşi vorba din gură.
– Care preparat Lozier e favoritul dumneavoastră, domnişoară Jones?
Ross aruncă o privire spre ea; se părea că la această întrebare avea voie să răspundă singură. Din păcate, Ross nu se deranjase să se consulte cu ea înainte de a afirma cu atâta convingere că folosea gama de produse pentru a căror promovare fusese angajată – şi pe care Alysha, în sinea ei, le considera cam pipărate la preţ. Dar, desigur, nu putea spune aşa ceva – era necesar un mic subterfugiu.
– Cred că un hidratant bun face parte dintre cele mai importante investiţii în frumuseţe pentru o femeie, afirmă ea, zâmbitoare.

Acest comentariu abstract păru să-i mulţumească, iar restul întrebărilor se referiră în totalitate la campania propriu-zisă, astfel încât răspunse numai Ross. Unii dintre fotoreporteri mai doreau fotografii, iar Alysha poză docilă – cel puţin, era o schimbare, să treacă de la rubrica de modă pe paginile editoriale.
În sfârşit, Ross anunţă încheierea conferinţei.
– Vă mulţumesc foarte mult, doamnelor şi domnilor. La plecare puteţi lua mapele de presă, unde sper că veţi găsi orice alte informaţii de care mai aveţi nevoie.
În timp ce sala începea să se golească, Alysha îşi îngădui un mic oftat de uşurare, relaxându-şi muşchii spatelui. Ross îi aruncă o privire piezişă, întrebător-sardonică, în timp ce-i întindea mâna pentru a o ajuta să coboare de pe estrada înaltă.
– Obosită?
– Deloc, răspunse ea rece, retrăgându-şi mâna dintr-a lui.
Gura lui aspră se arcui într-un zâmbet scurt.
– Bine – te mai aşteaptă încă o oră de muncă. În sala de consiliu se serveşte un aperitiv, pentru directorii de la Lozier. Preşedintele mi-a spus că arde

de nerăbdare să te cunoască, adăugă el, lăsându-şi privirea de oţel să cutreiere, pe îndelete, curbele trupului Alyshei: un memento subtil – dacă mai avea nevoie – că fusese cumpărată. Acum câteva săptămâni i s-a pronunţat cel mai recent divorţ, cred, aşa că dacă ştii să-ţi joci cartea s-ar putea chiar să ajungi Lady Maynard a Patra – sau poate a Cincea...? Mă tem că le-am pierdut socoteala.

În ochii ei fulgeră un avertisment îngheţat, dar preferă să-i ignore tentativele de a o ademeni. Acum îl vedea pentru prima oară de când accepase să semneze contractul; pauza fusese binevenită, dându-i ocazia de a-şi clarifica sentimentele în privinţa lui.

Nu putea susţine că n-ar fi *avut* anumite sentimente; acea scânteie de atracţie fizică declanşată între ei era prea reală pentru a trece neluată în seamă. Iar Alysha ştia că şi Ross era conştient de ea, deşi până acum nu dăduse nici un semn că şi-ar fi amintit de prima lor întâlnire; se întrebase dacă vederea unei întinderi atât de mari din pielea ei dezgolită îi va stimula memoria, dar se părea că nu era cazul – sau, dacă da, Ross prefera totuşi să nu pomenească nimic.

Ultimii reporteri se împrăştiau. Trecând pe lângă estradă, o ziaristă de la o revistă de benzi desenate pentru adolescenţi – tânără şi foarte plină de sine, cu un păr neverosimil de arămiu şi nişte cercei care păreau făcuţi din piese de schimb pentru motocicletele Harley-Davidson – îi aruncă Alyshei o privire oblică, de dispreţ nedisimulat.
– "Cred că un hidratant bun face parte dintre cele mai importante investiţii în frumuseţe pentru o femeie"! o imită ea, spre ziaristul de alături, cu o voce piţigăiată care se voia în mod clar auzită. Ce idioţenie!
Alysha simţi că se încorda de nervi; încă una care subscria la acel stereotip iritant al modelului ca manechin fără nimic în cap! Ar fi trebuit să nu-i mai pese că era tratată ca şi cum ar fi avut un coeficient de inteligenţă puţin mai mic decât numărul pe care-l purta la rochie, dar totuşi o ustura.
Însă, în fond, nici nu i se prea dăduse ocazia să se manifeste altfel, recunoscu ea, cu o undă de ostilitate – graţie lui Ross Elliot. Rolul îi fusese expus limpede precum cristalul – nu trebuia decât să facă frumos, lăsând vorbele în seama lui.
Ochii aceia cenuşii şi ageri îi

observaseră expresia fugară, iar Ross îi zâmbi cu un umor sardonic.
– Cred c-ai auzit comentariul de la plecare, remarcă el, sec. Nu-ţi face griji – probabil e galbenă de invidie.
Alysha îi susţinu privirea, cu răceală.
– Nu-mi fac nici o grijă, ripostă ea. Dar poate-ar fi bine să-ţi faci tu griji – nu cred că e prea util pentru Lozier dacă oamenii-şi închipuie că numai nişte idioate folosesc produsele. Bănuiesc că nu imaginea asta voiau s-o inspire.
Ross îi dădu dreptate, înclinând uşor din cap.
– Şi ce propui? se interesă el, cu o undă de batjocură în glas. O apariţie la *"Mastermind"?*
– Nu cred că e necesar să ajungem până acolo, replică Alysha, vizibil deranjată. Doar dacă-mi permiţi din când în când să mai răspund şi eu la câteva întrebări, cred că ar fi suficient.
– Credeam că ţi-am permis.
– La două, îi aminti ea, apăsat. Dintre care, la una a trebuit să mint.
– Aşa?... murmură el, pe când oţelul cenuşiu al ochilor îi lucea ameninţător. Şi la care anume?
Gura ei gingaşă se arcui într-un zâmbet sarcastic – în sfârşit, reuşise să-l

înţepe. Dar, în timp ce se întorcea să plece, cu umerii ridicaţi trufaş, îi simţi mâna apucând-o de braţ, pentru a o sili să se răsucească din nou spre el.
– La care? repetă Ross, scrâşnit.
Alysha îl privi încruntată, arcuindu-şi o sprânceană trasată fin, într-o expresie calculat-provocatoare. Degetele lui i se înfigeau în carnea moale, dar a dracului să fi fost dacă-l ruga să-i dea drumul – în veci nu s-ar fi milogit de el, pentru nimic în lume!
– De ce? îl întrebă, cu un dispreţ îngheţat în voce. Eşti gelos?
Ross râse aspru, dar slăbi strânsoarea ca de menghină.
– Tocmai am semnat cu tine un contract foarte lucrativ, îi aminti el. N-am timp ca vreun prieten posesiv să aibă obiecţii faţă de deplasările pe care va trebui să le faci. Şi nu vreau nici să oftezi după cine ştie ce iubit lăsat acasă.
O străbătu un val de furie arzătoare, dar făcu un efort să şi-l stăpânească, ridicând doar din umeri, cu falsă nepăsare.
– N-o să fie nici o problemă, îl asigură ea, demnă.
– Mă bucur foarte mult să aud...
– Hai, Ross, vino odată! îi înrerupse

un glas jovial.
Sir Richard Maynard, preşedintele firmei Lozier Cosmetics, se apropia vesel, cu Barbara agăţată de braţ.
– N-o poţi ţine tot timpul numai pentru tine pe noua Lozier Girl, să ştii! Dacă nu mă prezinţi, va trebui să-i cer domnişoarei Lange, aci de faţă, să facă onorurile.
Ochii Barbarei licăriră jucăuş.
– Sunt sigură că nu aveţi nevoie de nici o prezentare, sir Richard, îl încredinţă ea, torcând suav. Era îmbrăcată elegant şi cu stil, într-un taior splendid croit, de lână gri-petrol cu dungi subţiri, iar la gât avea o eşarfă de mătase înnodată şic, bătătoare la ochi. Lângă ea, prin contrast, Alysha se simţea şi mai dezbrăcată – o senzaţie deosebit de incomodă.
Preşedintele chicoti, întinzându-i Alyshei mâna.
– Încântat de cunoştinţă, draga mea. Te-ai descurcat straşnic – o clipă nu ţi s-a şters zâmbetul ăsta drăgălaş de pe buze. Ai făcut o alegere bună, Ross – excelentă alegere.
Ross se înduplecă să zâmbească sardonic.
– Se pare că da, recunoscu el. Dintre toate candidatele posibile pe care le-

am avut în vedere, domnişoara Jones a fost cea care se potrivea cel mai bine cu cerinţele dumneavoastră.
– Cu siguranţă! Superb de frumoasă – o adevărată operă de artă!
Alysha simţi că i se încordau maxilarele de furie; se uita la ea de parcă ar fi avut de gând s-o adauge la colecţia lui de-acasă. Deşi nu-l prea putea învinui pe sir Richard, recunoscu ea cu onestitate – vina era a lui Ross; costumaţia sumară pe care o pusese s-o poarte lăsa atât de puţin în seama imaginaţiei, încât oricărui mascul cu sânge-n vene i-ar fi curs balele. Străduindu-se să se înfăşoare măcar în câteva petice de demnitate, ridică bărbia, răspunzând cu vigoare la strângerea de mână a preşedintelui.
– Vă mulţumesc, sir Richard, replică, zâmbindu-i cu o încredere în sine departe de a fi sinceră. Mă bucur foarte mult că particip la o campanie atât de interesantă.
– Interesantă? Da, într-adevăr, îi dădu dreptate sir Richard, păstrându-i mâna într-a lui, pentru a şi-o agăţa de braţ. Dar, în fond, noi cei de la Lozier avem o reputaţie pe care trebuie să ne-o păstrăm – nu ne satisface decât perfecţiunea, oricât de scump ar costa.
Alysha râse, deşi cu o veselie cam

forţată, poate; Barbara, însă, îi captase atenţia lui Ross, iar ea era conştientă de o bruscă senzaţie de dezumflate, pe care îi venea cam greu să şi-o explice.
– Nu vă pot contrazice! consimţi, cam nesigură, aruncând pe furiş o privire spre Ross. În minte îi străfulgerase pe neaşteptate o amintire – imaginea vie a ei însăşi, pe vremea când avusese impresia că banii creşteau în copaci, stând cu un teanc de bancnote în mână, ca să plătească şedinţa fotografică. Desigur, între timp se lămurise – marii profesionişti ca el nu lucrau niciodată cu amatoare culese de pe stradă, oricât i-ar fi plătit. Nu era de mirare că se hotărâse să-i dea o lecţie...
– Ei, şi-acum, permite-mi să te conduc în sala de consiliu! o îmbie sir Richard, nepărând să-şi dea seama că Alysha numai la el nu era atentă. Ne-aşteaptă un prânz excelent. Sper din toată inima că vei gusta câte ceva – doar nu e nevoie să-ţi păzeşti *tot timpul* silueta asta delicioasă, sunt sigur!
– În nici un caz! acceptă Alysha, reuşind să zâmbească. Adevărul e că mor de foame, după şedinţa lungă din dimineaţa asta.
– Excelent!

Sala de consiliu se afla la etajul întâi – un salon elegant, cu lambriuri şi parchet lustruit. În uşă, Alysha ezită; încăperea era plină cu directori ai firmei Lozier Cosmetics, numai bărbaţi, toţi îmbrăcaţi în costume gri sobre şi cu expresii serioase pe chipuri. Însă nici unul nu păru în stare să-şi controleze întoarcerea instinctivă a ochilor, nici să şi-i împiedice să stăruie, cu o concupiscenţă inconfundabilă, spre întinderea de piele mătăsoasă, aurie ca mierea, care li se înfăţişa atât de ispititor.
În acel moment, Alysha simţi că-l ura pe Ross Elliot mai mult decât oricând. Era destul de rău că trebuise să pozeze în vestimentaţia aceea atât de sumară – dar asta nici nu se comparase cu a se preumbla de colo-colo echipată la fel! Avea senzaţia că fiecare bărbat din cameră desfăcea în minte nodul acelei fâşii înguste de material care-i acoperea sânii, descoperindu-le cu imaginaţia tonusul ferm, cu vârfuri trandafirii...
– Ei, ce să-ţi ofer? o invită volubil sir Richard. Puţin caviar, eventual?
– Mulţumesc.
Alysha îşi păstră ţinuta foarte dreaptă în timp ce traversau salonul, deşi era

conştientă de dorinţa profundă ca podelele să se caşte şi s-o înghită. Însă Barbara şi Ross îi urmaseră, iar ea era hotărâtă să nu-i dea lui Ross satisfacţia de a şti cât de îngrozitor se simţea.
Pe un gheridon lung din lemn de nuc fusese pregătit un bufet generos, servit de doi ospătari în livrele albe. Sir Richard studie atent şi serios bunătăţile prezentate, ca şi cum ar fi examinat o foaie de balanţă financiară a companiei, pentru a alege judicios cele mai fine delicatese.
– Şi, ia spune-mi, de când lucrezi ca model, domnişoară Jones? Sau te pot numi Alysha? se interesă el, convins de răspunsul afirmativ.
Alysha afişă cel mai orbitor zâmbet profesional.
– De aproape doi ani, răspunse, străduindu-se să participe la conversaţie ca şi cum ar fi durut-o-n cot de privirile pofticioase ale tuturor celorlalţi bărbaţi.
– Şi-ţi place?
– O, foarte mult.
Ross se oprise în apropiere, vorbind încet cu Barbara, iar Alysha se pomeni contemplând dinţii ascuţiţi ai furculiţei de argint – niciodată nu se considerase o persoană violentă, dar

dorinţa de a-i şterge zâmbetul de pe mutra aia arogantă se intensifica tot mai mult cu fiecare clipă...
Sir Richard chicoti, bătând-o pe braţ cu un aer de unchi.
– Ei, nu mă îndoiesc că ne va face plăcere să te avem ca Lozier Girl, o asigură el. Cred că niciodată n-am avut una mai drăguţă, nu-i aşa, Ross?
Alysha se trezi din nou supusă acelui studiu insolent şi simţi că i se înfierbântau obrajii; sub banda de mătase care-i strângea pieptul, sânii i se încordau într-o reacţie instinctivă pe care nu putea să şi-o controleze, sfârcurile sensibile întărindu-se atât de mult încât ştia că li se distingea clar conturul.
– S-ar putea să aveţi dreptate, încuviinţă Ross, cu o licărire enigmatică în ochi, care din nou o cufundă într-un tumult confuz; cu siguranţă, îşi amintea...?
– Şi nu numai cu înfăţişare drăguţă, să ştii, adăugă Barbara, cu generozitatea femeii complet sigură pe propriile ei calităţi. Înainte de a se hotărî să devină model, a studiat la universitate. Deşi mă bucur foarte mult că şi-a schimbat cariera – e una dintre cele mai bune fete pe care le-am avut vreodată în cartotecile mele.

– Serios?
Sir Richard părea impresionat că fluturele exotic de la braţul lui putea să aibă mai mult de două celule cerebrale între drăgălaşele-i urechiuşe.
– Şi ce-ai studiat?
– Voiam să fiu veterinar, îl informă ea, simţind o satisfacţie teribilă la vederea expresiei cam surprinse de pe chipul lui Ross.
– Şi de ce te-ai hotărât să renunţi? vru să ştie sir Richard.
Alysha ridică din umerii ei zvelţi, într-un gest de nepăsare dezinvoltă; era hotărâtă ca nimeni – şi cu atât mai puţin Ross Elliot – să nu afle adevărul.
– A, îmi doream ceva mai interesant, răspunse ea, cu indiferenţă. Era un curs de cinci ani, foarte exigent – nu cred că eram chiar atât de sârguincioasă.
Sir Richard chicoti indulgent.
– Ai perfectă dreptate. Nu se cade ca o drăgălaşă ca tine să stea ascunsă între maldăre de tomuri ferfeniţite – ce zici, Ross?
– Desigur, lumea ar fi suferit o grea pierdere, îi dădu dreptate Ross, cu o privire ironică în ochii săi de oţel.
– Bărbaţii! protestă Barbara indignată.

Toţi păreţi să credeţi că dacă o femeie e, întâmplător, măcar pe jumătate atrăgătoare, nu meritã să facă mai mult decât să stea degeaba, admiratã de voi.
– Dacă e model, sublinie Ross, cu o undă de dispreţ în glas, pentru asta e plătită.
Cu privirea scăpărătoare, Alysha îi răspunse, caustic:
– Ei bine, cu toate progresele tehnologiei moderne, cred că au şi inventat un robot care, peste câţiva ani, se va achita mult mai bine.
– A, n-aş crede, replică el, pe un ton destul de provocator. Tehnologia mai are mult până să imite textura mătăsoară a pielii unei femei, mişcările trupului... fascinanta palpitaţie a pântecului, când respiră...
O privea drept în ochi, dar Alysha se încordă într-o clipă, încercând să-şi stăpânească, rigidă, micul tremur din muşchii stomacului – niciodată nu fusese conştientă de el până când îl auzise pe Ross menţinându-l, dar acum i se părea că o acuza de cea mai desfrânată încercare de seducţie.
Ross îi văzu roşeaţa din obraji, iar gura aspră i se arcui într-un zâmbet de amuzament batjocoritor. O sâcâia anume, făcând-o să se simtă şi mai despuiată

şi vulnerabilă decât era. Înfruntându-şi mânia clocotitoare care o ardea pe dinăuntru, se întoarse spre sir Richard.
– E o clădire minunată, remarcă ea, căutând cu disperare un subiect de conversaţie care să abată atenţia dinspre propriile ei atribute fizice. Una dintre casele originale ale Moşiei Grosvenor, nu-i aşa?
Sir Richard păru cam derutat de întrebarea ei, dar răspunse galant:
– Păi... da, cred că aşa este... deşi teamă mi-e că interiorul a fost refăcut considerabil, de-a lungul anilor. Poate doreşti să vezi şi restul clădirii? adăugă el, pe un ton mieros care o prevenea că, probabil, invitaţia includea şi altceva pe lângă un tur arhitectural.
– Mi-ar face nespusă plăcere, răspunse Alysha, cu zâmbetul neclintit, în timp ce-şi jura în sinea ei să nu facă aşa ceva nici moartă. Dar mai întâi aş putea lua o felie din Pavlova aceea cu fragi? Mă tem că e una dintre slăbiciunile mele.
– Desigur, draga mea. Ce plăcere, să găsesc o fată cu un apetit atât de sănătos – în ultima vreme, atât de multe dintre ele nu mai fac decât să ciugulească din mâncare...

Spre uşurarea Alyshei, această manevră o ajutase să se desprindă de Ross; deşi, în timp ce sir Richard îi punea pe farfurie o porţie generoasă de Pavlova, nu-şi putu stăpâni o privire furişă prin cameră.
Barbara era tot lângă Ross. Asta avea să alimenteze şi mai mult bârfele, reflectă Alysha, conştientă de un mic junghi ciudat pe care nu ţinea să şi-l analizeze prea îndeaproape. În ultimele două săptămâni circulaseră multe speculaţii; nu era nici un secret că cei doi fuseseră văzuţi împreună cu mai multe ocazii, la teatru sau cinând în doi la câte un restaurant select.
Formau un cuplu frapant, era nevoită să recunoască; aerul lui de cinism cam colţuros se completa perfect cu şarmul şi sofisticarea Barbarei. Din când în când, Barbara schiţa câte un gest mărunt – îi atingea braţul, ca să-şi accentueze o vorbă, sau îi pigulea o scamă de pe rever – lansând un mesaj inconfundabil: erau amanţi.
N-ar fi fost nici o surpriză că trăiau din nou împreună – la urma urmei, erau doi oameni foarte atrăgători şi aveau multe în comun. Poate că tocmai de-asta Ross nu se cuminţise niciodată, formându-şi o asemenea reputaţie de amator al relaţiilor trecătoare – poate

că tot timpul o iubise numai pe Barbara.
Între timp, sir Richard o învrednicea pe Alysha cu cea mai măgulitoare atenţie. Probabil nu era tocmai înţelept să reacţioneze atât de prompt, să râdă cu atâta poftă de glumele lui îndoielnice – dar admiraţia lui făţişă era un balsam pe rănile mândriei ei. Şi se simţea mult mai în siguranţă cu el decât s-ar fi simţit cu Ross – cel puţin, era un gentleman.
Programul presupunea să rămână la recepţie până la ora două şi, cu toate că limbile splendidei pendule din lemn de mahon de lângă uşă păreau să se târască îngrozitor de încet, de fiecare dată când se uita într-acolo le vedea mai aproape de momentul magic.
La auzul primei bătăi, Alysha se întoarse spre sir Richard cu un surâs plin de regret dulce.
– Mă tem că acum trebuie să plec.
– Aşa de repede? protestă el, uitându-se la ceas.
– Am putut sta numai până la ora două, îi aminti ea, cuviincioasă. Sunt aşteptată în altă parte.
Sir Richard înălţă o sprânceană încărunţită, vag surprins că putea exista ceva mai important decât să rămână lângă el, dar se înduplecă să

zâmbească, bătând-o pe braţ.
– Bine, atunci, mai bine fugi. Dar mă întreb dacă ai vreun program mâine seară. Mi-ar face mare plăcere să te invit la cină.
Alysha ezită, alegându-şi cu atenţie cuvintele – ultimul lucru pe care-l dorea ar fi fost să-l jignească pe preşedintele companiei care-i angajase serviciile pentru următorii trei ani, cu posibilitatea altora doi în continuare. Dar nu-şi putea permite nici riscul de a-i face toate jocurile.
– Îmi... pare rău... în weekend plec din Londra.
– Atunci, într-o zi din săptămâna viitoare, eventual?
Alysha clătină din cap.
– Serios, nu cred că va fi posibil.
– Aha... înţeleg, încuviinţă sir Richard, zâmbind. Fireşte, înţeleg perfect. Ce naivitate din partea mea, să nu-mi dau seama că o frumuseţe ca tine este ocupată deja. Mă rog, nu pot spune decât că băiatul are mare noroc. Dar, oricum, a fost o mare plăcere să te cunosc, draga mea – o foarte mare plăcere.
Îi ridică mâna la buze, cu un gest curtenitor de modă veche, dar apoi, înainte ca Alysha să-i fi ghicit intenţiile, o trase spre el şi o sărută

pe obraz, oricum numai părinteşte nu. Alysha deveni ţeapănă, dar fu nevoită să-i suporte îmbrăţişarea - doar nu putea face o scenă în sala de consiliu ticsită, respingându-l.
În cele din urmă, sir Richard îi dădu drumul, iar Alysha, cu un zâmbet despre care spera că-i ascundea uşurarea considerabilă, se retrase din braţele lui şi ieşi.
Îşi lăsase hainele în secretariatul direcţiei comerciale, la ultimul etaj. Clădirea avea lift, dar scările erau mai aproape, aşa că începu să le urce, cu paşi sprinteni. Aproape ajunsese pe palier, când se împiedică, pierzându-şi una dintre sandalele cu barete subţiri şi tocuri înalte, care se rostogoli pe trepte în jos.
- Lua-te-ar...!
Porni înapoi să şi-o ia, dar tocmai când ajunse pe ultima treaptă auzi pe cineva urcând - şi, când omul dădu colţul, Alysha se pomeni faţă în faţă cu Ross. Instinctul ar fi îndemnat-o să fugă, dar nu putea face aşa ceva cu demnitate, astfel încât rămase pe loc.
Ross se aplecă şi culese sandala, întinzându-i-o cu gura dură arcuită într-un zâmbet uşor sardonic.
- Aici erai, Cenuşăreaso, o tachină el, provocator. Fugi mâncând pământul. Nu-

ţi place la bal?
– E ora două, îi aminti ea, ţinându-se dreaptă, conştientă de o senzaţie neplăcută de vulnerabilitate în costumul acela sumar, pe un singur toc, astfel încât abia reuşea să-şi păstreze echilibrul. Ora la care sunt liberă să plec.
– Şi păreai să te înţelegi atât de bine cu sir Richard, o ironiză el. Sau te laşi greu cucerită? Probabil că e mai bine aşa – bătrânul e viclean ca un vulpoi. I-or fi curs lui balele de parc-ar fi fost gata să-ţi cadă la picioare, dar dacă vrei să te-alegi c-un inel în deget trebuie să foloseşti puţină strategie.
În ochii Alyshei fulgeră un avertisment îngheţat.
– Pentru cultura ta generală, începu ea să-l informeze, cu vocea rece ca banchizele polare, nu mă interesează câtuşi de puţin să mă mărit cu sir Richard – şi nici cu altcineva, dacă vrei să ştii. Nu-mi consider cariera doar o simplă rampă spre a găsi un soţ bogat – intenţionez să-mi clădesc singură succesul. Şi-n plus, adăugă, neputându-se stăpâni, mă mir că ai avut timp să observi ce făceam cu sir Richard. Am avut impresia că Barbara îţi captase toată atenţia.

Ross râse alene.
– A, deci asta te sâcâie, o împunse el. *Eşti* geloasă.
Alysha tresări, cu obrajii aprinşi ca focul, încercând să-i respingă acuzaţia arogantă.
– Geloasă? Vezi să nu, ar fi de-a dreptul ridicol.
Îşi smulse sandala din mâna lui şi se întoarse să-şi continue drumul pe scară, cu capul înălţat într-o atitudine înfumurată. Ross, însă, o apucă de un capăt al panglicilor, oprind-o în loc.
– Ba da, eşti geloasă, insistă el, cu un sarcasm acid în glas. Eşti una dintre acele femei care nu se simt bine fără să-i aibă în lesă, gâfâind cu limba scoasă, pe toţi bărbaţii care le ies în cale, nu-i aşa? Ei bine, mă tem că-ţi pierzi vremea cu mine – nu-s genul care să devină pekinezul cuminte al cuiva. Deşi, dacă asta te face să te simţi mai bine, adăugă, lăsându-şi ochii să coboare peste curbele suple ale trupului ei, într-un fel care-o înfierbânta din cap până-n picioare, recunosc că nu te-aş alunga din pat în şuturi.
– Nici nu m-am... Cum ţi-a venit ideea că ai avea vreodată ocazia? îl provocă Alysha, cu bătăile inimii întretăindu-i

cuvintele sfidătoare; Ross răsucea încet în jurul mâinii panglica lungă, trăgând-o inexorabil spre el, în pofida tuturor eforturilor ei de a rămâne pe loc. Eşti *ultimul* om de-al cărui pat m-aş apropia.
În ochii cenuşii scăpără un amuzament sarcastic.
– Ce jăvruţă cu nasul pe sus mai eşti... murmură el, sâcâitor. Chiar nu te-nduri să recunoşti că nimic nu ţi-ar plăcea mai mult decât o tăvăleală prin fân c-un maidanez corcit ca mine.
Gura aceea incitantă se arcuise într-un zâmbet crud, senzual, iar Alysha se simţea ca hipnotizată. Avea s-o sărute din nou...
– Cu sir Richarzii din lumea asta toate-s bune şi frumoase, mârâi el încet, răguşit, dar ar fi un păcat de moarte să-ţi iroseşti farmecele astea gingaşe şi proaspete sub mâinile unsuroase ale unui babalâc bogat. Ai nevoie de un bărbat cu mâini aspre, calde...
Iar mâna lui aspră şi caldă îi cuprinse talia zveltă, arzându-i pielea ca un tăciune aprins. Alysha înţepeni, încercând să se retragă, dar Ross, cu o smucitură bruscă, o aduse necruţător în braţele lui. O ţinea de nodul panglicii, strângându-i-o peste sânii

sensibili, iar Alysha înţelese, din expresia hotărâtă a chilor lui, că la cea mai mică încercare de a se opune i-ar fi smuls-o, lăsând-o cu pieptul gol. Aşa că nu putu decât să se supună când capul lui coborî peste al ei şi buzele îi atinseră gura, ferme şi calde, ispititoare. Strânse năprasnic din dinţi, căutând să-i reziste, dar atitudinea ei provocatoare nu păru decât să-l întărâte şi mai mult. Foarte încet, foarte calculat, Ross îi urmări conturul buzelor tremurătoare cu vârful limbii, strecurându-şi-o printre ele, căutând colţurile sensibile, iscodind într-o explorare sfruntat de senzuală care-i mistuia cu repeziciune orice rezistenţă.

Apoi, îi apucă între dinţi curba plină a buzei de jos, muşcând-o delicat, iar Alysha icni, străbătută de un fior fierbinte. Când buzele i se despărţiră, Ross profită imediat, repezindu-şi limba înăuntru pentru a scormoni în adâncurile dulci şi umede ale gurii, gustând după pofta inimii.

Alysha nu se mai putea stăpâni; instinctiv, se topea în îmbrăţişarea lui viguroasă, cu tot trupul suplu potrivit perfect peste formele lui. La fiecare respiraţie întretăiată, mătasea strânsă peste sâni o chinuia delicios,

frecându-se de sfârcurile delicate până când acestea se întăriră ca doi boboci cruzi, extatic focar al unui milion de dulci senzaţii. Jinduia dureros după mângâierile lui şi, când îi simţi mâna trecând peste curba netedă a abdomenului, cu intenţii inconfundabile, Alysha gemu încet, mişcându-se într-o atitudine de invitaţie inconştientă, abandonând cu nepăsare toate făgăduielile de a nu-l lăsa niciodată să-i facă aşa ceva.
Undeva se deschise o uşă şi un murmur de voci pluti până la ea - paşi, apropiindu-se... Şocul o făcu să-şi regăsească puterile şi îl împinse, cu obrajii îmbujoraţi de jenă, când trei dintre directorii în costume gri apărură la cotitura scării, expresiile lor un moment surprinse transformându-se pe dată în amuzament conspirativ, căci ghiciseră ce se întâmplase.
Alysha se întoarse şi o luă la fugă, poticnindu-se pe trepte, urmărită de râsul batjocoritor al lui Ross.

Capitolul 4

- Nu-mi vine să cred că fac asta. Efectiv, nu-mi vine să cred.
Alysha închise un moment ochii, dar

când îi deschise din nou văzu aceeaşi scenă, neschimbată. Mergea prin mijlocul uneia dintre cele mai circulate străzi din Bangkok, printre maşini care goneau pe mai multe benzi, în ambele sensuri, desculţă şi îmbrăcată într-un tricou-bikini multicolor şi un sarong din acelaşi material coborât pe şolduri, iar în cap cu o pălărie mare de paie – şi ţinând la capătul unei lese lungi de piele doi pui de leopard mărişori.
– Excelent, Alysha – formidabil! Hai, acum, o expresie calmă, rece...
– Rece? protestă ea, indignată. Asfaltul ăsta mi se topeşte sub picioare! Îmi simt tălpile ca două fripturi uitate pe grătar!
Era trecut cu puţin de ora nouă şi jumătate, dar soarele fierbinte ardea pe cerul albastru strălucitor, scânteind pe acoperişurile verzi şi portocalii ale pagodelor Marelui Palat din fundal. Filmau de peste două ore şi, în tot acel timp, traficul nu slăbise nici măcar un minut – unde se *duceau* toţi acei oameni? Zgomotul necontenit îi dădea dureri de cap şi aproape că putea simţi în gură gustul gazelor de eşapament care pluteau prin aer ca o pâclă cenuşie.
Când aflase cum doreau să filmeze,

fusese necesară puţină muncă de lămurire pentru a o convinge că puii de leopard n-aveau să sufere. Dar dresorul era la fel de preocupat de sănătatea lor, insistând să facă pauze la intervale regulate, iar puii păreau complet nepăsători faţă de toată agitaţia din jur, trăgând de lesă înainte spre bucata de carne crudă pe care dresorul o târa în faţa lor, sub limita de jos a cadrului.
Inspirând adânc, prelung, Alysha se concentră din nou asupra instrucţiunilor, pentru a-şi continua drumul spre cameră cu un legănat uşor din şolduri.
– "Nu cred în jocul de zaruri cu pericolul", murmură ea. "Când ies la soare, mă protejez întotdeauna."
Atrăseseră un public numeros, turişti şi localnic adunaţi pe trotuare şi pe pasarela care traversa bulevardul, pentru a urmări filmarea. Era un circ nemaipomenit; o jumătate de duzină de vehicule diverse, câteva tone de echipamente şi o echipă de imagine formată din patru oameni, plus Harry Keaton, cei doi asistenţi ai lui, şeful de producţie, coafeza, costumiera – şi Alastair, geniul machiajului, care devenise cloşca întregii adunături pestriţe.

Iar asta nu era tot - pe pasarela de deasupra străzii se afla o a doua echipă, filmând turnarea reclamei pentru o emisiune specială de televiziune, lungă de-o oră. Aceasta era o mică bombă pe care Ross o aruncase cu trei zile înaintea plecării în Thailanda. Echipa de televiziune o urmărea pe Alysha peste tot, filmând-o cum se machia, cum mânca - nu mai avea un moment de linişte.
Lumina unui semafor din faţă trecu la culoarea verde, lăsând să pornească maşinile adunate pe o stradă laterală. Începură să se scurgă camioane şi autocisterne, taxiuri cromate şi tricicluri decapotabile, furgonete pline cu marfă pentru magazine, toate dirijate în jurul obstacolului din mijlocul străzii de un agent în uniformă albă, cu un ţignal ascuţit. Deşi şoferii nu prea păreau să-l bage în seamă; din când în când, poliţistul începea să se agite de-a binelea, gesticulând impetuos şi fără nici un efect, în timp ce maşinile şiroiau prin jur cu deplină nepăsare faţă de cele mai elementare reguli de circulaţie
Cum reuşise Ross să obţină permisiunea de a ocupa astfel centrul oraşului, Alysha nu era prea sigură - probabil că stimulentul fusese valoarea reclamei

pentru traficul turistic. Se aflau acolo de aproape o săptămână şi fiecare zi de filmare fusese şi mai scandaloasă decât cea dinainte – în ajun, Alysha stătuse tolănită pe perne într-o barcă prelungă şi plată, având un piton cu modele splendide pe piele încolăcit elegant în jurul braţelor, pe fundalul turlelor înalte şi graţioase ale Templului Zorilor, filmară dintr-un elicopter care zbura la joasă altitudine, iscând o asemenea turbulenţă încât Alysha se temuse să nu se răstoarne în apele albastre-cenuşii ale râului Chao Pharya.
Cu siguranţă, avea să fie o campanie spectaculoasă; Alysha ştiuse, desigur, că faţa ei urma să devină celebră, dar abia acum îşi dădea seama *cât* de celebră – o dată ce începeau să apară panourile publicitare, îi era greu să mai circule pe stradă fără a fi recunoscută. Viaţa ei n-avea să mai fie niciodată aceeaşi.
– O.K., băieţi, încă o dublă! anunţă un glas. Apoi, putem să ne relaxăm.
Se stârni un scurt iureş de activitate, în timp ce cadrul era pregătit din nou – dresorul leoparzilor insista că puii trebuie să bea apă, Alastair se repezi afară din rulota de machiaj pentru a-i aplica Alyshei pudră pe nas şi fond de

ten pe obraji - apoi Alysha trecu la locul ei, gata să repete acţiunea pentru a suta oară.
Dintr-o dată, o siluetă familiară apărută pe pasarelă îi atrase atenţia, provocându-i o mică şi ciudată tresărire a inimii. Deci, Ross sosise. Spusese că avea să vină, dar Alysha nu avusese idee când. O luase şi pe Barbara cu el? Maşinăria de bârfe continua să răspândească zvonuri - dar, în fond, nu era cazul să creadă tot ce se vorbea.
Mă rog, Ross nu se putea plânge de munca ei, reflectă Alysha, cu o undă de ostilitate. Se trezise în fiecare dimineaţă la ora cinci, petrecând câte o oră la machiaj şi costume, înainte de a începe filmările, la şapte; iar apoi, după o scurtă pauză la amiază, reluau lucrul la patru, continuând până la şapte seara.
- Toată lumea gata? O.K., iubito, acţiune!
Stilul autoritar al individului devenea tot mai enervant de la o zi la alta, dar profesionalismul o ajuta pe Alysha să-şi păstreze calmul. Îi era mai greu să uite că Ross era de faţă, privind-o de pe pasarelă, fără ca ochii aceia de oţel să scape vreun amănunt; îi era imposibil să uite felul cum o

sărutase...
– "Nu cred în jocul de zaruri cu pericolul..."
În sfârşit, filmarea se termină. Dresorul se grăbi să ducă puii în cuşcă, iar Alysha se putu retrage în răcoarea rulotei cu aer condiţionat. Cu un oftat de uşurare, îi dădu pălăria de paie Gemmei şi se trânti cât era de lungă pe canapeaua confortabilă din spate, întinzându-şi braţele deasupra capului, cu ochii închişi.
– Slavă Domnului! Dacă mai trebuia să stau acolo încă un minut, mă făceam fleaşcă pe asfalt.
– Oricum nu mai puteam filma – lumina a început să şteargă culorile, preciză Ross scurt, indiferent, intrând în rulotă după ea.
Alysha întredeschise ochii, pentru a-i trimite un blestem mut din privire, şi gemu când văzu echipa de televiziune gata să-l urmeze.
– Pot să am şi eu linişte două minute? întrebă nervoasă, ridicându-se în capul oaselor. Numai făcând duş nu m-au filmat!
Ross îi aruncă o privire, cu o sprânceană înălţată întrebător-ostil, dar se întoarse totuşi spre ceilalţi, expediindu-i din două vorbe.
– Mulţumesc, murmură ea, închizând

ochii la loc.
– Te-am prevenit că e muncă grea, îi aminti Ross, cu o totală lipsă de compasiune. Sper că n-ai să-mi faci vreo figură.
– Nu-ţi fac nici o figură! replică Alysha indignată. Dar lucrăm de şase zile pe canicula asta – cred că am dreptul să fiu cam nervoasă.
– Nu-l lua în seamă – e un vătaf de sclavi sadic, îi recomandă tranşant Alastair, înlăturându-l neceremonios pe Ross cu cotul din drum, pentru a-i aduce un pahar cu întăritor, specialitatea lui personală, un amestec exotic de sucuri combinate după o reţetă secretă. Paharul era aburit, proaspăt scos fin frigider, iar Alysha şi-l plimbă pe fruntea înfierbântată, înainte de a lua prima înghiţitură.
Ross râse sec.
– Am o campanie de terminat la termen – şi nu uita că, dacă reuşim, toată echipa va primi o primă.
Bătrânul îşi ţuguie buzele, ridicând din umerii săi înguşti.
– Ei, şi? Nu banul e totul, afirmă el, cu o demnitate exagerată.
Gura aspră a lui Ross tresări cu amuzament sincer.
– Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată lucrând pe gratis, ripostă el.

De pe canapea, Alysha urmărea schimbul de replici cu interes ascuns. Alastair era singurul om pe care-l auzise vreodată îndrăznind să vorbească aşa cu Ross, dar acesta nu părea nemulţumit. Fără îndoială, era unul dintre privilegiile statutului de geniu excentric, permisiunea de a face lucruri interzise tuturor celorlalţi, dar cel puţin dovedea că Ross avea simţul umorului, la urma urmei. Era o dezvăluire incitantă...
"Auzi, nu-ncepe să crezi că s-ar putea să-l placi!" îşi reproşă imediat Alysha. "Aminteşte-ţi ce ţi-a făcut."
Cum ar fi putut să uite? De fiecare dată când era în aceeaşi cameră cu el, îi revenea vechiul tremur de vulberabilitate, ca şi cum ar fi fost din nou pe jumătate goală – chiar şi când era complet îmbrăcată. Trebui să facă eforturi pentru a-şi stăpâni imboldul instinctiv de a-şi acoperi sânii cu mâinile.
Ross consulta programul de filmare. Îl aruncă pe o masă, cu un aer satisfăcut.
– Ei bine, fraţilor, am plăcerea să vă anunţ că mâine e zi liberă, anunţă el echipa adunată în jur.
Dinspre podea, unde zăceau prăvăliţi aproape toţi, bând bere rece din cutii, se înălţă un murmur de încântare

pleoştită.
– Perfect – eu am să fac o inspecţie a vieţii de noapte locale, declară Doug, asistentul de imagine. Sunt aici de-o săptămână şi nici un iz de acţiune nu mi-a trecut pe la nas.
– Iar eu, la piscină, anunţă Gemma, cu o privire provocatoare spre Ross. Mi-am cumpărat un bikini nou şi încă nu l-am băgat la apă.
Ross ridică o sprânceană, cu amuzament îngăduitor.
– Serios? Regret că voi pierde spectacolul. Din păcate, am să fiu ocupat aproape toată ziua.
Doug îi dădu un ghiont, chicotind lasciv.
– Lasă, Gem, râse el afectat. Fii atentă, mai bine vino diseară cu mine în oraş, şi pe urmă dormim amândoi mâine lângă piscină până ne trece!
Cu o privire de dispreţ pârjolitor, Gemma îi replică sarcastic:
– Nici în visele tale cele mai avântate!
Doug ridică din umeri, netulburat de refuzul previzibil.
– Mă rog... încercarea moarte n-are...
Alysha se alătură râsului general. Atmosfera de la filmare era tipică pentru majoritatea deplasărilor. Ea şi Gemma erau singurele două femei şi, din

clipa când sosiseră, majoritatea bărbaţilor se luau la întrecere să le capteze atenţia, cu mici jocuri prosteşti de-a cine-i primul – mai puţin Alastair, desigur, şi Harry Keaton, pe care nu-l interesau decât aparatele lui. Şi Ross.
Nu era decât o distracţie inofensivă – unul dintre primele lucruri pe care le învăţase Alysha la începuturile meseriei de model era felul de a păstra o distanţă suficientă pentru a înţelege toţi că n-o interesa să zburde prin paturi şi, deşi ştia că unii o considerau cam încrezută, nimeni nu părea să se supere.
Singura persoană cu care nu părea în stare să se înţeleagă era Gemma – oare pe toate modelele le privea cu acel dispreţ vag superior, sau numai pe ea?
– Cred că vin şi eu la piscină, încercă ea să adopte o atitudine prietenoasă. Mi se pare cel mai potrivit mod de a-mi petrece ziua.
– Fii atentă să nu te prindă soarele! îi aminti grăbit Alastair. Dacă va trebui să facem machiaj de corp, o să dureze ore întregi!
– Alysha nu va avea timp să stea la soare, interveni Ross. Vine cu mine.
– Poftim? îl privi ea, alarmată. Unde?
– Să admirăm peisajele, replică Ross,

cu o undă de ironie. Marele Palat, printre altele. Cu echipa de la documentar.
– Nici nu mă gândesc! protestă Alysha, sfidătoare. Cine mă poate obliga? Şi eu am dreptul la odihnă.
– Face parte din acordul cu Comisia Turistică Thailandeză, răspunse Ross, complet nepăsător faţă de argumentele ei. De-asta cooperează atâta autorităţile cu noi – nu ne putem permite să riscăm.
– A, splendid – excelent! oftă ea, cu vocea încordată de enervare. Eşti sigur că n-ai vrea să bei şi vreo două halbe din sângele meu?
– Nu cred că va fi necesar să ajungem până acolo, replică el, cu un zâmbet macabru.
Alysha nu găsi nici o altă replică suficient de tăioasă; dacă ar fi avut în mâini vreun obiect potrivit, i l-ar fi aruncat în cap, dar paharul nu i se golise şi a dracului să fi fost dacă irosea un singur strop din deliciosul suc de fructe al lui Alastair pe un... pe un şobolan scârbos ca el! Se mulţumi să-l privească rece şi, în continuare, îl ignoră ostentativ.

Alysha tânjise după o şansă de a vizita Marele Palat – deşi ar fi preferat să

nu se ducă împreună cu Ross. Îşi cumpărase de la Londra un ghid şi parcursese fascinată fotografiile templelor şi ale curţilor, precum şi magnificul tron aurit al celebrului Buddha de Smarald.
Se obişnuise să se trezească devreme, când încă era răcoare, astfel încât la ora opt şi jumătate ajunseră, cu microbuzul echipei de televiziune, în faţa Porţii Viseschaisri. Dar, înainte de a putea să intre, producătorul conchise că ar fi fost interesant să adauge puţină culoare locală, filmându-i cum soseau cu unul dintre celebrele tricicluri motorizate din Karslake.
Dură un timp până să aleagă unul convenabil - cel mai ţipător vopsit, decorat cu sclipiciuri şi blăniţe ca o maşinuţă de golf sărită de pe fix - şi chiar mai mult timp pentru a negocia cu şoferul emoţionat preţul unui scurt circuit în jurul cvartalului, până în faţa camerelor de filmat.
Invitată în sfârşit să se aşeze pe bancheta tapiţată cu vinilin, Alysha privi cam neconvinsă şubredul vehicul - era complet deschis, doar cu o balustradă de protecţie cromată şi nimic care s-o apere de gazele de eşapament din atmosferă.
- Madame, caleaşca vă aşteaptă, o

încurajă Ross, cu o satisfacţie pe care Alysha n-o putu interpreta decât ca fiind plină de răutate.
– Sunt sigură că asta nu scrie nicăieri în contract, şuieră ea caustic, în timp ce-i adresa un zâmbet orbitor, de ochii televiziunii.
– A, ba te asigur că da, răspunse el. Clauza doisprezece – *public relations*. Oricum, de ce ţi-e frică? Nu e nici un pericol – doar nu crezi c-aş risca să avariez marfa, în faza asta a campaniei?
– De ce nu? ripostă ea, acid. Sunt convinsă că asigurarea o acoperă integral.
– Bineînţeles. Dar căutarea unei înlocuitoare şi trambalarea întregii echipe până acasă şi-napoi aici ne-ar tărăgăna rău – iar mie îmi place întotdeauna să predau produsul la termen.
Alysha îi aruncă o privire cruntă, de gheaţă; probabil că nu glumea. Pentru el, era doar o marfă – şi, cu toate că recunoscuse că n-ar fi alungat-o din pat, n-o dorea decât pe plan fizic, trecător; o simplă mâncărime pe care i-o putea alunga orice altă femeie cât de cât atrăgătoare.
Tuk-tuk-ul se smuci de la bordură, traversând benzile de circulaţie cu un

înfiorător dispreţ la adresa camionului care venea în urma lor. Alysha ţipă uşor, agăţându-se cu o mână de balustradă şi cu cealaltă de braţul lui Ross – căruia îi simţi muşchii tari, bărbăteşti, sub pielea caldă şi bronzată. Îşi retrase mâna imediat, cu inima bătându-i şi mai tare.
Ross râse încet, cuprinzând-o pe după umeri pentru a o trage lângă el.
– Nu crezi că ar da bine în imagine? o tachină, frecându-şi nasul în părul ei. O mică intrigă colaterală, pentru ca documentarul să devină mai interesant.
Alysha se smulse ferm din strânsoarea lui, luând distanţă, rigidă.
– N-am de gând să mă prefac că aş avea o aventură cu tine, numai de dragul documentarului tău afurisit! îl preveni ea, feroce.
– Nu? Păcat.
Ross ridică din umeri, cu indiferenţă şi o lucire de amuzament provocator în adâncurile cenuşii ale ochilor, dar îşi retrase braţul.
– Atunci, să admirăm peisajul, bine? Mă bazez pe tine c-ai să-mi spui totul despre palatul ăsta – sunt sigur că ai tocit toată cultura locală.
Nota sardonică din cuvintele lui o înţepă la fel de dureros ca şi faptul că avea dreptate.

– Am un ghid, confirmă ea, crispată. Dacă vrei să ştii, e chiar foarte interesant. Construcţia palatului a fost începută în anii 1780, sub regele Rama I, strămoşul actualului rege.
– Ăsta-i ăla din "Regele şi eu"?
– Nu, nu-i acelaşi – cel din film e Rama al IV-lea. Şi nu l-au reprezentat corect deloc, a fost un om foarte inteligent, care a făcut multe pentru ţara lui.
– Serios? Eşti o mină de informaţii, comentă el alene, tărăgănat. Cred că ştii ce-s toate turnurile alea care se reped în sus peste zid...?
Alysha îi aruncă o privire piezişă, suspicioasă; se prefăcea neştiutor, ca să-şi bată joc de ea – alfase deja că Ross fusese la Bangkok de mai multe ori şi nu se îndoia că ştia la fel de multe despre palatul regal.
– Sunt *chedi*, răspunse ea, cu arţag. Cel auriu e Relicvariul Regal – cel mai mare *chedi* de aur din lume. Celelalte sunt... nu ştiu sigur ce. Cred că unul e plin cu statui ale regilor Thailandei.
– Foarte interesant... remarcă el, căscând.
Îl privi cu o lucire de dispreţ în privire.
– Tu ai ţinut morţiş să mă întrebi, îi

aminti ea.
În ochii de oţel luci un umor sardonic.
– Într-adevăr, recunoscu el. Continuă. Vorbeşte-mi despre acest Buddha de Smarald.
Alysha ezită, privindu-l prudentă, pentru a nu-i da o nouă ocazie de a o tachina.
– Nu e făcut din smarald, ci din jad. Nimeni nu ştie exact când a fost sculptat – l-au găsit în 1464, la Chiang Rai, departe în provinciile nordice. Legenda spune că un grup de pelerini, surprinşi de o furtună, se adăpostiseră într-un templu local, când l-a lovit un trăsnet, dezvăluind statuia.
Ross înălţă o sprânceană, cu interes sincer.
– Ce poveste romantică.
– Într-adevăr. Aproape prea romantică pentru a fi adevărată, comentă ea, răutăcioasă. Nu mi se pare deloc verosimil – era o regiune foarte izolată, în acea vreme, şi totuşi s-a nimerit ca un grup de călugări importanţi să fie tocmai la locul potrivit şi la momentul potrivit?
– Eşti cinică, o tachină el, chicotind. Asta trebuia să fie replica mea.
Alysha nu-şi putu stăpâni un zâmbet – expresie pe care camera de televiziune

o surprinse prompt, tocmai când tuk-tuk-ul oprea din nou la bordură. Exact aşa cum urmărise Ross, recunoscu Alysha în sinea ei, cu o undă de nemulţumire – ca de obicei, reuşise s-o manipuleze.
Ross coborî din tuk-tuk şi-i întinse mâna pentru a o ajuta, atent să nu stea între ea şi cameră.
– Mulţumesc, se înclină ea cu o graţie exagerată.
– Pentru puţin.
Şi-ar fi retras mâna, ca de obicei, dar Ross, strângând aproape imperceptibil degetele, i-o ţinu puţin mai mult decât era necesar, zâmbindu-i din ochii aceia parcă ascunşi după un paravan de fum cenuşiu. Alysha simţi o palpitaţie stranie în josul abdomenului; o neliniştea faptul că, în pofida neîncrederii în el, nu putea fi tocmai imună faţă de acel farmec pernicios...
– Excelent, fraţilor – trăsnet! O.K., acuma intrăm în palat?

Capitolul 5

După arşiţa dogoritoare de pe străzile din Bangkok, piscina cu dale de lapislazuli de pe terasa hotelului oferea o perspectivă extrem de tentantă. Alysha făcu repede un duş şi

luă pe ea un costum de baie lucios, ciclamen, după care, trăgându-şi pe deasupra o cămaşă albă largă, aruncă în coşul de plajă o carte şi o sticlă cu loţiune de soare şi coborî din nou.
Majoritatea celor din echipă erau deja acolo, tolăniţi sub umbrelele mari de stuf care înconjurau bazinul şi sorbind bere rece din pahare înalte, aburite. În timp ce Alysha se apropia, unii dintre ei ridicară privirile şi i se păru că zărea o undă de haz afectat.
– Bună – te-ai distrat frumos? întrebă Gemma, pe un ton ce părea o idee cam prea dulceag.
– Da, mulţumesc, răspunse Alysha cu reţinere. A fost foarte interesant.
Se aşeză într-un şezlong liber. Un ospătar thailandez tânăr şi subţirel apăru discret, ca la un semnal, iar Alysha comandă unul dintre delicioasele şerbeturi de la gheaţă care erau specialitatea hotelului – avea să-i ţină de foame până la ora cinei. Puse cartea lângă ea, dar n-o deschise – ar fi părut teribil de mârlănesc să se apuce de citit imediat ce se aşezase.
– Ai mai... fost la Bangkok? o întrebă ea pe Gemma, încercând să lege o conversaţie; de obicei se înţelegea foarte bine cu femeile cu care lucra – în fond, toate erau în timpul

serviciului şi majoritatea acceptau ideea că frumuseţea ei nu era decât un instrument profesional.
Înlăţând sardonic sprânceana, cealaltă fată răspunse:
– Fireşte – de mai multe ori.
– Extraordinar oraş, mormăi Doug de sub pălăria de paie care-i acoperea faţa. Păcat de trafic...
– A, dar chiar şi aşa, e superb, protestă Alysha. Am făcut o plimbare cu barca pe canalele din cealaltă parte a râului, azi după-amiază, după ce am fost la Marele Palat – a fost de-a dreptul fascinant. Toate casele acelea de lemn construite direct pe apă – iar oamenii erau atât de prietenoşi, ne făceau cu mâna când treceam...
Ştia că îndruga verzi şi uscate, dar spera ca nimeni să nu ghicească motivul. Tocmai îl zărise pe Ross, venind agale spre ei pe marginea piscinei; purta nişte pantaloni de trening tăiaţi în chip de şort, şi un tricou albastru decolorat care se întindea mai-mai să plesnească peste muşchii umerilor laţi, şi părea să nu ia în seamă deloc freamătul de interes feminin ce se stârnea în urma lui.
– Construiau şi un templu, la fel ca acelea vechi din Marele Palat, cu acoperişuri ascuţite, în stil pagodă,

continuă Alysha să turuie, cu răsuflarea tăiată. Muncesc atât de mult la ele - cred că durează o veşnicie până fac toate mozaicurile, din bucăţele de porţelan atât de mici...
- Se pare că a fost o distracţie fabuloasă, comentă sec Gemma.
- Da, a... fost...
O umbră se aşternu pe dalele de piatră, lângă ea, făcând-o să amuţească.
- Bună ziua la toată lumea, îi salută Ross, cu un zâmbet indiferent. Vă savuraţi ziua de odihnă?
Îi răspunse un murmur general de consimţământ, mai puţin din partea lui Doug.
- Lasă-mă-n pace cu savoarea, mormăi acesta pe un ton tânguitor. Mă chinuieşte cea mai scumpă mahmureală din istorie.
Ross râse fără compasiune.
- Dacă te-mbeţi în Patpong, la ce te-aştepţi? Cât te-a costat?
- Aproape o sută cincizeci de sterline - numai pentru câteva poşirci şi-un şou în ring. Mamă, Doamne, de ce-s în stare tipele-alea...! Era una care...
- Da, Doug, mulţumim - nu cred c-avem nevoie de toate detaliile, i-o reteză Ross, cu o licărire de umor sumbru în ochi; apoi, aruncă o privire surprinsă spre şerbetul Alyshei, pe care

chelnerul tocmai îl aducea. Îngheţată?
– De ce nu? replică ea, luând o linguriţă din deliciosul desert cu fructe.
– Are cam multe calorii, nu crezi? întrebă Ross, ridicând alene o sprânceană.
Alysha ridică din umerii ei supli, cu un gest de indiferenţă rece.
– N-am de unde să ştiu – niciodată nu mă ostenesc să le număr.
– Nu? făcu el, cu o undă de senzualitate amuzată. Şi-atunci, cum îţi ţii trupul ăsta apetisant într-o asemenea formă?
Încerca intenţionat s-o provoace, vorbind astfel în faţa celorlalţi şi contemplând-o atât de intim; simţind că se înroşea ca focul, Alysha ripostă cam crispată:
– Fac exerciţii de balet.
– Balet, hai? zâmbi el sardonic, cu o expresie care-i comunica elocvent opinia. Se potriveşte...
Îşi scoase tricoul peste cap, cu mişcări leneşe.
– Apa asta arată foarte tentant, cred că fac o baie.
Ironia nepăsătoare a cuvintelor lui continua s-o usture pe Alysha. Încercă să nu-şi lase ochii atraşi spre el, dar n-avea încotro, iar la vederea acelui

trup musculos, cu pielea uşor bronzată de soare, gura i se uscă din nou. Peste pieptul lat i se întindea un strat des de păr aspru, îngustându-se deasupra stomacului neted, înainte de a dispărea sub betelia şortului... Dintr-o dată, Alysha simţi că-i era greu să respire. Ridică ochii, pentru a vedea că Ross o surprinsese observându-l, dar nu-şi putu lua privirea de la el – şi dinspre lucirea batjocoritoare din oţelul cenuşiu al ochilor lui, care o avertiza că ştia prea bine ce efect avea asupra ei. Cu mişcări lente, deliberate, Ross îşi lăsă mâinile să coboare până la capsa şortului, ţinând-o pe Alysha, neputincioasă, în încleştarea unei vrăji magnetice.

Desigur, ştia că purta ceva pe dedesubt – dar, cu toate acestea, nu-şi putu stăpâni roşeaţa intensă care-i inundă obrajii când imaginaţia ei înfierbântată începu să plăsmuiască imagini nebuneşti ale goliciunii masculine. Slipul negru, supraelastic, nu prea reuşea să-i risipească febrilitatea; fu nevoită să-şi consume ultimele rezerve de voinţă, pentru a-şi impune să întoarcă privirea.

– Nu faci baie? se interesă Ross, melodios-provocator.

– Nu... încă... Poate mai încolo...

abia reuşi ea să răspundă.
După ce-i mai aruncă un zâmbet complice, sâcâitor, Ross se răsuci şi plonjă lin în apă, ieşind la suprafaţă cu părul brunet lins pe spate ca blana unei foci, apoi porni înot de-a lungul bazinului, cu mişcări calme şi viguroase.
Alysha îşi luă cartea, căutând pagina cu mâini cam tremurătoare. Gemma râse.
– Bună bucăţică, este?
Alysha ridică o privire întrebătoare, cu o indiferenţă atent studiată.
– Cine?
Cealaltă, însă, nu se lăsa trasă pe sfoară.
– Ei, haide, mai că nu ţi-ai lăsat balele pe el. Ştii, până să cobori tu, aici s-au pus pariuri, adăugă, cu o undă de umor înfumurat.
– Zău?
– Cât mai durează până te culci cu el.
Alysha fu cât pe ce să se înece cu şerbetul.
– Unii dintre ei cred că treaba s-a şi făcut deja, continuă Gemma, cu satisfacţie răutăcioasă. Mie însă nu-mi prea vine-a crede. Îi cunosc privirea de-adineaori – vrea să spună că încă se mai distrează cu vânătoarea. La fel ca mai toţi bărbaţii, după ce-a obţinut ce voia, începe să-i piară interesul

destul de repede. Totuşi, mă-ndoiesc c-ai să mai rezişti mult, adăugă ea, cu un zâmbet superior. Aş pune banii pe două zile – trei, maximum.
– Mă tem c-ai să ţi-i pierzi, replică Alysha, înţepată. N-am de gând... Nu găsesc... Nici nu se pune problema.
Gemma pufni în derâdere.
– Las-o jos că măcăne. Ross capătă tot ce vrea, nu trebuie decât să pocnească din degete. N-oi fi tu mai cu moţ decât celelalte.
Alysha îşi impuse să respire şi să inspire lent, regulat, pentru a-şi calma bătăile răsunătoare ale inimii.
– Şi cred că asta te include şi pe tine? întrebă, cu o voce crispată.
– Fireşte, replică acid cealaltă. A, sunt de-atunci trei, patru ani – eram într-o deplasare în... Barbados, cred. Şi, cât ai zice peşte... Da, e extraordinar la pat. Ăl mai tare din parcare. Cu condiţia să accepţi că n-o să dureze decât două săptămâni, cel mult.
– A avut relaţii şi mai îndelungate, se simţi datoare Alysha să sublinieze.
Gemma ridică din umeri, cu nepăsare.
– Nu prea – trei luni, cam atâta-i e limita. Sigur, fiecare crede la început c-o să fie altfel cu ea, că ea va fi aia care-l va face să se aşeze la un

loc, da' asta n-o să se-ntâmple niciodată. Şi de ce, mă rog? Îi convine de minune aşa - femei la discreţie oricând are poftă şi nici o obligaţie să-l lege de mâini şi de picioare.
- Nu crezi că s-ar putea ca Barbara Lange să fie altfel? întrebă Alysha, nu fără un oarecare efort; Gemma îl cunoştea cât se putea de bine, era firesc ca opinia ei să fie întemeiată.
Costumiera consimţi să zâmbească acru.
- Poate... murmură ea. Dar mă îndoiesc că-l va opri să mai guste puţin şi pe de lături, dacă i se iveşte ocazia. Tipul e egoist, arogant şi plin de el, îi plâng de milă oricărei nefericite care-i atât de toantă încât să se îndrăgostească.
- Ei bine, eu n-am nici cea mai vagă intenţie să mă îndrăgostesc - şi nici să mă culc cu el, declară, încercând să se prefacă profund captivată de carte. Recunosc că e... extrem de atrăgător - dacă-ţi place genul. Însă relaţia noastră e strict profesională.
Gemma râse afectat.
- La fel zic toate - şi, una-două, le şi vezi chiloţii pe tăblia patului. Oricum, eu am mizat cinci lire pe joi - şi presimt că n-o să-mi pierd banii.
Şi, întinzându-se alene, se ridică în picioare pentru a porni spre piscină,

unde se aşează pe margine şi începu să flirteze cu câţiva bărbaţi din echipa de televiziune.
Alysha se rezemă în şezlong, încercând să se concentreze asupra cărţii, dar cuvintele se învălmăşeau pe pagină. În minte i se învolburau imagini vii – cu Ross pocnind din degete, cu eleganţii ei chiloţi de dantelă albă atârnaţi pe colţul patului dublu de hotel; imagini ale acelui trup masculin puternic strivindu-l pe al ei, ale mâinilor lui mângâindu-i sânii fragezi, ale coapselor dure despărţindu-le pe ale ei pentru a se repezi între ele, drept spre cel mai adânc centru al făpturii sale...
– Nici acum nu vii în apă? }i-e frică să nu-ţi uzi costumul?
La auzul glasului sardonic, inima i se zbuciumă scurt între coaste şi fu conştientă, copleşitor, de roşeaţa sângerie care-i năpădi obrajii.
– Ba da... Acum, cred că da... bâigui ea cu o voce nesigură.
Poate că apa rece, limpede şi scânteietoare avea să-i răcorească sângele prea înfierbântat.
– Totuşi, să nu stai prea mult în bazin, o preveni el, pe un ton de ironie îngăduitoare. N-avem nevoie de urme de bretele pe pielea asta

delicată.
Întinse o mână şi, cu vârful degetului, urmări linia costumului de baie, de la umăr până în umbra abia întrezărită între sâni.
– Ar fi păcat să vătămăm ceva atât de... perfcet.
Alysha se simţea neajutorată, prinsă în capcana vrăjii electrizante pe care Ross o urzea împrejurul ei. "Ross capătă tot ce vrea..." Colţurile acelei guri tulburător de senzuale se arcuiseră într-un surâs complice. "Nu trebuie decât să pocnească din degete..."
Cu un suprem efort de voinţă, se întoarse spre piscină. Apa rece o înghiţi în timp ce se cufunda graţios, şi începu să înoate pe la fund spre marginea opusă, ieşind la suprafaţă numai când atinse peretele.
Se aşteptase, oarecum, ca Ross s-o urmeze, dar el n-o făcu. Alysha îşi lăsă capul pe spate, scufundându-şi părul în apă pentru a şi-l îndepărta din jurul feţei, cu soarele strălucind prin pleoapele închise. Spera ca nici unul dintre ceilalţi să nu-i vorbească – nu se simţea în stare să le facă faţă, încă.
În sufletul ei se războiau furia şi umilinţa; furia de a şti că pariau

între ei pe repeziciunea cu care Ross ar fi reuşit s-o convingă să se culce cu el – şi umilinţa presimţirii neplăcute că unul dintre ei avea să încaseze jackpotul.
Când se întoarse în sfârşit, îl văzu pe Ross la marginea opusă a piscinei, zbenguindu-se cu Gemma. Costumiera stătea pe umerii lui, râzând ascuţit, în timp ce Doug şi alţi câţiva încercau s-o smulgă.
Prin inimă o străbătu un junghi de gelozie atât de ascuţit încât aproape îi tăie respiraţia. Gemma avea dreptate – Ross era un nesimţit egoist şi plin de el care nu ezita să-şi facă de cap cu orice femeie dispusă să-i cedeze. Iar Gemma dădea clar de înţeles că era dispusă.
Oare Barbara ştia ce se întâmpla? se întrebă Alysha furioasă. Probabil că da – nu era o proastă. Dar poate că nu-i păsa, poate că era destul de înţeleaptă şi sigură pe sine pentru a-l lăsa în voia lui, ştiind că în cele din urmă propriile ei calităţi aveau să-l aducă înapoi, oricât de des o lua razna.

Oricine credea că modelingul era o nimica toată ar fi trebuit să recunoască, după filmarea din dimineaţa aceea, că se înşelase. În timp ce

soarele urca pe cerul albastru, aerul de sub bolta copacilor devenea ca o saună, încărcat de umezeală fierbinte, făcându-i pe toţi cei ce nu aveau ceva anume de făcut pe moment să se retragă în răcoarea relativă a rulotei.
Alysha începea să-l suspecteze pe Ross de porniri sadice. Stătea rezemat comod de trunchiul unui copac, cu braţele încrucişate peste pieptul lat, privind-o calm cum îşi croia drum pe puntea nesigură, într-un efort de a părea nonşalantă, în timp ce repeta la nesfârşit replica simplă a reclamei de televiziune:
– Lozier a luat ingrediente naturale din pădure...
Catastrofa de produse totalmente pe neaşteptate. Soarele ardea orbitor – şi, dintr-o dată, se porni ploaia, stropi mari şi grei căzând din cer, sfârâind când izbeau şipcile de lemm încins ale podului. Din spatele Alyshei se auzi un cârâit strident, în timp ce un stol de păsări bălţate îşi luau zborul din copaci. Surprinsă, se răsuci în loc şi piciorul îi alunecă, dislocând o scândură care căzu rostogolindu-se prin aer până în apă.
Alysha ţipă, agăţându-se de balustrada din frânghie.
Un moment, îngrozită, se clătină

deasupra prăpastiei; în clipa următoare, Ross era lângă ea, apucând-o strâns de talie. Alysha se agăţă de el, tremurând violent, în timp ce stropii ploii torenţiale îi înţepau pielea. Pălăria de paie căzuse în apă, dar nu rămase multă vreme la suprafaţă, căci din valurile brune ieşi o formă sinistră şi două fălci puternice o înfulecară cât ai clipi.
– Gata, eşti în siguranţă, o linişti Ross, ţinând-o strâns, în timp ce Alysha tremura înspăimântată. Te-am prins, nu-ţi mai dau drumul.
Gura lui se lăsă peste a sa într-un sărut pârjolitor, de o intensitate aproape sălbatică, răsucindu-şi limba prin adâncurile gurii ei, flagrant de senzual, declarându-se stăpân pe fiecare colţişor dulce şi sensibil dinăuntru. Iar Alysha răspunse cu tot atâta ferocitate, simţindu-şi sângele încins de o febră care-i făcea capul să se învârtească.
Însă chiar în timp ce reacţiile ei fizice alunecau nebuneşte, scăpând de sub orice control, cazanul emoţiilor dădu în clocot, făcând-o să se retragă, cu starea de şoc transformată în furie incandescentă.
– Ai spus că e asigurat! strigă, ridicând vocea peste şuieratul şi

plescăitul apei care se transforma în aburi împrejurul lor, lovind scândurile înfierbântate de soare ale podului. Dac-aş fi căzut, numai tu erai de vină!
– Alysha...
– Lasă-mă-n pace! Nu mă atinge! se răsti ea, făcând un pas repezit înapoi când Ross întinse mâinile – până şi puntea alunecoasă părea de preferat în locul îmbrăţişărilor lui ipocrite.
– Voiam doar să te-ajut să vii înapoi pe mal, spuse el cu blândeţe.
– Mă descurc şi singură, mulţumesc!
Ross ridică din umeri, cu buzele strânse nervos, dar se dădu la o parte, lăsând-o să treacă.
Alysha privi cu ochii mijiţi prin pânzele ploii; drumul până la mal părea îngrozitor de lung. Un moment, regretă că se grăbise să-i refuze ajutorul – dar în nici un caz n-avea să-i dea satisfacţia de a se răzgândi. Putea să ajungă şi singură.
Păru să dureze o veşnicie. }inându-se cu înverşunare de funie, Alysha înainta pas cu pas de-a lungul podului; părul i se lipise de cap, sarongul ud, aproape transparent, i se mula pe picioarele lungi şi zvelte. Dar, deşi îl simţea pe Ross urmând-o îndeaproape, ca o umbră protectoare, se încăpăţâna să nu-i dea atenţie.

În sfârşit, ajunse; câţiva oameni din echipă întinseră mâinile pentru a o ajuta să facă ultimii paşi şi o conduseră în grabă la adăpost, în rulotă.
– Doamne, parc-ai fi un şobolan înecat! se plânse Alastair, venind repede cu un prosop. Stai jos să-ţi şterg părul, altfel ai să faci numai apă pe-aici. Şi cu ce vânătăi te-ai ales...! O să fie un chin până ţi le-acopăr.
– Îmi pare rău că am avariat marfa, remarcă sardonic Ross, urmând-o în rulotă.
Fără a-i lua în seamă privirea furibundă, se aplecă şi-i ridică piciorul pentru a-i examina glezna rănită; Alysha şi-o julise de scândură, în cădere, şi abia acum îşi dădea seama cât de tare o durea.
– }i-au intrat câteva aşchii pe care-ar fi bine să le scoatem cât mai repede. Aduceţi-mi careva trusa de prim ajutor.
O aduse Gemma, iar Ross luă o pensă, lăsându-se pe vine, cu piciorul gol al Alyshei în poală.
– S-ar putea să de doară, o avertiză el, scrâşnit.
O duru într-adevăr – deşi, contrar aşteptărilor ei, atingerile lui Ross erau incredibil de blânde, în timp ce scotea ţepele una câte una. Alysha se

strâmba de durere, cu ochii plini de lacrimi; încercă să şi le înghită, dar cauzele lor erau mult mai complexe decât simpla durere fizică. Şi, cel puţin, avea un pretext serios ca să plângă – ba chiar, îşi lăsa lacrimile să curgă aproape cu uşurare.
În sfârşit, treaba fu gata. Ross spălă locul lovit şi îl tamponă cu dezinfectant.
– Aşa, cred că acum e-n regulă, comentă el, ridicându-se. Se pare c-ai să trăieşti.
– Mulţumesc, izbuti Alysha să afişeze un zâmbet strâmb, renunţând fără tragere de inimă la furia împotriva lui. Şi... îţi mulţumesc că ai venit pe pod după mine, adăugă, cam încurcată.
Ross dădu din cap, cu o undă de amuzament sardonic.
– N-ai pentru ce. Ar fi fost mare păcat să pierdem tot materialul tras până acum, luând-o de la început cu alt model.
Ceilalţi membri ai echipei izbucniră în râs.
– }i-am spus eu – e un vătaf de sclavi! declară Alastair, cu falsă indignare. Mă rog, acum va *trebui* să-i dai o zi liberă – glezna asta o să arate ca toţi dracii şi nici chiar eu n-am să i-o pot camufla.

Capitolul 6

– Salut, scumpete, se trânti alene Alastair pe un scaun liber de la masă; la terasa barului era ora preţurilor reduse – prelungită, cu o ospitalitate tipic thailandeză, la două ore, timp în care toate băuturile se vindeau la jumătate din preţ. Ce-ţi mai face glezna?
– Nu prea rău, mulţumesc, răspunse Alysha, zâmbind. S-a dezumflat aproape complet, iar vânătaia abia se mai vede.
– Nu trebuia să te pună să umbli pe podul ăla, insistă Alastair, cutremurându-se teatral. Mie nici un moment nu mi s-a părut sigur. Sper c-ai să ceri daune grase, pentru vătămare corporală.
– Ross a şi luat legătura cu agenţii de asigurări, confirmă Alysha, pe un ton răutăcios.
– Hmph! pufni Alastair, boţindu-şi buzele. Ei bine, să nu-i laşi să de ducă de nas cu cine ştie ce despăgubire de scârţani. Puteai să mori!
– Da, mă rog... prefer să nu mă prea gândesc, răspunse ea, pe un ton cam reţinut; n-o tulbura atât incidentul, cât amintirea momentului în care o

prinsese Ross în braţele lui puternice, protectoare, amintirea blândeţii cu care îi scosese aşchiile...
Din grădina tropicală exotică în care era amenajat barul se auzi un râs sonor. Alastair îşi ridică ochelarii de soare, privind în jur.
– Asta o fi Gemma noastră, sau vreunul din afurisiţii ăştia de papagali? întrebă el, cu ironie răutăcioasă – în grădini se afla şi o menajerie de păsări tropicale, inclusiv o duzină de papagali şi macawi care erau lăsaţi să zboare liberi şi aveau obiceiul de a-i speria pe clienţii neavizaţi, coborând pe mesele lor pentru a cere firimituri.
– Cred că e Gemma, confirmă Alysha.
Costumiera venea spre ei, cu braţele pline de cumpărături, însoţită de Doug.
Alastair chicoti.
– Ia te uită, se pare că s-a hotărât să se mulţumească şi ea cu ceva mai accesibil, îşi dădu el cu părerea. Cuminte fată. N-avea nici o şansă, degeaba tot încerca ea să-l înhaţe din nou pe Ross.
Alysha îi aruncă o privire surprinsă.
– Aşa...? Eu am... cam avut impresia... că era din nou ceva între ei.
Machiorul ridică din umeri, elocvent.
– Posibil, consimţi el. Deşi mă tem că n-a putut fi nimic mai mult decât o

aventură de-o noapte. Înţelegi, îi e prea la îndemână. Permite-mi să-ţi dau un mic sfat, adăugă el, aplecându-se să-i şoptească într-un murmur conspirativ: pe un om ca el trebuie să-l laşi tot timpul să dorească doar un pic mai mult decât îi dai. Aşa, n-o să-i piară pofta niciodată.
Alysha fu cât pe ce să se înece.
– Nu... înţeleg la ce te referi, protestă ea, ştiind că degeaba încerca să-l amăgească. De ce-aş vrea să nu-i piară pofta? Nu suntem... Între noi nu e nici... Încă mai e cu Barbara Lange, din câte ştiu eu.
Alastair îşi înălţă sprânceana perfect arcuită, cu o expresie care insinua că ar fi putut spune mult mai mult, dacă avea chef, dar în acel moment Gemma şi Doug li se alăturară, costumiera trântindu-şi sacoşele pe un scaun şi prăbuşindu-se pe celălalt.
– Phii... sunt frântă! declară ea cam ţopeşte, chemând ospătarul cu un gest poruncitor. Fă-te-ncoa' c-un Golden Sunset!
Alastair privi cu pizmă spre muntele de pungi pe care le adusese cu ea.
– Am impresia că te-ai antrenat la proba olimpică de târguieşte-până-pici-de-pe-picioare.
Gemma râse.

- Că bine zici! confirmă ea, veselă. Ne-am dus la piaţa de pe Drumul Ratchparop - acolo se găsesc imitaţii de tricouri Gucci la nici juma' de liră bucata...
Alysha n-o prea asculta; era nedumerită de ciudata conversaţie pe care o avusese cu Alastair. Bătrânul avea reputaţia de a fi întotdeauna cu câţiva paşi înaintea tuturor celorlaţi, când era vorba de a şti ce şi cum şi cu cine. Mă rog, nu s-ar fi mirat să aibă dreptate în legătură cu Gemma, reflectă ea, privind pe furiş spre costumieră, pe sub gene; strălucea puţin cam prea orbitor - oare fusese deja folosită şi lepădată? Dacă da, nu-şi putea stăpâni o undă de regret la adresa ei; ar fi trebuit să aibă mai multă minte, desigur, dar Alysha ştia prea bine că, în materie de Ross Elliot, propria experienţă nu apăra pe nimeni, oricât de neplăcută ar fi fost.
Dar despre Barbara ce voise să spună? Chiar ştia ceva ce nu ştiau toţi ceilalţi...?
- Ei, cred că eu mă duc să-mi fac bagajele, anunţă Gemma, săltându-se în picioare. La şase jumate pleacă autobuzul la aeroport.
Alysha o privi surprinsă.
- La şase jumate? întrebă ea,

nedumerită. Dar... parcă înţelesesem că plecăm abia mâine...
– *Tu* pleci abia mâine, răspunse cu nepăsare cealaltă fată. Eu o tulesc azi.
– Nu vii la Ko Samui?
Gemma ridică din umerii săi supli şi bronzaţi.
– N-au nevoie de mine acolo – au să tragă numai nudurile.
Alysha simţi cum i se scurgea sângele din obraji, pentru a reveni imediat, năvalnic, roşu ca focul.
– N-nudurile...?
– Da, o privi Gemma cu condescendenţă amuzată. Ce, nu ştiai?
– Nu... Nu, n-am...
În urechi îi răsuna un ţiuit straniu. Puse jos paharul şi se ridică în picioare, cu mişcări foarte încete, controlate.
– Pe mine mă scuzaţi, cred... Mă cam doare capul de la soare, se bâlbâi, pierzându-şi complet obşnuita abilitate de a-şi ascunde emoţiile. Cred că... mă duc puţin înăuntru.
În timp ce se îndepărta, căută să păstreze o ţinută cât putea de dreaptă. Ştia că scuza ei jalnică nu dusese de nas pe nimeni – probabil că râdeau de ea chiar în acea clipă. Dar, cum necum, reuşi să iasă din bar. În cap i se

amorsase o mică explozie nucleară – când îl găsea pe Ross, avea să-l *omoare!*
Prilejul se ivi mai repede decât se aşteptase; întâmplător, când ajunse la lift, Ross tocmai ieşea, împreună cu Harry Keaton. Alysha abia îl văzu pe operator, oprindu-se în faţa lui Ross cu ochii scăpărători şi dinţii strânşi.
– Dacă ai un moment, scrâşni ea, aş dori să discutăm ceva – între patru ochi.
Ross risică o sprânceană, vag surprins.
– Desigur, acceptă el. Mergem sus? Scuză-mă, Harry, vin imediat.
Reveni în ascensor, iar Alysha îl urmă, cu mişcări automate. Înăuntru, Ross o privi speculativ, dar nici unul nu scoase o vorbă în timp ce urcau şi nici când porniră amândoi pe coridor. Ross deschise uşa apartamentului şi îi făcu semn, politicos, să intre.
Un moment, Alysha ezită; poate-ar fi fost mai bine să rămână jos, în fond. Dar acolo un aveau unde să discute în particular – şi-n plus, în actuala ei stare de spirit, dacă Ross o atingea numai cu un deget, avea să-l schilodească pe viaţă. Aşa că trecu pe lângă el, cu o atitudine regală şi părul zbârlit ca al unei pisici furioase.

Ross o urmă în cameră, închizând uşa în urma lui.
Apartamentul era spaţios – mult mai mare decât al ei – cu o vedere spectaculoasă spre râul Chau Pharya şi *chedi*-urile înalte şi graţioase ale Templului Zorilor, pe malul opus. Alysha se duse la fereastră, cu gura crispată de nervozitate, privind peisajul panoramic fără să-l vadă.
– Deci, despre ce voiai să vorbim? începu Ross, cu o intonaţie uşor batjocoritoare.
Alysha încercase să repete un discurs, câteva cuvinte tăioase şi bine alese care să-i ia piuitul, dar la auzul întrebării lui în minte i se făcu un gol total.
– Am... ăă... E vorba de deplasarea la Ko Samui, îngăimă ea, cu o voce nesigură. Mă întrebam... ce costume intenţionezi să port?
– Nici unul, răspunse el simplu. N-ai să porţi absolut nimic.
Se răsuci spre el, privindu-l şocată – nu se aşteptase să recunoască atât de prompt şi neruşinat.
– Va să zică, e adevărat? întrebă ea. Când mi-a spus Gemma, nu mi-a venit să cred...!
Pe chipul lui Ross se citea o îngăduinţă încordată.

– Facem reclamă la nişte produse pentru îngrijirea pielii – deci, arătăm piele. Ce te-aşteptai să porţi, mantou de blană şi cizme de piele până-n şolduri?
– Până acum am purtat mereu câte ceva, se răsti ea, cu un dispreţ imperial. Nu mult, e adevărat, dar cel puţin arătam decent.
– Imaginile de pe plajă sunt pentru etapa a doua a campaniei, explică el, cu o precizie rece. Fără cadre de televiziune, doar fotografii pentru reviste.
– Nu pozez nud, declară Alysha. Scrie în contract.
– Unde?
Îl privi cu gura căscată.
– Întotdeauna scrie. Ştie şi Bobbie... Are grijă mereu să stipuleze...
Ross clătină din cap.
– De data asta, nu. Uită-te, dacă nu mă crezi.
Se duse la birou şi deschise servieta, scoţând o mapă roşie de plastic. Când i-o întinse, Alysha recunoscu contractul pe care i-l dăduse Barbara să-l semneze. Îl răsfoi înnebunită – cu acel prilej, nu se ostenise, având încredere în Barbara, ca agentă a ei, că totul era în ordine.
– După cum vezi, nu conţine nici o asemenea clauză.

Când ridică privirea spre el, ochii îi ardeau de furie.
– Înseamnă c-ai scos-o tu! îl acuză. M-ai înşelat...!
– Câtuşi de puţin, replică Ross calm. I-am spus foarte clar lui Bobbie că am nevoie de imagini nud. Fără îndoială, a presupus, la fel ca mine, că în situaţia de faţă nu vei avea nici o obiecţie.
Alysha simţi că-i fugea podeaua de sub picioare. Nu-i venea să creadă că Bobbie fusese în stare s-o trădeze astfel – dar, în fond, Bobbie era în primul şi-n primul rând o femeie de afaceri. Îşi dorea prestigiul pe care avea să i-l aducă acel contract – şi era complet pregătită să treacă peste câteva scrupule ca să-l obţină.
Dar, deşi o încolţise, n-avea de gând să se dea bătută fără luptă. Ridică bărbia, privindu-l cu dispreţ trufaş.
– Ei bine, am obiecţii, îl informă ea, pe un ton ferm. N-am s-o fac.
– Atunci te voi da în judecată pentru nerespectarea contractului, replică Ross, cu o doză de ameninţare calmă în glas. Am investit mult timp şi muncă în campania asta şi nu-ţi voi permite să mi-o strici acum din cauza unui moft. Şi, crede-mă, nu arunc ameninţări în vânt. Poate-ţi vei putea permite cât o

să te coste financiar, dar poţi să-ţi iei rămas bun de la nepreţuita ta carieră, pentru totdeauna. Modelele drăguţe se găsesc două la un penny şi trei degeaba şi nimeni nu va mai angaja o fată căreia i s-a dus buhu' că e dificilă.
– Nu sunt dificilă...
Trebuia să facă eforturi pentru a-şi învinge valul de panică. Nu se îndoia că Ross ar fi adus-o în faţa instanţei – şi nu-şi putea permite să piardă; i-ar fi fost greu până şi să-şi găsească avocatul cel mai potrivit. Dar pe-asta n-avea de gând să i-o spună.
– Am dreptul să-mi păstrez reputaţia profesională – toată lumea ştie că nu pozez niciodată nud.
– Niciodată?
Ross se întoarse spre servietă şi scoase încă o mapă, aruncând-o pe birou.
– Şi asta cum ai zice că se cheamă?
Alysha privi lung mapa, ştiind prea bine ce conţinea. Genunchii începură să-i tremure alarmant şi se aşeză, sleită. În cădere, mapa de deschisese, lăsând să i se reverse conţinutul – o serie de pozitive alb-negru lucioase, format douăzeci pe douăzeci şi cinci, developate perfect, cu fiecare detaliu perfect vizibil.

Îşi văzu propria ei faţă, cu cinci ani mai tânără, zâmbind şovăitor spre obiectiv – expresia nu se deosebea prea mult de a unui iepure speriat, prins în lumina farurilor unei maşini. Aceeaşi tensiune o trădau şi umerii goi; ochiul ei profesionist se încrunta la vederea unui asemenea amatorism – chiar fusese atât de stângace?
Eclerajul fotografiilor era superb, evidenţiind textura gingaşă ca de piersică a pielii pe sânii goi, cu sfârcuri fine, crispate delicat. Admira perfecţiunea tehnică, deşi se simţea străbătută de un fior îngheţat. Ross n-o uitase nici o clipă.
În timp ce privea fotografiile, mâinile îi tremurau. Existenţa acestor imagini o bântuise tot timpul, se temuse că Ross ar fi putut să le publice într-o zi, cum avea tot dreptul – cu mâna ei semnase acordul din partea modelului. Iar acum, le folosea pentru a o sili să-i facă pe plac. Fotografiile acelea, prezentate ca probe, i-ar fi spulberat orice şansă de a se apăra în instanţă.
Ross îi aruncă o privire, apoi se duse grăbit la barul din latura opusă a încăperii, de unde reveni cu un pahar de brandy. Alysha îl luă cu un gest maşinal; dar, în clipa următoare, un vestigiu al spiritului de sfidare i se

redeşteptă, pentru a o face să clatine din cap, încercând să-i înapoieze paharul.
– Nu vreau.
– Bea, ordonă el. Se pare că ai mare nevoie.
Spre şi mai marea ei umilire, nu părea să aibă nici puterea şi nici voinţa de a i se opune, chiar şi într-o problemă atât de neînsemnată, şi în ciuda faptului că nu-i prea plăcea brandy-ul. Îl bău repede, strâmbând din nas a silă.
– Perfect, aprobă el, luându-i paharul pentru a-l pune la loc, după care se aşează nonşalant într-un fotoliu adânc, confortabil. Şi-acum, să discutăm despre fotografiile de mâine.
Alysha îi aruncă o privire scăpărătoare, printre gene.
– Ce-ar mai fi de discutat? întrebă ea, amar. N-am nici o şansă, aşa-i?
– Într-adevăr, recunoscu el, cu un zâmbet crud. Totuşi, cred că-ţi faci griji de pomană. Nici eu nu vreau să fiu asociat cu o campanie bazată pe excitaţii gratuite. Şi-n plus, ţintim piaţa clientelei feminine şi toate studiile sugerează că o atare atitudine n-ar obţine reacţia dorită de noi.
Alysha clătină din cap.
– Nu mă interesează cât de elegant

încerci să prezinţi lucrurile, replică ea. Tot va trebui să pozez goală în faţa camerelor foto, nu?
– Da, dar nu frontal. De fapt, majoritatea imaginilor vor fi din spate. Sau compuse astfel încât să nu se vadă... nimic important. Nu vei avea nici un motiv de jenă.
– Dar... va fi de faţă echipa... va trebui să mă dezbrac în faţa lor...
Vocea i se frânse; ochii i se umplură de lacrimi, dar se chinui să şi le stăpânească, nedorind ca Ross să creadă că le folosea ca pe o armă pentru a-i câştiga compasiunea.
– Nu pot s-o fac... nu pot...
– Asta te deranja cel mai rău?
Tonul neaşteptat de blând din glasul lui era periculos de dezarmant – sau poate părea doar, din cauza brandy-ului?
– Să te dezbraci în faţa echipei?
Alysha dădu din cap, amorţită.
– În regulă. Dar dacă ai fi numai cu mine?
Îl privi cu nedumerire.
– Cu tine?
– Dacă aş face eu fotografiile? Sunt sigur că mă pot descurca destul de bine şi fără restul echipei – sunt numai imagini de plajă, aşa că lumina nu va fi o problemă, şi majoritatea

unghiurilor nu au oricum nevoie de machiaj.
– Dar... nu trebuie să te întorci în Anglia? întrebă ea, nesigură.
– N-am nici o treabă atât de importantă încât să nu mai poată aştepta câteva zile, răspunse el, ridicând din umeri. Se apropie Crăciunul – nimănui nu-i mai prea arde de muncă. Şi sunt absolut sigur că oamenii n-au să se supere dacă le dau drumul mai devreme – banii şi-i primesc oricum.
Alysha simţi că începea să tremure. Toate amintirile acelei după-amiezi de demult, în studio, îi năvăleau din nou în minte, iar muşchii stomacului i se încordau ca atunci când stătuse în faţa lui, cu acel sarong lăsat pe şolduri şi sânii goi...
Dar cealaltă variantă era şi mai insuportabilă – cu Harry, mai treacă-meargă, dar cu Doug... Parcă-l şi vedea hlizindu-se pofticios...
– Bi... bine... consimţi ea, cu gâtlejul contractat. Dacă n-am... încotro, aş... aş prefera să fiu numai cu tine...
Ross dădu din cap, acceptându-i capitularea fără a face paradă de triumf.
– Îi voi anunţa pe ceilalţi că ne-am schimbat planurile, spuse el calm. Vii

jos la cină?
Alysha clătină din cap, ridicându-se nesigură în picioare.
– Nu, n-aş... crede... se eschivă ea cu voce slavă. Nu mi-e... foarte foame. Cred că... mă duc direct în camera mea.
Ross o luă de mână, strângându-i cu putere degetele într-ale lui.
– Dormi, o sfătui el, cu o îngrijorare pe care Alysha aproape că o putea crede cauzată într-adevăr de sentimentele ei, nu de felul cum avea să arate a doua zi pe peliculă dacă avea cearcăne sub ochi. Avionul decolează abia la unsprezece, dar n-ar strica să plecăm spre aeroport la nouă şi jumătate, în caz că traficul e aglomerat.
Fără a-l putea privi în ochi, Alysha se mulţumi să dea din cap.
– În regulă. Atunci... ne vedem dimineaţa. Noapte bună.
– Noapte bună.
O conduse la uşă, iar Alysha ieşi grăbită din apartamentul luxos. Când rămase singură pe culoar, trase aer în piept, adânc, întretăiat. În ce Dumnezeu se băgase? Trei zile singură cu el, pe o plajă pustie, în cea mai vulnerabilă postură...
Dar Ross dăduse foarte clar de înţeles că era hotărât să obţină fotografiile dorite şi nu şi-ar fi făcut nici un

scrupul de a ajunge cu problema până în faţa instanţei. Iar dacă fotografiile pe care i le făcuse prima oară erau date publicităţii... Simplul gând o făcea să se cutremure de groază. Presa de scandal ar fi fost în al nouălea cer!
Nu, nu avea încotro. Trebuia doar să stabilească de la început că se aflau acolo ca să lucreze – şi nimic mai mult. N-ar fi trebuit să-i fie prea greu, se străduia Alysha să se asigure; cu cinci ani în urmă, fusese ca un mieluşel îl bârlogul lupului. De data asta, n-avea să se mai întâmple la fel.

* * *

Insula era un paradis tropical, un mic giuvaer de smarald pe o mare albastră ca peruzeaua. Zburaseră până pe micul aeroport de pe Ko Samui, o insulă din Golful Thailandei, iar de acolo luaseră un iaht cu motor, mic dar extrem de luxos – cocă albă lucitoare, lungă de zece metri, cabină spaţioasă, cu aer condiţionat şi tapiţerie de piele albă şi albastră, şi instrumente de navigaţie prin satelit, ultimul răcnet. Drumul durase mai puţin de o oră, dar insula părea ruptă de restul lumii, un petic de pământ pierdut între cer şi

mare. Falezele abrupte şi colţuroase, de calcar gălbui, năpădite de o junglă deasă de mangrove şi casuarine, coborau drept în mare, cu excepţia unui singur loc unde dominau un golf adăpostit, cu o plajă de nisip fin şi alb pe care o lingeau apele de cristal ale unei mici lagune.
Ross apropie iahtul de mal şi aruncă ancora. Privind peste copastie, Alysha văzu bancuri de peşti mici săgetând printre stânci şi mici ciorchini de corali pe fundul nisipos. Apa părea adâncă doar de câţiva centimetri, dar probabil avea între un metru şi jumătate şi doi.
– Ce părere ai?
Un paradis. O briză caldă şi blândă îi răsfira peste obraz o şuviţă din părul mătăsos, iar Alysha şi-o dădu la o parte.
– E... foarte frumos, murmură ea, cu vocea rigidă, într-un efort de a-şi ţine sub control clocotul emoţiilor.
Vorbiseră puţin de când luaseră micul dejun împreună la hotelul din Bangkok, în zorii zilei; Ross avusese cea mai profesionistă atitudine cu putinţă faţă de ea, dar Alysha nu reuşea să se destindă, când o aşteptau trei zile singură cu el pe iahtul acela mic – trei zile şi două nopţi.

– Mai avem două ore până vom putea începe, remarcă el, studiind direcţia soarelui. Cred că fac o baie. S-ar putea să se găsească nişte peşti interesanţi, de-a lungul recifului de corali de-acolo.
Îi aruncă o privire întrebătoare.
– Nu, mulţumesc, replică Alysha, cam înţepată. Prefer să citesc.
Ross se uită la volumul gros, de buzunar, pe care-l luase cu ea.
– "Cvartetul din Alexandria"? O lectură cam pretenţioasă pentru vremea asta, nu crezi? comentă, cu o inflexiune sardonică în glas.
Alysha ridică din umeri, hotărâtă să-şi menţină aerul superior care era singurul ei mijloc de apărare împotriva lui.
– Prefer literatura adevărată în locul maculaturii sexual-comerciale care trece drept romane, în zilele noastre, răspunse ea, conştientă că vorbea ca o snoabă sinistră.
Înapoia acelor ochi cenuşii de oţel licări o sclipire tenebroasă şi cam ameninţătoare, dar imediat, cu un zâmbet binevoitor, Ross îşi aruncă sandalele din picioare.
– Fiecare cu gusturile lui, consimţi el, îngăduitor şi, dintr-o mişcare mlădioasă, îşi scoase tricoul peste

cap. Mă ungi cu puţină cremă de soare pe spate?
Alyshei i se tăie respiraţia atât de brusc încât nu lipsi mult să se înece.
– N-ar strica să aflăm dacă smacurile astea sunt atât de bune pe cât zic reclamele, precizã el, arcuindu-şi alene gura aspră într-un zâmbet ironic, în timp ce-i întindea tubul cu cremă.
Alysha se ridică nesigură în picioare, cu inima bătându-i atât de tare încât se temea să nu i se audă. Dar ce motiv ar fi putut avea ca să-l refuze? Ross şi-ar fi dat seama că era doar un pretext şi ar fi râs de laşitatea ei. Cu mâini uşor tremurătoare, luă tubul şi-i deşurubă capacul.
Statura lui înaltă o domina, iar blana deasă şi aspră ce i se cârlionţa pe pieptul lat avea ceva aproape... animalic, teribil de atrăgător, astfel încât Alysha abia rezistă impulsului de a-şi trece vârfurile degetelor printre cârlionţii deşi.
– A... atunci, întoarce-te, se bâlbâi ea, cu vocea îngroşată.
Ross nu dădu de înţeles că-i observa prea bine efortul de a se preface nepăsătoare decât printr-o infimă arcuire sardonică a colţurilor gurii. Agăţându-şi nonşalant degetele mari în betelia şortului coborât pe şolduri, se

întoarse cu spatele spre ea.
Nu rezolvase nimic. Alysha ezită un moment, nedorind să-şi asume riscul de a-l atinge efectiv – se temea că n-avea să-şi mai poată controla dorinţa înfierbântată care-i dogorea pe dinăuntru. Dar, cu un efort de voinţă, reuşi în cele din urmă să-şi adune puterile atât cât să-şi stoarcă în palmă puţină cremă.
Pielea lui Ross era caldă şi netedă la atingere, cu muşchii şi oasele de dedesubt tari ca piatra. Întinzând crema peste umerii laţi, Alysha începu s-o maseze, încet, descriind cercuri pe spate şi coborând prin şanţul adânc al coloanei vertebrale. Îl dorea – îl dorea cu o poftă feroce, dureroasă, care îi devora toată fiinţa. Voia să-l cuprindă cu braţele, să-i simtă trupul pietros lipit de al ei...
– Îţi mulţumesc, cred că atâta ajunge.
Intonaţia lui amuzată o readuse brusc pe Alysha la realitate, şi-şi dădu seama că lungise masajul mult mai mult decât era necesar. Făcu repede un pas înapoi, punând pe bâjbâite căpăcelul tubului la loc.
– Deci, ne vedem curând, mai spuse Ross, cu un zâmbet care ar fi putut însemna absolut orice.

Capitolul 7

Lumina de după-amiază avea acea limpezime vie care nu se întâlneşte decât în imediata apropiere a ecuatorului. Nisipul pal de corali scrâşnea sub tălpile Alyshei, iar adierea caldă care sufla dinspre mare îi scălda plăcut obrajii. Având pe ea o eşarfă mare de bumbac subţire, în stil kimono, îl aştepta pe Ross să termine de pregătit aparatul.
În sfârşit, Ross se ridică, mulţumit.
– O.K. – eşti gata?
Dădu din cap, cu gura uscată. Nu era gata – în veci n-avea să fie gata... Nici măcar în sinea ei nu-şi mai putea închipui că singurul motiv pentru care veniseră acolo era să facă fotografii pentru campanie. Cu degete împiedicate, începu să-şi desfacă, pe bâjbâite, cordonul.
Ross o privi scurt, iar Alysha fu aproape uşurată să vadă semnele nerăbdării lui caracteristice; cel puţin, când lucra, nu făcea şi altceva – trupul ei gol nu era decât o formă în vizorul camerei.
– Hai, mai repede. }i-ai dat cu destulă loţiune de soare?
– Sigur... că da... murmură ea,

nesigură.
– Şi pe spate?
– Până unde-am ajuns cu mâinile, replică Alysha, neputându-şi stăpâni nervozitatea din voce.
Ross clătină din cap, cu gura strânsă a exasperare.
– Nu ţine, ţi-au rămas locuri neatinse. Nu vreau să te arzi – halal recomandare pentru produs ar mai fi şi aia! Mai bine îţi mai aplic eu.
– Nu, mulţumesc! protestă Alysha, o idee cam prea repede.
– Nu discuta. Stai aici.
Alysha îşi dădu ochii peste cap.
– Şi unde-aş putea să mă duc, mă rog? murmură ea, cu resemnare răutăcioasă.
Ross se înduplecă să râdă şi plecă să aducă tubul cu loţiune din barca pneumatică la bordul căreia aduseseră echipamentele de pe iaht.
Alysha aşteptă, cu privirea în gol, spre orizontul îndepărtat. O sinceritate dureroasă o silea să admită că, atunci când acceptase să vină cu el acolo, singuri, ştiuse unde avea să ajungă. Chiar ar fi fost atât de rău să-i însoţească şi restul echipei? La urma urmei, cu toţii erau profesionişti; lucraseră de nenumărate ori la asemenea fotografii.
Atunci, *de ce* preferase să vină singură

cu Ross? Poate, recunoscu ea, cu o undă de ironie amară, fiindcă nutrise cine ştie ce vis romantic şi prostesc că a face dragoste şi a se îndrăgosti era unul şi acelaşi lucru. Dacă-şi îngăduia acum să cedeze, numai ea avea să fie de vină când Ross îi frângea inima – cum, cu siguranţă, urma să se întâmple.
Se încordă, când auzi scrâşnetul paşilor lui pe nisip, înapoindu-se.
– Ai de gând să-ţi scoţi husa, sau nu? se interesă el, cu cea mai sarcastică politeţe.
– Ăă... Da, desigur...
Trase adânc aer în piept şi-şi descheie cingătoarea. Stătea cu spatele spre el, dar nu-i folosea la nimic; un fior nervos i se prelinse pe şira spinării, când îşi scoase eşarfa de pe umeri, smulgând-o brusc, pentru a şi-o ţine în faţă ca pe un fel de pavăză.
– Dă-ţi părul la o parte, îi ordonă scurt Ross.
Se conformă, ţinându-se dreaptă şi refuzând să tresară când mâna lui începu să-i întindă crema pe spatele gol. Avea o atingere fermă şi sigură, lunecând lin peste pielea ei dezgolită, descriind un arc sâcâitor în josul curbei prelungi a spatelui şi mângâindu-i cu tandreţe stăruitoare rotunjimile feminine ale posteriorului.

Probabil că la fel făcea şi dragoste, se pomeni Alysha imaginându-şi – cu o iscusinţă sigură pe sine, care făcea femeia să se topească neputincioasă în braţele lui. Imaginile îi inundau creierul, alungând orice gând raţional. Ce conta ce se întâmpla după aceea? Nu-i mai păsa – îl dorea atât de mult, l-ar fi acceptat în orice condiţii...
– O.K. – începem?
Alysha trase adânc aer în piept. Fotografiile – se referea la fotografii... Cu un efort de voinţă, se adună; aveau de lucru, de aceea veniseră acolo. Îndreptându-se spre locul indicat de Ross, îşi aruncă eşarfa în afara cadrului şi îngenunche graţios pe nisip, cu spatele spre el. Măcar în privinţa compoziţiei avea dreptate, reflectă ea cu admiraţie ezitantă – era perfectă.
– Aşa. Scutură-ţi părul pe spate... bun. Bagă-ţi mâinile sub el şi ridică-l puţin de pe umeri...
Alysha respectă instrucţiunile, străduindu-se să se concentreze asupra realizării unor fotografii cât mai reuşite, fără a se mai gândi la faptul că era goală. Nu-i era uşor – chiar şi stând întoarsă cu spatrele spre el, nu putea nega erotismul senzaţiei, care-i deştepta docilitatea feminină dintr-un

nucleu ascuns al făpturii, pe care nu şi-l bănuise niciodată.
Căldura tropicală umedă făcea să fiarbă aerul din jurul lor, în timp ce lucrau. Căutau împreună cât mai multe variante; îngenuncheată pe nisip, Alysha îşi lăsa capul pe spate, scuturându-şi părul astfel încât să danseze în lumina soarelui; aşezată cu picioarele încrucişate, îşi întindea braţele deasupra capului, cu mâinile înlănţuite; culcându-se pe burtă, rezemată în coate, lăsa valurile calde să se unduiască în jurul ei, privind peste umăr cu un zâmbet pieziş, enigmatic, spre obiectiv.
După o oră şi ceva, Ross se declară în fine mulţumit.
– O.K., e perfect, conchise el, în timp ce sfârâitul derulatorului automat anunţa sfârştiul primului rolfilm. Să facem o pauză.
Luă eşarfa şi i-o aruncă.
– Poftim. Mi-ar prinde bine ceva răcoritor...
– Şi mie, confirmă prompt Alysha. Îşi petrecu eşarfa peste umerii supli, în timp ce se ridica în picioare, încingându-se pe mijloc cu cordonul, şi-l urmă pe Ross în lungul plajei spre umbra unui cocotier înalt, unde se trânti pe nisip cu un oftat de uşurare.

Aduseseră o cutie frigorifică de pe iaht, iar Ross scoase două cutii de Cola, dându-i şi ei una. Alysha se rezemă de trunchiul copacului, închizând ochii, cu capul pe spate, pentru a sorbi îndelung, cu voluptate, băutura efervescentă, rece ca gheaţa.
}ăcănitul unui aparat o făcu să deschidă ochii - Ross o fotografia din nou. Râse cu amărăciune resemnată - n-avea nici un rost să obiecteze.
- Excelent! o lăudă el. Arăţi fabulos.
Fu puţin cam surprinsă. Niciodată, de când lucrau, Ross nu rostise un singur cuvânt de laudă; şi totuşi acum, în timp ce ea se relaxa, cu eşarfa veche şi decoloratăcăzând la nimereală pe formele trupului şi un strop de transpiraţie prelingându-i-se pe obraz, îl impresiona.
Obturatorul păcăni din nou, imortalizând mişcarea părului.
- Nu te opri, insistă Ross s-o încurajeze, umblând prin jur în căutare de noi unghiuri. Continuă, te rog.
Consimţind fără chef, Alysha se lăsă furată de spiritul acţiunii; îşi plimbă cutia rece peste frunte, scoase în afară buza de jos pentru a-şi sufla aer peste faţă, îşi făcu vânt cu colţurile eşarfei.
- Doar nu intenţionezi să foloseşti şi

imaginile astea în campanie? întrebă, pe un ton de amuzament neîncrezător.
Ross clătină din cap, cu un licăr sumbru în ochi.
– Pe astea nu, răspunse, lăsându-se într-un genunchi să-i surprindă profilul conturat pe albastrul viu al cerului. Dumnezeule, sexy mai arăţi, aşa cum stai aşezată acum...
Alysha râse cu uimire. Sexy? Era nebun, pesemne! Când ea se înăbuşea în arşiţa după-amiezii târzii, cu părul răvăşit şi pielea aurie îmbrobonată de sudoare? Şi totuşi... avea dreptate; poate datorită frumuseţii luxuriante a decorului, sau ca un efect al acelui glas răguşit, încet, persuasiv-seducător, cu sâcâitoarele sale urme de accent necizelat din Glasgow, dar o cuprinsese o stare stranie, un neobişnuit spirit de desfrâu care o împingea spre un comportament complet necaracteristic pentru ea.
Eşarfa se desprinsese, iar Alysha ştiu că, din acel unghi, curba unui sân tare, rumen ca mierea, era aproape perfect vizibilă. Dar nu încercă să se acopere; în schimb, îi aruncă o privire ştrengărească, plină de vino-ncoa', pe sub gene, îndoind un genunchi pentru a-şi dezvălui deliberat linia suplă şi prelungă a coapsei.

– Aşa, aşa, mai vreau! o îndemnă Ross, reglând claritatea pentru un prim plan, în timp ce Alysha îşi plimba vârful umed al limbii printre buzele întredeschise, pline şi delicate. Senzaţional...
Cuprinsă de vrajă, avea impresia că era altcineva, o fiinţă îndrăzneaţă, provocatoare, care ştia cum să întărâte şi să ademenească. Într-un colţişor al minţii rămas lucid, încă mai ştia că făcea o nebunie lăsându-l s-o fotografieze astfel, dar situaţia îi scăpase deja de sub control, într-o dezlănţuire vertiginoasă.
Trecându-şi degetele peste marginea eşarfei, o trase şi mai mult, pentru a-i oferi o imagine aţâţătoare a umbrei gingaşe dintre sâni. Ross se lăsase pe vine în faţa ei şi, parcă sub imperiul acelor ochi cenuşii scăpărători, Alysha îşi desfăcu centura, lăsând eşarfa să-i alunece de pe umeri – după care, trăgând aer în piept, adânc, prelung, o lăsă să cadă, descoperindu-i curbele pârguite ale sânilor goi, cu sfârcurile trandafirii încordate ca doi sâmburi tari, obraznici şi atrăgători.
Aparatul ţăcăni rapid, imortalizând pe peliculă flagranta exhibiţie. Dar nu-i mai păsa; era încântată de reacţia lui, înviorată de acea confirmare a faptului

că avea puterea de a-i stârni o admiraţie sinceră. Ridică mâinile înapoia capului, făcându-şi sânii să se înalţe mândri, după care, desfăcând larg picioarele desculţe, îşi îngropă degetele în nisipul alb şi aspru, râzând provocator spre obiectivul întunecat.
– Incredibil... şopti Ross. Absolut superb...
Ridicându-se în picioare, Alysha se întoarse cu spatele şi lăsă eşarfa să atârne până pe nisip, astfel încât spinarea prelungă şi curba delicată a posteriorului i se dezgoliră complet. În sfârşit, dădu drumul eşarfei şi îmbrăţişă trunchiul suplu al copacului, privind spre Ross peste umăr cu buzele bosumflate cochet.
– Acum întoarce-te... îi ceru el încet. Inima îi bătea din răsputeri, făcând s-o ia cu ameţeli, dar vraja care o cuprinsese era prea intensă ca să-i mai reziste. Se răsuci cu faţa spre el, rezemată de copac, privindu-l cu ochi arzători. Preţ de-un lung, tensionat moment, stătură amândoi astfel, ca şi cum întreaga lume s-ar fi oprit pe loc, în aşteptare.
Ross nici măcar nu se mai prefăcea că ar fi privit-o cu ochi de profesionist; privirea lui lunecă încet în josul

curbelor ei dezgolite, stăruind flămândă peste relieful ferm al sânilor, cu vârfuri de un trandafiriu savuros, peste curba netedă ca piersica a stomacului, cu gropiţa delicată a ombilicului în mijloc, şi mai departe, spre a se opri asupra crestei gingaşe de bucle întunecate ce-i încununa împreunarea coapselor zvelte.
Alysha avea senzaţia că se topea dulce în fierbinţeala acelei contemplaţii intime, reacţionând ca şi cum ar fi mângâiat-o pe tot trupul. Ross zâmbi, ca o făgăduială senzuală, şi ridică din nou aparatul, trăgând fotografii nenumărate la rând, în timp ce Alysha îi poza întocmai aşa cum jurase că n-ar fi făcut-o niciodată.
Zumzetul derulatorului dădu de veste că filmul se terminase. Alysha îşi trase respiraţia, aşteptând încordată în timp ce Ross, cu grija obişnuită a fotografului profesionist, scotea fimlul şi îl punea în cutia pentru negative expuse, după care introduse aparatul în tocul metalic, închizându-l pentru a-l feri de nisip.
Iar apoi se întoarse din nou spre ea, cu o hotărâre de neconfundat lucind prin fumul ochilor. Alysha îşi simţi muşchii abdomenului contractându-se cu teamă dar, când Ross porni spre ea, nu

putu să schiţeze nici o mişcare. Momentul acela fusese inevitabil dintotdeauna, chiar de la început...
Ross se apropie, însă n-o atinse; Alysha îi simţea fierbinţeala trupului, iradiind prin spaţiul îngust care-i mai despărţea. Nu-şi luase pe el tricoul, după partida de înot, iar părul acela des de pe pieptul lat, incitant de masculin, o magnetiza parcă; ispita de a-şi trece degetele prin el devenise irezistibilă.
La atingerea ei, pe Ross îl străbătu un tremur, ca un avertisment; pielea îi era caldă, iar Alysha îi simţea bătăile puternice ale inimii, prin coaste. Ridicând încet ochii, privi într-ai lui; în acele adâncuri părea să mocnească un foc întunecat, hipnotic – un foc care avea să-i mistuiască toate amintirile din trecut, toate grijile de viitor.
Ross întinse o mână, mângâindu-i şoldul tremurător, până în spate, peste curba netedă a fesei, ajungând la baza coloanei vertebrale; apoi, cu o mişcare neaşteptată, o trase spre el, făcând-o să devină brusc conştientă de tăria puternică a bărbăţiei lui excitate. Ochii Alyshei se dilatară, şocaţi; cum ar fi fost în stare să...?
Cu un geamăt prelung, gura lui se

coborî peste a ei, îndepărtându-i buzele cu forţa, cotropindu-i senzual cu limba adâncurile dulci dinăuntru, prădând nemilos fiecare ungher ascuns. Iar Alysha nu putea decât să răspundă aidoma, să se lase complet în voia sălbăticiei lui poruncitoare, cu sânii sensibilizaţi şi încordaţi, cu sfârcurile delicate frecându-se de asprimea cârlionţilor lui negri de pe pieptul lat, în timp ce trupul gol i se mula intim peste duritatea pietroasă a făpturii lui.
Mâinile lui Ross i se repeziră în păr, înlăturându-l din jurul feţei, în timp ce-i depunea sărutări fierbinţi peste pleoapele tremurânde, peste vena care-i pulsa la tâmplă, până în pavilionul delicat al urechii, unde dinţii începură să-i muşte uşurel lobul, iar vârful fierbinte al limbii găsi deliciosul punct dinapoi, făcând-o să se cutremure pradă unei febrilităţi năprasnice.
Capul i se răsturnase pe spate, iar Alysha îşi auzi propria respiraţie, întretăiată şi răguşită; oasele i se topiseră şi nu mai putea decât să se ţină agăţată de el, cu trupul maleabil arcuit peste formele lui prelungi, în timp ce mâna lui Ross luneca în jos pe pielea mătăsoasă pentru a-i cuprinde şi

ridica un sân plin, dureros, strivindu-l sub palmă, cu degetele iscusite ciupind şi sâcâind bobocul dulce şi gingaş al sfârcului, din care îi ţâşneau până-n creier scântei arzătoare.
O rezemă de trunchiul aspru al copacului, încordându-şi picioarele între ale ei pentru a i le îndepărta şi, în timp ce cu mâna îi cobora peste pântecul neted spre a se afunda în puful des din îmbinarea coapselor, Alysha, cu o mică tresărire de panică, înţelese că nu avea cum să-şi apere fanta vulnerabilă dintre ele.
Dar atingerea degetelor lui era uşoară, magică, explorând delicat căldura umedă, înlăturând pliurile moi şi catifelate pentru a căuta micul grăunte al perlei ascuns înăuntru. Un junghi de plăcere pură o străbătu, făcând-o să scoată o uşoară exclamaţie, cu şira spinării arcuită în extaz, iar Ross râse încetişor, ironic.
– Doamne, micuţă sexy ce eşti, mârâi el. Ai tot ţinut-o cu teatrul, prefăcându-te castă şi cuminte, vai de mine – dar asta ai vrut tot timpul, nu-i aşa?
Alysha făcu un efort să-l contrazică, dar de pe buze nu i se desprinse decât un uşor geamăt neputincios. Închise

ochii, învăluită într-un fel de foc neguros, în timp ce Ross o culca pe nisipul cald. Instinctiv, întinse braţele spre el, cuprinzându-l, trăgându-l peste ea, despărţindu-şi cu poftă buzele pentru a-i primi sărutul prădalnic, mişcându-şi trupul sub el într-o implorare mută, insistentă.
Ross râse din nou, reproşându-i graba.
– Cât mă măguleşte nerăbdarea asta, murmură el, tachinător. Dar nu e nici o grabă – avem două zile şi nopţi în care să ne bucurăm unul de altul. Cinci ani am aşteptat momentul ăsta. Mă uitam la fotografiile alea şi-mi imaginam cum ar fi fost să te simt din nou în braţe. Acum, că te am, nu mă voi grăbi. Am de gând să savurez deliciile fiecărei clipe.
Şi aşa făcu, în timp ce Alysha zăcea neajutorată sub el, cu trupul ca o ofrandă dulce adusă poftelor lui carnale. Sânii o dureau sub atingerea chinuitoare a sărutărilor, toate terminaţiile nervoase i se adunaseră în sfârcurile înroşite, ca două focare crude ce pulsau sub mângâierile şi muşcăturile lui mărunte, sub limba aspră şi fierbinte care le dădea ocol, până când, în cele din urmă, buzele i se închiseră peste cel dintâi, apoi şi peste celălalt, sugând într-un ritm

intens, însetat, ce-i lansa prin vene convulsii de foc.
Era pierdută într-o lume a senzaţiei pure, purtată pe curentul dorinţei care-i răvăşea întreaga făptură. Mâna lui coborâse să-i mângâie lin pielea mătăsoasă din interiorul coapselor, pe care Alysha şi le despărţea supusă, jinduind după reluara acelor mângâieri intime, vrăjite.
Un suspin răguşit îi scăpă din gâtlej, când degetele lui agile găsiră din nou acel mugur tainic al plăcerii, frământându-l spre cea mai delicioasă excitaţie, ca o tensiune electrică. Niciodată nu se crezuse capabilă de a simţi o asemenea nevoie feroce, nestăpânită, nici de a răspunde cu o voluptate atât de descătuşată.
O mică parte a minţii ei încă se mai minuna că putea fi atât de lascivă; Ross nici măcar nu se prefăcea că ar fi avut de oferit mai mult decât acel scurt interludiu – în două zile, totul avea să se termine, iar el urma să se întoarcă la Barbara, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru el, nu era mai mult decât o relaţie oarecare, probabil una dintre cele nenumărate de care se bucura – cu sau fără permisiunea tacită a Barbarei.
Cum putea să se respecte pe sine însăşi

atât de puţin, să se lase folosită astfel? Dar, deşi Alysha ştia că totul nu putea duce decât la un regret dureros, era prea târziu ca să se mai întoarcă. Privind în jos spre capul lui brunet ce se mişca deasupra trupului ei gol, nu simţea decât un val cald de supunere feminină; inima ei îi aparţinea lui Ross, ca s-o frângă oricât de nepăsător dorea.
Îi gusta palmă cu palmă pielea dulce ca mierea; limba lui se învârtea senzual prin adâncitura cochetă a ombilicului, făcând-o să se înfioare de căldură voluptuoasă, după care îşi continua drumul, şerpuind peste abdomen, iar ochii Alyshei de dilatară şocaţi când capul lui coborî între coapsele ei depărtate, făcând-o să-şi dea seama că vraja degetelor dibace era nimic pe lângă haosul pe care jocul limbii fierbinţi îl putea dezlănţui pornind din acel delicios de sensibil centru al plăcerii.
Era o tortură plină de extaz, care o făcea să se zvârcolească în chinuri, cu şira spinării ca un arc vibrant; îşi auzea propria voce strigând, conjurând cu disperare împlinirea asprei posesiuni. Căldura toridă a după-amiezii târzii făcea lumea să fiarbă mărunt în jurul lor, umplându-le pielea

de sudoare, în timp ce valurile albastre ca de cristal mângâiau cu clipocitul lor ritmic nisipul alb de corali.
Îi simţi poziţia schimbându-se, când Ross trecu deasupra ei, rezemat pe braţele cu muşchii umflaţi, îndepărtându-i şi mai mult coapsele cu ale lui. Ochii Alyshei se deschiseră, împăienjeniţi, pentru a-i privi chipul; în acel moment al capitulării finale, dorea să-l vadă, să-şi întipărească pentru totdeauna în memorie amintirea lui de neşters, ca să poată retrăi momentul cât mai multă vreme după ce el avea să plece pe alte meleaguri.
Te iubesc. Dar lăsă cuvintele nerostite; era mai bine ca Ross să creadă că şi pentru ea era doar o stare fizică, satisfacerea unui apetit primar, fără mai multă însemnătate decât mâncatul sau băutul. "Iubirea" şi "veşnicia" ar fi complicat fără rost lucrurile.
Cu un efort de voinţă, îşi înfruntă pornirea instinctivă de a se încorda, când simţi apăsarea membrului rigid peste delicatele falduri de catifea; dacă avea s-o doară, accepta de bunăvoie suferinţa. Dar şocul pătrunderii lui năvalnice o luă pe nepregătite. De pe buze îi scăpă un

ţipăt involuntar, iar coloana vertebrală i se arcui rigid.
Ross o privi surprins, cu o expresie de uimire totală. Apoi, însă, spre mirarea ei, începu să râdă cu o satisfacţie inconfundabilă, îmbrăţişând-o strâns şi acoperindu-i faţa cu sărutări.
– Dumnezeule! Iartă-mă, n-am vrut să te doară. Nu ştiam... nici nu m-aş fi gândit... De ce nu mi-ai spus?
– Nu... te superi? întrebă ea, cu vocea cam tremurătoare.
– Să mă supăr?! În nici un caz, de ce m-aş supăra?
– O, doar... Credeam... că te aşteptai să am... puţin mai multă experienţă...
Ross chicoti amuzat, clătinând din cap.
– Nu-ţi face griji cu experienţa, mârâi el răguşit, am eu destulă pentru amândoi. Lucrul la care *nu* mă aşteptasem era să am privilegiul de a-ţi răpi virginitatea – în vremurile astea, şi-n lumea în care lucrăm noi, cred că eşti un caz aproape unic.
Alysha fu nevoită să-şi coboare genele, pentru a-şi ascunde ochii, de teamă că Ross ar fi putut citi acolo adevărul din inima ei – un adevăr care n-ar fi fost deloc binevenit pentru el.
– N-am... apucat să ajung aici, până acum, murmură ea, chinuindu-se să afişeze un aer de nepăsare indiferentă.

Dar cred că era inevitabil să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.
Gura lui aspră se răsfrânse cinic.
– Atunci, mă bucur că s-a nimerit să fiu la locul potrivit şi la momentul potrivit, îi răspunse, cu un sarcasm uşor tăios în ton care o făcu să se întrebe dacă nu cumva exagerase puţin cu teatrul. Şi te pot încredinţa, cu deplină convingere, că voi face tot ce-mi stă în putere, *totul*...
În ochi îi luci o plăcere răutăcioasă, în timp ce începea să se mişte încet înăuntrul ei.
– ...ca să fim siguri că următoarele câteva zile îţi vor dărui toate satisfacţiile pe care le justifică o asemenea ocazie.
Nu putea decât să-l creadă. La început, fu atât de blând, ţinând în frâu impulsurile puternice pe care Alysha le putea simţi clocotind într-însul, pentru a-i lăsa timp să se adapteze la noutatea celor ce i se întâmplau. Dar, pe măsură ce se convingea că n-o deranja cu nimic, începu să intensifice ritmul, îmbiind-o să-şi potrivească mişcările după ale lui, iar Alysha constată că toate urmele acelei dureri trecătoare se risipiseră ca prin farmec, înlocuite de valurile celor mai delicioase senzaţii, în adâncurile

pântecului ei.
Apoi, Ross trecu la o accelerare a mişcărilor, schimbând ritmul, descriind cercuri aspre care o făceau să se dilate delicios, strecurându-şi mâinile sub ea ca s-o ridice spre a-i primi din plin dominanta putere. Nu era în stare decât să se agaţe de el, urmându-l pe cât putea de fidel, în sunetul propriei ei respiraţii sacadate şi al pulsaţiilor sângelui în urechi, cu toate simţurile concentrate asupra plăcerii dulci care o inunda.
Tempreatura creştea, scăpând de sub control; prinsă în ameţitoarea vâltoare, Alysha îşi auzi propria voce ţipând, în timp ce trupul i se zvârcolea arcuindu-se în spasme extatice, pe când Ross se repezea într-însa, uitând de orice reţinere. Iar apoi, în sfârşit, se încordă, explodând într-un orgasm zdrobitor, pentru a se prăbuşi imediat în braţele ei, cu toată magnifica lui putere secătuită.
Greutatea lui o strivea, dar n-o deranja cu nimic. Îl ţinea în braţe, minunându-se de neputinţa acelui trup masiv şi dur – o neputinţă pe care ea o provocase. Toate tensiunile colţuroase dintr-însa se eliberaseră, înlocuite de o aură dulce ca mierea ce i se răspândea prin toate membrele, dându-i

o senzaţie de lâncezeală şi împăcare deplină. Nu mai conta ce-i rezerva viitorul - Alysha îi aparţinea lui, complet şi irevocabil.
După un timp, Ross se însufleţi din nou, mormăind o scuză pentru că era atât de greu şi trăgându-se într-o parte, cu ea la piept, cuibărită în îndoitura braţului lui.
- Te simţi bine? o întrebă, cu blândeţe.
- Sigur că da.
Sosise momentul critic - i-ar fi fost atât de uşor să cedeze ispitei de a-i spune că îl iubea, de a-l face să-i promită lucruri la care ştia că nu avea dreptul. Ross dăduse de înţeles foarte clar că nu dorea decât o... scurtă relaţie fizică. Alysha se crispa şi acum, amintindu-şi termenii cinici pe care-i folosise. Trebuia să-şi exercite toată voinţa, toate talentele actoriceşti pe care le avea, prefăcându-se că nici ea nu dorea mai mult decât atât.
- Mai vrei o Cola? îl întrebă, cu falsă nepăsare.
- Vreau să mănânc, replică el, dându-i o palmă uşoară peste şold, în timp ce Alysha se ridica în picioare. Sexul îmi trezeşte pofta de mâncare.
- Bine...

Se strădui să ignore această aluzie indiferentă la numeroasele ocazii când trecuse prin aceeaşi stare de satisfacţie intimă, după contactele cu alte femei.
– Ce ţi-ar plăcea?
– Somon afumat şi caviar, declară el, căscând cu desfătare, în timp ce-şi întindea pe nisip membrele lungi şi puternice. Nimic altceva n-ar fi la înălţimea ocaziei.
– Lacomule, îl tachină Alysha, încântată în sinea ei de complimentul indirect.
– Sunt, într-adevăr, îi zâmbi el răutăcios. Vrei să afli cât de lacom sunt?
Întinse mâna şi o prinse, trăgând-o înapoi pe nisip, pentru a se rostogoli deasupra ei, iar Alysha exclamă şocată când îi simţi dovada poftei nepotolite. Încă nu-şi revenise pe deplin – încă o mai furnicau sânii, o dureau coapsele. Dacă Ross făcea din nou dragoste cu ea atât de curând, n-avea să reziste!
– Mai... Mai bine mă duc la iaht să văd ce e de mâncare, protestă ea, încercând să se smulgă de sub trupul lui.
Ross râse ironic, simţindu-i teama, dar o lăsă să plece.
În după-amiaza aceea n-aveau să mai lucreze – soarele cobora spre apus –

aşa că Alysha îşi putea uda părul fără grijă. Ocolind barca pneumatică, intră în apa răcoroasă şi, cu un plonjon graţios, se scufundă sub valuri, ieşind din nou la suprafaţă numai când ajunse la iaht.
Scurta baie îi mai răcorise cât de cât sângele, cel puţin, ajutând-o să-şi vină în fire. Trebuia să fi fost nebună, lăsându-se dusă aşa în ispită! Şi totuşi... cumva, nu putea să regrete. Deşi ştia cât de puţin însemnase pentru Ross, pentru ea fusese un mic crâmpei de paradis, pe care avea să-l preţuiască toată viaţa.
Săltându-se pe platforma pentru scăldat de la pupa iahtului, se opri să-şi stoarcă părul de apă, apoi urcă la bord. În dulapul dinspre prova erau prosoape, iar Alysha găsi unul destul de mare pentru a şi-l înfăşura pe trup ca pe un sarong, iar dintr-altul mai mic îşi făcu un turban, după care coborî în cambuză să vadă ce provizii fuseseră îmbarcate.
Se găseau destule pentru un adevărat banchet: somon afumat şi languste, aripi de pui şi cotlete, frigărui de miel şi vită, casolete cu legume thailandeze, toate gătite şi congelate, gata să fie introduse în cuptorul cu microunde, precum şi munţi de fructe

proaspete, coapte – mango şi papaya şi rambutan, precum şi durian cu miros înţepător şi gust delicios.
În timp ce punea mâncarea pe masă, intră şi Ross; revenise cu barca, aducându-şi aparatul şi echipamentele. Când trecu peste copastie, Alysha ridică privirea, uşurată să vadă că măcar catadicsise să-şi ia pe el şortul.
– Mmmm – aratã delicios, murmură el admirativ, venind în spatele ei şi cuprinzând-o cu braţele de talie, pentru a o strânge la piept. Sunt hămesit – cred că din cauza aerului.
Alysha îi adresă un zâmbet strâmb.
– Mă rog, de mâncare nu ducem lipsă, asta-i sigur.
Râzând, Ross îşi frecă nasul în adânciturile sensibile ale umerilor ei.
– S-a comandat pentru şase persoane, îi aminti el, lăsându-şi mâinile să coboare peste formele pline ale sânilor Alyshei, prin prosopul gros care-i acoperea. Va trebui să ne descurcăm cum putem.
Întinse mâna şi culese de pe masă un *satay* de vită condimentat, muşcând din el cu dinţii lui albi şi puternici, în timp ce continua să-i mângâie sânul aproape nepăsător, doar o uşoară încordare a muşchilor vestind-o că n-

avea de gând s-o lase să-i scape până nu voia şi el.
– De ce ţi-ai luat chestia asta pe tine? o întrebă, trăgând de prosop. Doar n-o să spui că ţi-e frig.
– Nu, dar... credeam că ne aşezăm la masă, replică ea cu o voce nesigură, fără a-şi putea stăpâni reacţiile faţă de gesturile lui.
– Scoate-ţi-l, mârâi Ross, insistent. Vreau să mă uit la tine goală.
– Te-ai uitat la mine toată după-amiaza, protestă Alysha, cu obrajii înroşindu-i-se, în timp ce încerca să-şi ţină prosopul pe trup.
– Ei, vreau să mă mai uit.
Dintr-o mişcare scurtă a mâinii, Ross smulse prosopul, îndepărtându-l de ea când Alysha încercă să-l apuce.
– Aşa mai merge, comentă aprobator, cutreierându-i nemilos cu privirea trupul gol. O frumuseţe – frumuseţe cât încape. Ai o piele ca mătasea pură. Iar sânii sunt perfecţi: tari şi rumeni ca două piersici, cu cele mai drăgălaşe sfârcuri trandafirii pe care le-am văzut în viaţa mea.
Alysha îi aruncă o privire de nemulţumire tăioasă; cuvintele lui erau măgluitoare, dar asupra ei nu aveau alt efect decât acela de a sublinia faptul dureros că o vedea doar ca pe un obiect

de plăcere fizică, toată valoarea constându-i numai în armonia întâmplătoare a trăsăturilor feţei şi trupului.
Ross râse încetişor, amuzat de revolta ei.
– Ce s-a întâmplat?
Resemnată, Alysha ridică din umeri; acum degeaba ar mai fi încercat să se acopere, recunoscu ea cu amărăciune – era puţin cam târziu pentru o asemenea pudoare. Se îndepărtă de el, aşezându-se la masă, cu picioarele strânse sub trup pe bancheta tapiţată cu piele moale, de lângă peretele cabinei.
– Ce-a spus... Gemma când a auzit că urma să venim aici împreună? întrebă ea, cam iritată.
Ross ridică întrebător o sprânceană, fără a trăda nici o mustrare de cuget la auzul numelui celeilalte fete.
– De ce-ar fi trebuit să spună ceva? replică el rece, aşezându-se în faţa ei, cu privirea spre mâncare, din care începu să-şi aleagă diverse sortimente.
Ochii Alyshei luciră îngheţat.
– Întotdeauna îţi desfăşori aşa viaţa amoroasă? întrebă ea.
– Cum adică?
Îi aruncă o privire piezişă, iscoditoare, pe sub gene.
– Adică... aşa. Ai o legătură cu

Bobbie, pe urmă treci la Gemma, iar acum eşti aici cu mine... aşa.
Ross o privi cu amuzament blajin.
– Vorbeşti de parc-aş fi cine ştie ce Barbă-albastră, o tachină el.
– Dar nici nu negi? îl provocă Alysha.
Ridicând din umeri, cu indiferenţă, Ross ripostă:
– Dacă aş nega, m-ai crede?
– Nu, nici moartă, declară ea, afectată de nepăsarea lui – deşi, în fond, n-ar fi trebuit să se mire.
Gura aceea fascinantă se arcui într-un zâmbet de amuzament sardonic.
– Ştii, dacă ar asculta cineva conversaţia asta, ar avea toate motivele să creadă că eşti soţia mea, remarcă el sec.
– *Soţia ta?*
Alyshei îi tresări inima, şi fu nevoită să-şi adune toate resursele care-i mai rămăseseră pentru a-şi păstra măcar o aparenţă de calm.
– N-aş prea crede.
Ross râse rece.
– Atunci, norocul nostru că n-am de gând să te cer în căsătorie, nu-i aşa? replică el, cu o lucire dură ca oţelul în ochi. Sunt un tip acceptabil ca să câştigi cu mine puţină experienţă sexuală, dar nu şi ca să mă duci acasă la mămica, mm? Însă ştii ce m-a

fascinat întotdeauna la domnişoarele binecrescute ca tine? adăugă el, privind-o cu uşor dispreţ. Durează mai mult până se încălzesc, dar când au început, sunt de-o mie de ori mai nebunatice decât oricare dintre celelalte.
– Ei, nu mă-nnebuni! comentă Alysha, întinzând mâna după o frigăruie de pui, în timp ce se chinuia să-şi păstreze demnitatea măcar în aparenţă; chiar şi fără să se certe s-ar fi simţit cam penibil, aşa cum stătea în faţa lui fără nimic pe ea. Acum, însă, aproape i se părea că Ross o pedepsea, lăsându-şi anume ochii să stăruie asupra curbelor ferme şi coapte ale sânilor goi, în timp ce mânca liniştit.
– Ba te-nnebunesc, replică el, lăsând jos chifla din mână, cu un licăr prevenitor în ochi care făcu inima Alyshei să tresară alarmată. Vrei o dovadă?
– Nu, nu cred că... ar fi necesar, protestă ea cu voce nesigură, retrăgându-se spre colţul banchetei.
Ross râse răguşit, ironic, şi dintr-o mişcare rapidă se aplecă pe lângă masă, apucând-o de gleznă, pentru a o trage din ascunzătoare.
– Nu? o sâcâi el, înhăţând-o de încheieturile mâinilor şi ridicând-o

nemilos în picioare. Ştii ce cred eu? remarcă, privind-o cu ochii lucind amuzaţi. Cred că eşti o domnişorică încrezută care are nevoie de-o mică lecţie. Şi ştiu prea bine în ce va consta.
– Dă-mi drumul! protestă Alysha, zbătându-se cu furie să scape. Nu te las să mai faci dragoste cu mine!
– A, dar nici n-aveam de gând să fac dragoste, murmură Ross, trăgând-o inexorabil spre el, după care îi petrecu braţele pe după propriul lui trup, arcuindu-i spinarea astfel încât sânii ei goi să i se frece ispititor de peretele aspru al pieptului. Un asemenea termen e mult prea civilizat şi rafinat pentru ceea ce am eu în minte.
Într-un impuls de furie, Alysha îi dădu un şut în fluierul piciorului, făcându-l s-o scape din braţe, apoi fugi pe punte. Dar nu avea încotro s-o ia, decât peste bord. În timp ce Ross o urma din cabină, se retrase din calea lui cu răsuflarea tăiată, şi imediat, dintr-o mişcare fulgerătoare, luă o pernă de pe şezlong şi o aruncă spre el, întârziindu-l doar atâta cât să sară peste parapet, plonjând în apa caldă şi limpede precum cristalul.
Un plescăit în urma ei o avertiză că

Ross nu se lăsase, aşa că porni din răsputeri spre plajă, dar imediat fu ajunsă din urmă şi trasă la fund, în timp ce încerca să fugă. Se rostogoli pe nisipul ud şi moale de la marginea plajei. Ross râdea, înviorat de urmărire, iar Alysha îl privi furioasă, continuând să dea din mâini şi din picioare.
– Canalie! Te urăsc! Dă-mi drumul!
Vocea însă îi era lipsită de orice convingere şi, când Ross îngenunche peste ea, apucându-i ambele mâini şi ţintuindu-i-le pe nisip de-o parte şi de alta a capului, ştiură amândoi că n-avea să-i poată opune mai mult decât o rezistenţă simbolică.

Capitolul 8

– Nu ştiu, zău că n-am deloc senzaţia că e Crăciunul, oftă pentru cel puţin a şasea oară Audrey Fordham-Jones.
Oliver ridică privirea din carte, făcându-i Alyshei cu ochiul, strengăreşte.
– Peste câteva minute începe discursul reginei, remarcă el, binevoitor.
– Mai e aproape o jumătate de oră, răspunse mama lui, cu un pesimism neabătut. Şi pe urmă, nu vor mai fi

decât ororile alea de emisiuni-concurs. Nu se mai dă un film civilizat la televizor, în ultima vreme.
Alysha se ridică în picioare.
– Mă duc să fac un ceai, propuse ea, mai mult ca scuză ca să scape din cameră.
Crăciun... Într-adevăr, nu era deloc o atmosferă de Crăciun. Bradul înalt de aproape doi metri, împodobit cu beteală şi beculeţe, duzina de felicitări puse pe gheridon şi cununa de vâsc de pe uşa din faţă păreau să scoată în evidenţă lipsa oricărui spirit sărbătoresc din casă.
Poate că vremea era de vină – o burniţă mohorâtă şi rece, în locul frumoasele troiene din toate ilustratele de Crăciun. Sau, poate, faptul că ea şi Oliver erau acum oameni în toată firea, pe care nu-i mai emoţiona perspectiva cadourilor ambalate atrăgător şi a tortului cu glazură.
Însă nici asta nu era cauza care o făcea să se simtă atât de abătută, recunoscu ea cu amărăciune, privind prin fereastra bucătăriei spre grădina udă şi răvăşită de vânt. Chiar trecuseră numai patruzeci şi opt de ore de la întoarcerea din Thailanda? Cele câteva zile de vrajă scânteietoare pe care le petrecuse cu Ross păreau acum

doar un vis, o perioadă din afara mersului prozaic al lumii - îi venea greu până şi să creadă că acel idilic paradis tropical se afla pe aceeaşi planetă.
În tot timpul cât stătuseră acolo, nu mai văzuseră nici un suflet de om, nici măcar o ambarcaţiune la orizont. Trăind ca doi naufragiaţi, aproape că nu-şi mai bătuseră capul cu hainele. Ocazional, Alysha îşi mai înfăşura câte un sarong simplu pe şolduri, iar Ross îşi trăgea pe el pantalonii de trening tăiaţi şi decoloraţi, dar în cea mai mare parte a timpului li se părea absolut firesc să umble goi.
Nu uitaseră că se aflau acolo ca să lucreze, desigur - iar Ross o pusese să muncească la fel de înverşunat ca oricând: aşezată graţios pe stâncile scăldate de mare, ca o sirenă, pe jumătate întoarsă şi ascunzându-şi discret cu braţul curba sânului, sau înotând pe sub apa cristalină în timp ce Ross o fotografia aplecat peste bordul iahtului, cu un filtru de polarizare pentru a refracta razele soarelui.
Dar nu făcuse numai acele fotografii; altele erau mult mai intime - Alysha rostogolindu-se goală pe nisip, la marginea apei, cu valurile jucăuşe

scăldându-i trupul în timp ce râdea spre obiectiv, imagini cu ea relaxată în hamacul prins între doi palmieri de pe plajă, ori întinsă languros peste stânci, cu contururile gingaşe ale sânilor, abdomenului şi coapselor profilate pe albastrul viu al cerului.
Şi făcuseră dragoste. Alyshei îi fusese greu să se recunoască pe sine în acea fiinţă desfrânată în care se transformase, atât de lacomă după trupul amantului ei, atât de dornică să înveţe tot ce o putea învăţa el despre arta plăcerilor erotice. Şi i se păruse că nici el nu se mai sătura de ea; părea să se delecteze doar privind-o, însă foarte des o simplă privire ducea la o mângâiere dezinvoltă, după care o cuprindea în braţe şi focul se învăpăia din nou între ei, la fel de arzător ca prima dată.
Alysha încercase să nu se gândească prea mult la Barbara sau la Gemma. Poate că bârfele fuseseră false, la urma urmei – deşi el nu negase nimic, efectiv. Nu se putea îndura să-l iscodească, prefera să trăiască numai în prezent, imaginându-şi că acea iluzie fragilă avea să dureze o veşnicie.
Dar, desigur, ca întotdeauna, şi aceasta trebuia să ia sfârşit. Se

întorseseră cu iahtul la Ko Samui, iar de acolo zburaseră împreună până la Bangkok. În continuare, Ross urma să ia avionul spre Australia, unde petrecea Crăciunul cu Tina, asistenta lui de studio din perioada când se cunoscuseră el şi Alysha, în timp ce ea se întorcea direct acasă...

* * *

Sala de plecări era aglomerată – un loc nu tocmai potrivit pentru a-şi lua rămas bun. Ross nu vorbise deloc despre viitor, iar Alysha nu îndrăznise să întrebe nimic – dacă-i dădea impresia că încerca să-i smulgă un angajament mai ferm, ar fi fugit de lângă ea mâncând pământul. Nu, dacă acesta era sfârşitul scurtei lor aventuri, Alysha se hotărâse să-ţi ia rămas bun cu ochii uscaţi. Repetase atât de des cuvintele, încât când sosi momentul să le rostească răsunară seci şi plate.
– Deci... atunci, mai vorbim.
Ochii lui reci şi cenuşii se luminară într-un licăr sarcastic.
– Sigur că da, răspunse. Am semnat un contract, mai ştii?
– Bineînţeles.
Îi întinse mâna şi reuşi un fel de zâmbet.

– Călătorie plăcută.
– Mulţumesc.
Ross îi luă mâna dar, în loc de a i-o strânge, o trase încet, irezistibil, spre pieptul lui.
– Şi ţie la fel.
Alysha îi descifră intenţia şi încercă să se eschiveze – o pupătură scurtă pe obraz ar fi mers, dar în nici un caz o sărutare toridă, în mijlocul atâtor oameni.
Ross chicoti batjocoritor.
– Nu te opune, o preveni el încet. Decât dacă vrei să se holbeze toţi la noi...
– Ross...!
Protestul ei, însă, fu înăbuşit de un sărut cum nu se putea mai intim. Mâna lui Ross îi coborî încet pe şira spinării, potrivindu-i şocant de strâns trupul peste formele lui, în timp ce-i scormonea languros cu limba toate ungherele secrete ale gurii, inflamând reacţiile pe care ajunsese să le cunoască atât de bine.
Când în sfârşit îi dădu drumul, Alysha era roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată; părul strâns cu grijă i se ciufulise, iar rujul impecabil era întins în jurul buzelor.
– Nesimţitule! mormăi ea, aruncând o privie scurtă, jenată, în jur. Uită-te-

n ce hal m-ai adus!
– Mă uit, o tachină el. Şi găsesc că arăţi superb.
– Va trebui să... Of, asta-i ultima chemare la avion! Trebuie să mă grăbesc...!
– Nu intra în panică, o ironiză Ross, apucând-o din nou de mijloc. Încă nu se închide poarta. Şi-n fond, de ce vrei să te repezi imediat înapoi în Anglia? Acolo nu te-aşteaptă decât ploaie şi vânt. Ce-ar fi să schimbi biletul şi să vii cu mine, la Sydney? Tina s-ar bucura să te vadă. Putem petrece Crăciunul pe Bondi Beach, cu surfing şi picnicuri. Printre altele, adăugă el, cu o licărire răutăcioasă în ochii veseli.
Alysha îl privi surprinsă. Propunerea picase din senin – nici măcar nu-i lăsase timp să se gândească...
– Nu... nu pot... protestă ea întretăiat. Am promis că mă duc acasă de Crăciun. Familia mea mă aşteaptă.
– Atunci, dă-le un telefon şi spune-le că nu mai vii. Acum eşti mare, nu mai trebuie să faci tot timpul ce-ţi cer părinţii.
În ochii ei căprui fulgeră indignarea. Era tipic pentru el să privească atât de superficial o asemenea promisiune. Desigur, o tenta foarte mult să

accepte; poate că, dacă n-ar fi sugerat atât de clar că o invita numai din dorinţa de a prelungi aventura sexuală dintre ei, ar fi cedat.
Dar, dacă mergea cu el, cât timp avea să treacă până când Ross începea să-i găsească disponibilitatea plictisitoare, până începea s-o înşele şi pe ea, la fel cum o trăda acum pe Barbara, până o înlătura, la fel de nepăsător cum o lepădase pe Gemma? În minte îi reveni înţeleptul avertisment al lui Alastair: "Pe un om ca el trebuie să-l laşi tot timpul să dorească doar un pic mai mult decât îi dai. Aşa, n-o să-i piară pofta niciodată."
– Nu, clătină ea din cap, ferm. Îmi pare rău, dar n-am să-mi calc cuvântul. Şi-n plus, nu mă duc acolo din simţ al datoriei – îmi place să petrec Crăciunul în familie. }ie nu?
– Eu nici măcar nu am familie, replică el, brutal.
Îl privi surprinsă, cu toată furia risipită; acea declaraţie seacă îi dezvăluise un aspect nebănuit al vieţii lui, trădând o durere pe care, instinctiv, Alysha ştiu că Ross nu şi-o dezvăluia niciodată de bunăvoie. Ar fi vrut să-l mângâie, să i-o aline, dar el o eliberase din îmbrăţişare, privind-o

cu un zâmbet dur şi batjocoritor.
– Ei, atunci mai bine du-te, spuse. Să nu pierzi avionul.
– Ross...
Dar era prea târziu ca să mai spună ceva; în momentul când Ross o împinse de lângă el, fu prinsă în valul de pasageri care se grăbeau spre poartă, luând-o cu ei, tot mai departe, iar când întoarse capul ca să-i facă un semn de rămas-bun, Ross dispăruse deja...

* * *

Numai de-ar fi plecat cu el... Oare ce făcea, chiar în acel moment? Se lăfăia pe vreo plajă aurie, sub soarele arzător al Sudului? Dar, de fapt, în Australia era noapte, se corectă ea, cu o undă de umor răutăcios – Ross trebuia să fie în pat. Singur? Nu părea prea probabil, dacă stătea să se gândească. Putea fi chiar cu Tina; susţinuse că, acum, fosta lui asistentă era măritată, fericită – dar era firesc să spună asta, nu?
Numai de-ar fi plecat cu el...
Scutură scurt din cap. Procedase bine, nu trebuia să uite nici o clipă. În fond, Ross avea să se întoarcă în curând şi atunci... ei bine, atunci

urma să afle dacă-l mai interesa sau nu. Iar dacă da, ar fi fost înţelept să continue legătura?
Nu, n-ar fi fost; din păcate, însă, când te îndrăgosteşti, înţelepciunea pare să fie prima care zboară pe fereastră. Se pomenise chiar sperând să fi rămas însărcinată. În mod nechizbuit, poate, această posibilitate nici nu-i trecuse prin minte în timp ce se aflau pe insulă; dar, în fond, nici lui Ross nu-i venise în minte - cel puţin, nu se arătase preocupat să ia vreo măsură de prevedere.
Chiar în aceeaşi dimineaţă, descoperise că nu era. Sigur, se simţea uşurată - o sarcină ar fi fost o catastrofă, în acea perioadă a carierei ei, şi numai Dumnezeu ştia cum s-ar fi descurcat cu banii. Şi nu ţinea să-şi imagineze care ar fi fost cea mai probabilă reacţie a lui Ross. Dar, pe de altă parte, un copil... copilul lui Ross...

* * *

În ianuarie, la Paris era frig. Deşi soarele strălucea palid pe cerul spălăcit, o pudră de chiciură arginta ramurile golaşe ale copacilor înalţi de pe malurile Senei. Alysha întrezări acoperişurile înalte şi meterezele

graţioase ale catedralei Notre Dame, în timp ce taxiul trecea podul spre elegantul cartier Saint Germanin.
Paris – oraşul dragostei. Dar nu şi pentru ea; ea venise acolo numai ca să lucreze – o săptămână de probe frenetice, apoi, drept în vâltoarea haotică a colecţiilor *haute couture.*
Dragostea... ce iluzie!
Nu-l mai văzuse pe Ross şi nu mai auzise nimic despre el de când se despărţiseră, la Bangkok – nici măcar nu ştia dacă se întorsese din Australia. Nu că s-ar fi aşteptat la mare lucru, desigur – dar, fără îndoială, ar fi putut măcar să-i dea un telefon pentru a-i ura An Nou fericit...?
Numai de-ar fi putut să semene mai mult cu Barbara, reflectă ea cu amărăciune; acesteia îi luase foarte puţin timp pentru a-şi reveni după regretul probabil pe care i-l cauzase Ross – în ajunul Anului Nou îşi anunţase logodna cu sir Richard Maynard, preşedintele companiei Loziers!
Taxiul se înscrise într-un mic scuar pietruit din apropiere de Jardin du Luxembourg, după care se opri în faţa intrării unui mic hotel. Alysha privi faţada, cam surprinsă; i-l rezervase agenţia, dar nu se aşteptase să fie

chiar atât de pretenţios. Înalt şi elegant, din piatră gălbuie, hotelul avea balcoane cu balustrade graţioase de fier forjat la toate ferestrele şi intrarea flancată de două tuia tunse îngrijit, în jardiniere de lemn.
Dar, cu siguranţă, era locul potrivit. Un portar înalt, în livrea de culoare verde-închis, se grăbi să-i deschidă portiera, iar Alysha îşi ridică gulerul impermeabilului elegant ca să se apere de umezeală şi, fără să mai piardă vremea, părăsi grăbită taxiul, spre holul cald al recepţiei.
Interiorul avea o discretă splendoare *fin-de-siecle*, numai sticlărie suflată cu bronz, lemnărie de nuc lucind chihlimbariu şi globuri Lalique elegante, răspândind o lumină aurie blândă. Domnul cu aspect distins de la recepţie părea originar din aceeaşi epocă. O salută cu o mică plecăciune solemnă.
– *Ah, oui, Mademoiselle Jones.* Bine aţi venit la Paris. Nădăjduiesc că aţi avut o călătorie plăcută? Este cam frig, nu-i aşa?
În timp ce Alysha semna în registru, recepţionerul sună din clopoţelul de argint, pentru a chema un liftier tânăr şi fercheş.
– Jean-Claude vă va conduce în camera

dumneavoastră. Îmi exprim speranţa că vă va face plăcere şederea la noi. *Jean-Claude, suite trois-quatorze,* îl instrui el rapid.
Alysha îi mulţumi, urmându-l pe liftier spre un ascensor antic cu grilaje de feronerie, care porni încet, cu dispreţ maiestuos la adresa grabei din epoca modernă, spre etajul trei – Alysha ar fi putut urca scara în spirală din jurul lui de două ori mai repede, dar un asemenea comportament precipitat ar fi părut cel mai necuviincios sacrilegiu în decorul acela elegant.
Coridorul pe care ieşiră era foarte lung, având de o parte şi de alta uşi pe care luceau generaţii întregi de ceară de albine. Mocheta pufoasă, roşie ca vinul, absorbea fiecare sunet. Din loc în loc, de-a lungul pereţilor erau puse piese de mobilier franţuzesc antic, sporind impresia că ajunsese în locuinţa personală a vreunui aristocrat cultivat, nu într-un hotel.
Apartamentul trei sute paisprezece era ultimul pe dreapta, iar Alysha căută grăbită în poşetă un bacşiş convenabil, în timp ce liftierul ciocănea la uşă.
Se vede că, în după-amiaza aceea, creierul îi funcţiona cam încet; abia îi venise ideea să se întrebe de ce *bătea* la uşă, în loc de a o descuia cu

cheia lui de uz general, când cineva din apartament deschis – şi, în mod inexplicabil, Parisul intră în zona de cutremur.
– Ross...?
Ochii aceia cenuşii ca oţelul luceau amuzaţi de uimirea ei.
– Bună, iubito. Ai călătorit comod? se interesă el, cu o indiferenţă studiată.
Mulţumesc, lasă valizele aici, îi spuse liftierului, înmânându-i discret bacşişul; apoi se aplecă afară şi o apucă pe Alysha de cot, trăgând-o în cameră. Nu sta aici, iubito, spuse pe un ton sâcâitor, uşor sardonic. Intră şi spune-mi cât de mult ţi-am lipsit.
Înainte ca Alysha să-şi poată da seama prea bine ce se întâmpla, ajunse în braţele lui Ross, cu gura strivită într-un sărut dulce-poruncitor. Se pomeni răspunzând neajutorată, cu ultimele săptămâni de singurătate risipindu-i-se din minte cât ai clipi. Parcă ar fi fost din nou pe insula lor de paradis, fără altă ocupaţie decât să facă dragoste...
Dar, în timp ce Ross o lua în braţe, pornind cu ea spre dormitor, realitatea se impuse din nou, şocant, însoţiră de furie.
– Ei! protestă ea tăios. Ce te-a apucat?

Ross chicoti.
– Se vede că ai o memorie foarte scurtă, dacă trebuie să mă întrebi aşa ceva, o tachină el.
– Lasă-mă jos! insistă Alysha. Ce cauţi în camera mea?
– În camera *noastră*, o corectă el ironic, lăsând-o pe propriile ei picioare. M-am cazat acum o oră – vin direct de la New York.
– A... şi te-aştepţi să mă culc din nou cu tine, aşa, pe nepusă masă? întrebă ea, cu o strălucire indignată în ochi. Ei bine, mă tem că trebuie să te mai gândeşti, domnule Elliot.
Ridică un umăr cu trufie dar, în timp ce întindea mâna să deschidă uşa, Ross se întinse pe lângă ea, ţinând-o închisă.
– Unde te duci? o întrebă, ironic.
– Să cer altă cameră.
– Sunt ocupate toate. Fiecare hotel din oraş e rezervat complet, pentru colecţii.
– Găsesc eu undeva, replică Alysha, cu demnitate îngheţată.
Ross rămase cu mâna rezemată de uşă şi, când Alysha îl privi temătoare, ridică şi celălalt braţ, capturând-o la mijloc. Purta una dintre obişnuitele lui cămăşi de doc, iar pe lângă gulerul descheiat de zăreau câţiva dintre acei

cârlionţi negri şi aspri care-i acopereau pieptul. Şi, cu fiecare respiraţie, mintea Alyshei era drogată tot mai tare de mirosul cald, masculin, de mosc, al pielii lui...
– Nu... nu-ţi permit să mă tratezi aşa, insistă ea, cu o voce nesigură.
– Aşa, cum? mârâi Ross încet, senzual. Aşa...?
Se aplecă, găsindu-i fără greş punctul sensibil din adâncitura gâtului, şi îşi cufundă acolo vârful fierbinte al limbii, începând să şi-l rotească în cercuri încete, languroase, care făceau pulsul Alyshei s-o ia razna în palpitaţii necontrolate.
Alysha clătină din cap, chinuindu-se să-şi stăpânească reacţiile care o inundau ca un val.
– Va afla toată lumea... ştii cum vorbesc oamenii...
– N-au decât, insistă necruţător Ross, strecurându-şi mâinile printre faldurile impermeabilului ei cald, pe după mijloc, pe sub pulovărul de caşmir, pentru a-i mângâia pielea în timp ce cu dinţii o muşca erotic de lobul urechii. O clipă n-am reuşit să mi te scot din minte. În tot timpul cât am fost plecat, m-am gândit numai la tine, numai la pielea ta catifelată şi caldă, la părul tău mătăsos... Aproape

că m-ai scos din minţi...
Ştia prea bine cum să-i spulbere toate stavilele; gura lui i se plimba pe faţă, presărându-i sărutări uşoare ca fulgul peste pleoapele tremurătoare, pe conturul obrazului, de unde o străbăteau prin tot trupul fiori mărunţi. Cu mâna îi mângâia şira spinării, potrivind-o intim peste formele propriului lui trup.
O trăgea inexorabil prin cameră, până când Alysha simţi înapoia genunchilor cuvertura de satin de pe pat; în clipa următoare, se răsturnă pe spate, urmată de Ross, care o prinse sub el, ironizându-i cu un râs încet neputinţa de a-i rezista.
Unde naiba i se dusese respectul de sine? îşi reproşă Alysha, cu înverşunare. Nici măcar impermeabilul nu şi-l scosese, pentru numele lui Dumnezeu, iar Ross îi şi ridicase pulovărul pân-la gât, cu sutienul elegant de dantelă cu tot, dezvăulindu-i sânii tari. Mâinile lui îi mângâiau, îi excitau cu o sensibilitate delicioasă, îi striveau sub palme, iar sfârcurile gingaşe se întăriseră ca piatra sub fricţiunile acelea aspre, trimiţându-i scântei trosnitoare de-a lungul fibrelor nervoase, până în creier.

Alysha gemu slab, simţind cum tot dorul chinuitor din ultimele cinci săptămâni se strângea noduri-noduri într-însa. Ross reveni să-i ia din nou în stăpânire gura, despărţindu-i buzele cu poftă poruncitoare pentru a sonda adâncurile dulci dinapoia lor, explorând cu o senzualitate flagrantă, aprinzând toate vâlvătăile familiare din făptura ei.
Mângâierile lui experte îi răvăşeau complet simţurile; ştia perfect cum s-o atingă, plimbându-şi alene vârfurile degetelor peste umflăturile dureroase ale sânilor, ocolind sâcâitor areolele trandafirii ale sfârcurilor, în timp ce Alysha se zvârcolea dedesubt pradă unor torturi delicioase.
Ross râdea tachinător, apoi îşi coborî capul ca să sufle aer rece peste bobocii copţi, făcând-o să se înfioare de plăcere. După care începu să-i lingă pe rând, dându-le ocol cu limba ca şi cum ar fi fost două cireşe coapte, suculente, muşcându-i uşurel cu dinţii săi tari şi albi, făcând-o să gâfâie de voluptate.
O ardea pe dinăuntru o foame intensă, făcând-o să întindă braţele spre el, în nevoia disperată de a-i simţi pielea fierbinte, bărbătească, în contact cu a ei. Nasturii cămăşii păreau să ridice

probleme prea complicate pentru degetele ei nerăbdătoare şi smuci fără să-i pese, făcându-i să zboare care-ncotro.
Era o senzaţie atât de minunată, să-şi plimbe din nou mâinile peste pieptul acela cu muşchi pietroşi, să-şi treacă degetele prin blana cârlionţată a părului negru, să-l cuprindă cu braţele şi să-şi arcuiască trupul sub el, delectându-se în contrastul savuros dintre apriga lui putere masculină şi gingaşa ei docilitate feminină.
Dintr-o smucitură scurtă, Ross îi ridică până în talie tivul fustei croite elegant, începând să-i cutreiere cu mâinile coapsele suple – unde făcu o descoperire interesantă.
– Ciorapi... constată el aprobator, într-un mârâit senzual. Ciorapi de mătase... Perfect...
Un fior de plăcere o străbătu, când degetele lui începură să-i mângâie uşurel cei câţiva centimetri de piele expusă deasupra ciorapilor, lovind aţâţător încheietorile portjartierului. Apoi, mâna se furişă sub mătasea şi dantela chiloţilor franţuzeşti fini pe care-i purta...
– Iar mătase... murmură el, cu glasul ca un fum. Iar înăuntru... catifea...
Îi administra cele mai intime

mângâieri, degetele lui iscusite de strecurau în acele pliuri umede şi fragede pentru a explora şi excita, lunecând uşor peste mica perlă delicios de sensibilă ascunsă între ele, după care se repeziră adânc într-însa, făcând-o să icnească sub imperiul ferocelui şoc de plăcere care o străbătu.
Gura lui era ca o flacără când porni de-a lungul curbei vulnerabile a gâtului şi peste sânii goi, pârguiţi, zădărând alene cu limba sfârcurile pulsânde, muşcându-le mărunt, iar în cele din urmă absorbindu-l pe unul pentru a suge într-un ritm convlusiv, aprig, care se propaga prin sângele Alyshei ca un val de febră.
– Ce ziceai că nu mă laşi să-ţi fac? mormăi el încet, cu o lucire de triumf în ochi.
Alysha clătină din cap, străduindu-se să nege uşurinţa cu care îl lăsase din nou s-o seducă.
– Eşti un...
Ross râse, în timp ce-i scotea chiloţii franţuzeşti, aruncându-i nepăsător într-o parte. Se agăţară pe colţul aurit al tăbliei patului – ca un umilitor memento al cuvintelor profetice rostite de Gemma. Câtă dreptate avusese – o pocnitură din

degete, iar Alysha devenise încă una dintre nenumăratele femei naive care căzuseră în plasa lui ademenitoare.
Dar, Doamne, era atât de minunat... În timp ce mâna lui i se strecura printre coapsele zvelte, Alysha i se lăsă în voie, cu o supunere instinctivă, simţindu-şi tot trupul scăldat de dulci senzaţii şi mintea dizolvându-se în extatica deşteptare a simţurilor. Pielea îi era incandescentă de căldură, simţită cu atât mai acut cu cât unele părţi ale trupului ei rămăseseră încă îmbrăcate, altele fiind deja goale - cum se întâmpla şi cu Ross. Ineditul situaţiei, după nuditatea aproape firească a zilelor petrecute pe insulă, adăuga o doză de sare şi piper care sfârşi prin a-i fi fatală.
Ross se ridică în picioare, ducându-şi mâinile la capsa jeanşilor, în timp ce ochii îi alunecau peste curbele ei dezgolite, cu mândrie masculină arogantă, savurând invitaţia erotică a trupului întins pe patul antic, cu părul revărsat în jurul umerilor ca un nor, cu sânii tari şi înfierbântaţi, având în vârf savuroasele fructe trandafirii, cu coapsele încă înveşmântate în mătase larg despărţite, cu fanta vulnerabilă de catifea stacojie de sub coroana buclelor

închise oferindu-i-se într-o capitulare neputincioasă.
– Nemărginit de dezirabilă, mormăi el răguşit, împăunându-se. O jucărioară sexy, cât de desfrânată mi-o doresc. Ştii de câte ori mi te-am imaginat exact aşa? Mare minune că am reuşit să-mi văd cât de cât de treburi.
Cel puţin, n-o uitase – chiar dacă se gândise la ea numai pe plan sexual. Dar, dacă acesta era singurul loc pe care-l putea ocupa în viaţa lui, trebuia să se mulţumească numai cu atât; ca în cazul unei toxicomane, nevoia era mai mare decât respectul de sine. Când Ross se lăsă din nou peste ea, Alysha ridică braţele şi îl cuprinse, supunându-se de bunăvoie impulsului puternic şi adânc al posesiunii.
Parcă nu s-ar fi despărţit nici o clipă. Trupurile li se mişcau în acelaşi ritm avântat, un dans erotic la fel de vechi ca Adam şi Eva. Frecarea hainelor de piele înteţea dulcea intensitate a senzaţiei – oare de-asta n-o dezbrăcase complet? Sau numai din cauza freneziei înnebunite a dorinţei, alimentată de acele frustrante săptămâni petrecute separat?
Lumea se închisese în jurul lor ca o mantie de catifea întunecată, până când

nu mai rămaseră decât ei doi şi acel moment de senzaţie pură. Nu mai auzea decât sunetul propriei ei respiraţii întretăiate, sângele învolburându-i-se prin vene. Se rostogolea într-un vârtej al abandonului iraţional, cu trupul maleabil sub asaltul lui feroce, străduindu-se să-l întâmpine întru totul pe măsură.
Energia propriei sale reacţii aproape o şocă; era crudă şi primitivă, dezbărată de orice reţinere. }ipa, cu coloana vertebrală arcuită în extaz, pe când patul se zbuciuma violent sub trupurile lor. Şi apoi, într-un ultim val dezlănţuit, fierbinţeala dintr-însa explodă în flăcări, purtând-o pe înălţimi ameţitoare, pentru a o lăsa să cadă în sfârşit, rostogolită prin rotirea unor vâltori fără număr, în braţele lui Ross.
Trecu mult timp până să se poată mişca unul dintre ei. În cele din urmă, Alysha deschise ochii, privind prin cameră, vrăjită de eleganţa discretă, de modă veche, a acesteia. Patul, la fel ca restul mobilei, era din perioada Imperiului Francez, cu tăblia din lemn de trandafir sculptat, aurit, şi tapiţată cu acelaşi damasc trandafiriu fin ca al perdelelor de lângă ferestrele prelungi; tavanul înalt era

decorat cu ghirlande de ipsos, iar din centrul lui atârna un candelabru complicat de alamă şi cristal.
Iar pe colţul spiralat al patului stăteau agăţaţi eleganţii ei chiloţi albi, aruncaţi cu atâta nepăsare de Ross. Simţind un junghi de jenă la gândul comportării sale atât de desfrânate, Alysha întinse mâna să-i ia şi şi-i trase din nou, în timp ce se ridica în picioare, începând să-şi aranjeze şi restul hainelor.
Ross se răsuci pe spate, cu capul pe perne şi mâinile împreunate la ceafă, privind-o cum se ducea să privească pe fereastră spre jungla acoperişurilor în pante abrupte ale Parisului, dincolo de care conturul romantic al Turnului Eiffel se profila pe albastrul ceţos al cerului de iarnă.
– Te-ai răzgândit în legătură cu găsirea altui hotel? o tachină el, provocator.
Alysha se întoarse, ridicând uşor din umeri.
– Cred că nu prea are rost, consimţi ea, cu o nonşalanţă atent studiată. Îmi puteai lăsa măcar timp să-mi scot impermeabilul.
Ross râse, cu o licărire de umor răutăcios în ochi.
– Nerăbdarea... se scuză el, nepăsător.

Îmi puteai lăsa măcar timp să-mi scot cămaşa.
Alysha se înroşi ca focul, dându-şi seamă că, în graba ei, îi rupsese câţiva nasturi.
– A...! Îmi... pare rău... se bâlbâi ea. Am să... ţi-i cos la loc.
– Nu contează, o asigură el, indiferent. Mai am destule cămăşi.
Se uită la ceas.
– La două am o întâlnire, dar ar fi timp să mâncăm ceva. După colţ e un bistrou drăguţ. Te tentează?
– Da, perfect.
Alysha îşi scosese mantoul, dar acum îl îmbrăcă din nou.
– Cum a fost în America? întrebă, păstrând un ton nepăsător, hotărâtă să facă din ultimele câteva săptămâni mohorâte un subiect de conversaţie oarecare, pentru a-şi ascunde durerea că Ross nu se deranjase nici măcar să-i dea un telefon.
– O nebunie, răspunse el scurt. Ce zici – pulovărul verde, sau cel bleumarin? o întrebă, ridicându-le pe amândouă în faţa ei.
– Cel verde, alese Alysha, încercând să nu se delecteze prea mult cu intimitatea firească a momentului – i-ar fi fost peste măsură de uşor să se obişnuiască.

Capitolul 9

Rochia de mireasă era uluitoare, o fantezie albă, scânteietoare, de mătase şi tul, parcă ivită direct din "Pe aripile vântului". Corsajul strâns pe talie avea un decolteu îndrăzneţ, dezgolind umerii, tivit cu volane şi boboci de trandafir din mătase albă, pe mijloc fiind strâns cu o panglică; iar poalele se evazau peste o crinolină amplă, presărate cu alţi boboci, în bucheţele, până la tivul ce mătura solul. Tot ansamblul era completat cu o umbrelă din acelaşi tul alb, tivită la rândul ei cu boboci de mătase.

În culisele prezentării de *haute couture* domnea, ca întotdeauna, haosul. Alysha se străduia să nu-i dea atenţie, în timp ce trăgea pe ea nepreţuita creaţie; modele pe jumătate goale se ciondăneau că-şi ocupau unele altora spaţiul, prin jur se agitau coafeze cu butelii de gel, adăugând ultimele tuşe pe ici pe colo, croitoresele mârâiau între ele pentru câte o perniţă de ace dispărută sau o pereche de pantofi rătăciţi.

– Alysha, iubito! Hai, mai repede!

Alain, dolofanul creator de modă chel

al cărui geniu era răspunzător de toate acele creaţii fabuloase, se năpusti asupra ei, smulgând bucheţelul de boboci din mătase roz pe care croitoreasa se pregătea să-l prindă pe corsaj, pentru a-l arunca în lături.
– Nu, nu, e prea mult! declară el – deşi petrecuse o jumătate de oră la proba finală, chinuindu-se tocmai cu acel detaliu. Trebuie să fie complet albă – pură, feciorelnică...
Una dintre celelalte fete, care se grăbea spre rampă, pufni în trecere.
– Ce să-ţi povestesc...! comentă ea, sonor. Cu Ross Elliot în aceeaşi cameră?
Alysha se prefăcu că n-o auzise; în ultimele două săptămâni, toată lumea numai despre asta vorbea. Nu-i mai rămânea decât să accepte că n-avea nici o şansă de a opri bârfele şi împunsăturile – făceau parte din preţul pe care-l avea de plătit pentru acele zile şi nopţi de fericire extaziată, cu Ross. Şi-n plus, ar fi fost înţelept să nu spună prea mult. În sezonul următor, avea să fie una dintre "foste" – alta urma să încălzească patul lui.
Şi, oricum, sosise momentul să-şi facă intrarea. Garderobiera îi dădu pantofii, iar Alysha, zăbovind numai cât să scuipe scurt pe tălpi pentru a

aluneca mai puţin pe pasarela lustruită, se repezi pe trepte şi rămase în aşteptare la intrarea în scenă, inspirând adânc pentru a-şi potoli valul de adrenalină care-i gonea prin vene.
Rochia de mireasă constituia tradiţionalul final grandios al fiecărei prezentări şi, în timp ce era anunţată, Alysha ieşi în luminile orbitoare, învârtindu-şi cochet umbrela, într-o rumoare admirativă din care izbucniră aplauze spontane.
Sala era încinsă de bateriile fierbinţi ale reflectoarelor de televiziune, însă Alysha abia dacă observa; abia dacă auzea acordurile muzicii şi nu vedea nici şirurile de feţe întoarse în sus ce se înghesuiau în jurul rampei – toţi redactorii şi achizitorii de modă importanţi, din întreaga lume, precum şi aristocraţii, nevestele de miliardari şi starurile hollywoodiene ce se numărau printre puţinii privilegiaţi care-şi puteau permite preţurile fantasticelor creaţii ale lui Alain.
Alegând la întâmplare o faţă vag familiară – câştigase recent un Oscar, sau aşa ceva...? – Alysha înaintă, lunecând atât de lin încât părea să plutească prin aer. La jumătatea

pasarelei se întoarse, aşteptând în timp ce fotografii se înghesuiau în jur, cu teleobiectivele ca nişte enormi ochi negri fără să clipească. Apoi îşi continuă drumul până la capătul rampei, unde se răsuci înapoi şi porni în aceeaşi plutire spre cortină, pentru a poza ultima dată înainte de retragere.
Pe-acolo pe undeva era şi Ross. Trebuise să se întoarcă la Londra pentru câteva zile, dar revenise în noaptea trecută, foarte târziu, strecurându-se în pat şi trezind-o din somn cu dragostea lui. Părea o uşoară ironie că stătea în întuneric, privindu-şi modelul în rochie de mireasă; era improbabil să poarte vreodată aşa ceva pentru el.
După care, prezentarea luă sfârşit. Publicul izbucni în aplauze, chemându-l pe Alain, care veni să le mulţumească tuturor, cu chipul bucălat înroşit de plăcere şi uşurare – în ultimele patru săptămâni, trecuse printr-o tensiune insuportabilă. Luându-le de mână pe Alysha şi încă o fată, păşi înainte şi mai făcu o reverenţă, după care, suflând bezele spre admiratoarele topite de adoraţie, se retrase printre laturile cortinei, pentru a se prăbuşi pe un scaun şubred de plastic.
– Şampanie! gemu el, teatral. Şampanie

că leşin!
Nu leşină, desigur. În timp ce aplauzele se stingeau şi spectatorii începeau să se împrăştie, tensiunea din culise se descărcă într-o dezlănţuire de entuziasm. Câţiva spectatori favorizaţi – şi alţii, care socoteau că se cuvenea să fie favorizaţi – se îngrămădeau în jur să-l felicite pe maestru. Alysha se pomeni prinsă în mulţime, având încă rochia de mireasă pe ea.
– Iubito, e absolut *senzaţională!* chiţăi o moştenitoare cam bătrâioară, de proporţii substanţiale. Mai că-mi stârneşte cheful să fiu din nou mireasă! Nu c-aş putea vreodată să arăt atât de adorabil ca tine, draga mea, continuă ea să turuie. Cu ea, eşti perfecţiunea întruchipată.
– Mulţumesc, murmură Alysha, cam jenată. Ar fi vrut să scape, să scoată de pe ea rochia aia afurisită; Ross tocmai intrase şi stătea la nici un metru şi jumătate distanţă de ea, conversând cu cineva de la ediţia italiană a revistei *Vogue* – ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era ca Ross să creadă că ţinea intenţionat rochia pe ea, că-i trezea cine ştie de idei romantice prosteşti. Ar fi luat-o la fugă fără să se mai uite în urmă.

Dar nu avea cum să scape din luminile rampei. Alain sărise în picioare, apucând-o de ambele mâini şi ridicându-i-le la buze într-un gest de curtoazie extravagantă.
– Este cu desăvârşire adevărat! declară el. Întruchiparea perfecţiunii! N-am s-o vând – ar fi un sacrilegiu! }i-o păstrez ţie – ca s-o porţi la nunta ta! Va fi cadoul meu pentru tine!
Gura Alyshei tresări într-un zâmbet nervos. Îl văzu cu coada ochiului pe Ross, care privea scena cu o lucire de umor enigmatic în ochii lui cenuşii şi duri – cu siguranţă, auzise cuvintele lui Alain. Râzând veselă, clătină din cap.
– O, Alain, nu mai fi aşa de demodat! Cine se mai căsătoreşte, în zilele noastre?
Trupeşul *couturier* se îmbufnă, dar apoi aruncă o privire furişă spre Ross, cu un licăr complice în ochi.
– Bine, şopti el, făcându-i cu ochiul, strengăreşte, Alyshei. Dar, totuşi, cred c-am s-o mai ţin un timp, să vedem ce se întâmplă, mm?
Gura ei fină se arcui într-un zâmbet răutăcios.
– Mă tem că ar fi o mare pierdere, Alain, se grăbi să-i răspundă. Mă îndoiesc foarte tare că voi apuca

vreodată s-o port.
Alain o bătu pe dosul mâinii.
– Lasă, nu contează. Oricum n-o vând. Sincer să fiu, pe aproape oricare femeie, în afară de tine, ar arăta ca o sperietoare.
În sfârşit, mulţimea începuse să se împrăştie, unii ca să prindă următoarea prezentare, alţii îndreptându-se spre studioul lui Alain de pe Rue Bonaparte, unde-i aştepta un bufet somptuos. Alysha privi în jur după garderobieră, pentru a o ajuta să-şi scoată complicata rochie, dar femeia părea să fi dispărut o dată cu toţi ceilalţi.
– Grozavă rochie!
Ross apăruse lângă ea, cu gura aspră şi senzuală curbată într-un uşor zâmbet sardonic, în timp ce o studia cu o privire amuzată.
Alysha ridică din umeri, încercând să pară indiferentă.
– Aşa crezi? replică ea cu nepăsare, hotărâtă să risipească orice bănuieli că s-ar fi lăsat furată de spiritul poveştii. Eu, una, o găsesc cam exagerată.
– Dar cum, ridică el o sprânceană, cu amuzament întrebător, nu orice fată îşi visează o rochie exagerat de frumoasă pentru ziua nunţii?
Clătinând din cap, Alysha răspunse

veselă:
– În zilele noastre, mai rar. Majoritatea suntem prea ocupate cu carierele noastre, ca să mai avem timp pentru asemenea prostii romantice... Mă-ntreb unde s-o fi dus Adele? adăugă, schimbând subiectul înainte de a deveni periculos. Trebuie să-mi scot rochia.
– Te pot ajuta eu.
Tonul lui senzual îi aduse un val de roşeaţă în obraji. Rămăseseră singuri – toţi ceilalţi plecaseră.
– O... Nu, e... e-n regulă, mulţumesc, se grăbi ea să-l asigure. Mă descurc eu.
Ross aruncă o privire sardonică spre spatele rochiei, cu şirul său lung de năsturaşi din mătase, lucraţi manual.
– Cred că ai nevoie de-o mână de ajutor, insistă, pe un ton de batjocură leneşă. Doar dacă nu cumva eşti contorsionistă.
Fără să-i aştepte răspunsul, o răsuci ferm în loc şi începu să-i descheie nasturii, unul câte unul. Atingerea degetelor lui pe pielea caldă făcea s-o străbată fiori mărunţi – incredibil cum, de fiecare dată când o atingea, încă îi mai accelera bătăile inimii la fel de repede ca prima oară.
Corsajul începea să se lărgească, pe măsură de Ross descheia nasturii, iar

Alysha şi-l strânse peste piept, într-o atitudine instinctivă de apărare – pe dedesubt nu avea decât micul combinezon decoltat de dantelă albă, cea mai practică lenjerie de corp când trebuia să sară dintr-un costum în altul de zeci de ori la rând, având la dispoziţie mai puţin de un minut pentru fiecare schimbare, şi orice margine rămasă la vedere ar fi fost un dezastru.
Ross îi simţi reacţia şi râse încet.
– Ce e? o sâcâi el. De obicei, n-ai nimic împotrivă să te dezbrac.
– Şt... ştiu... îngăimă ea, dar... ar putea să vină cineva...
– Toţi s-au dus la masă, răspunse Ross, mângâindu-i umerii goi şi trăgând-o îndărăt spre el, pentru a se apleca spre adâncitura sensibilă dinapoia urechii ei, pe care începu să i-o sondeze cu vârful înfierbântat al limbii.
– Ai grijă... protestă Alysha, cu o voce nesigură. Îmi... strici rochia.
– Atunci, scoate-o.
– Ar trebui s-o aştept pe Adele...
Ross îşi strecură mâinile sub rochie, plimbându-şi-le cu nepăsare peste pielea netedă a abdomenului ei.
– Nu-mi vine să cred cât de tare mă faci să te doresc, mârâi el, cu

răsuflarea caldă în părul ei. Nu mă mai satur de tine...
– Ross, nu...! protestă Alysha cu respiraţia tăiată, încercând să se desprindă. Nu aici... nu acum...
Singurul lui răspuns fu râsul acela răguşit, în timp ce-şi strecura mâinile pe sub ale ei ca să-i frământe curbele pline ale sânilor îndureraţi de poftă, zădărând sfârcurile spre o stare de excitaţie delicioasă. Capul Alyshei se înclină pe spate, peste umărul lui, iar gura lui Ross se lăsă peste a ei într-o topire seducătoare, învârtindu-şi languros limba prin toate cotloanele nespus de dulci dinăuntru.
– Scoate-ţi rochia, o ademeni el, răguşit şi insistent.
Alysha nu putu decât să se supună, ieşind cu grijă din rochie, apoi, o clipă, îşi văzu cu ochi şocaţi propriul trup, aproape gol, în oglinzile ce înconjurau camera, pe când Ross o strângea inexorabil în braţe, frecându-i delicios pielea înfierbântată cu materialul aspru al jeanşilor de doc şi al pulovărului de caşmir.
– N-ar trebui să facem aşa ceva, mai încercă ea o dată, fără convingere.
– Tocmai de-asta e aşa de irezistibil de tentant, mârâi Ross, împingând-o spre raftul prelung ce trecea pe sub

şirul de oglinzi, unde lucrase până nu demult echipa de machiaj. Aşezând-o deasupra, începu să-şi plimbe mâinile peste arcuirile delicate ale trupului ei, trăgându-i abil micul combinezon de dantelă în josul coapselor suple, pentru a-l lăsa apoi să cadă pe podea. Coapsele lui puternice i le îndepărtară insistent pe ale ei, iar Alysha nu putu decât să se lase pradă abandonului când Ross îşi descheie blugii şi o trase spre bărbăţia lui dură, luând-o în stăpânire. De jur împrejurul lor, oglinzile reflectau la nesfârşit scena, din toate unghiurile – luciul auriu ca mierea al trupului ei gol în braţele lui, picioarele zvelte învăluindu-l, mişcările ritmice, puternice, în timp ce Ross îşi savura nestăpânit plăcerea. Alysha trase aer în piept, întretăiat, lăsându-şi capul pe spate, cu ochii închişi. Era o nebunie – de ce-l lăsa? În orice clipă putea să intre cineva... Dar ştia de ce-l lăsa s-o facă; pentru că îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el pe ea, pentru că, atunci când o atingea, nu mai ştia cum să-i reziste – şi pentru că, dacă era absolut sinceră, desfrânarea situaţiei, pericolul de a fi prinşi, creau un farmec care-i punea simţurile pe jăratic, inflamându-i reacţiile până la incandescenţă.

Nu făceau dragoste cu blândeţe - n-aveau timp. Era o împreunare rapidă şi febrilă, plutind până pe creasta unui val aprig de plăcere care o lăsă vlăguită şi cu respiraţia tăiată - dacă Ross n-ar fi ţinut-o în braţe, ar fi alunecat pe podea.
Râzând răguşit, satisfăcut, cu răsuflarea caldă răsfirându-i părul, Ross murmură senzual
- A fost incredibil. De fiecare dată când fac dragoste cu tine, te doresc şi mai mult. Vreau să te muţi în casa mea, să fii acolo, în fiecare noapte, în patul meu - să trăieşti cu mine.
Inima îi bătea atât de tare între coaste încât era convinsă că Ross o auzea. Să se mute la el - să trăiască împreună? O, da... A, nu! Nu îndrăznea să se lase ademenită pe această cale alunecoasă; nu putea duce decât la o catastrofă. Cu un râs forţat, Alysha clătină din cap.
- Adică, să renunţ la apartamentul meu? Nu fi prost. Şi-n plus, cum aş putea să fiu acolo în fiecare noapte? Mi-ai programat deplasări peste tot - marţea viitoare trebuie să ajung la New York, şi mă voi întoarce tocmai la timp ca să prind colecţia de la Milano, după care plec în California şi Hawaii, aproape fără a avea timp să aterizez de-a

binelea...
– Un motiv în plus ca să locuim împreună, argumentă el, insistent. Şi eu călătoresc mult în interes de afaceri – de ce n-am aranjat lucrurile astfel încât, în timpul care ne mai rămâne, să fim împreună?
O, cât de mult o tenta! Dar, la fel ca în cazul invitaţiei de a petrece Crăciunul cu el în Australia, Ross îşi exprimase cât se putea de clar intenţia de a o chema numai ca să poată face dragoste cu ea oricând voia el – nu-i oferea nici un dram de romantism, de fidelitate, de iubire. Iar dacă accepta, Alysha ar fi renunţat la toate – la independenţa ei, la respectul de sine; şi, când totul se sfârşea, avea să rămână fără nimic.
Clătinând iar din cap, cu convingere, se îndepărtă de Ross înainte ca mângâierile lui ademenitoare să-i risipească din nou voinţa. Traversând camera, îşi luă geanta de sub scaunul unde o lăsase, deschise fermoarul şi începu să-şi scoată hainele.
– Nu, serios, nu cred că ar fi o idee prea bună, insistă ea, pe un ton nepăsător care-i ascundea tumultul emoţiilor; se simţi puţin mai bine când îşi trase pe trup lenjeria intimă şi-şi acoperi umerii cu o bluză de mătase

roz, atentă la încheiatul nasturilor. }i-am mai spus, pe moment vreau să mă concentrez numai asupra carierei mele.
– N-am nimic împotrivă, replică Ross, apropiindu-se până în spatele ei, unde Alysha îl văzu în oglindă, pe când îşi masa atentă faţa cu lapte demachiant; în glas i se strecură o undă de nervozitate. N-m intenţia să mă amestec în cariera ta – cu mine ai încheiat contractul, ai uitat?
– N-am uitat. Dar mereu pare să se întâmple la fel. Ciudat, însă întotdeauna femeia e cea care sacrifică mai mult într-o relaţie, iar bărbatul trage toate foloasele. Nu vreau să-mi petrec viaţa călcându-ţi cămăşile şi spălându-ţi şosetele...
– Pentru numele lui Dumnezeu, am o menajeră...!
Dar, înainte ca Ross să continue, uşa zbură de perete şi în cameră dădu buzna garderobiera.
– *Ah, chérie!* Îmi pare atât de rău! M-am dus să văd dacă a venit maşina ca să transporte hainele de-aici înapoi la salon.
Aruncă o privire spre rochia căzută pe jos, apoi spre Ross, cu o complicitate tipic franţuzească lucindu-i în ochi.
– Dar te-ai descurcat şi fără mine, văd, hmm?

Ross zâmbi răutăcios, ridicând dezinvolt combinezonul alb al Alyshei, ca pe un corp delict, pentru a-l pune în geantă. Alysha se înroşi ca racul, grăbindu-se să-şi tragă pe ea şi restul de haine, recunoscătoare că garderobiera nu revenise totuşi cu câteva momente mai devreme.
Cu nu gest ironic-galant, Ross îi ţinu mantoul, cuprinzând-o cu braţele în timp ce Alysha şi-l lua pe umeri.
– Bine, dacă aşa vrei, acceptă el, cu titlu strict provizoriu, după cum se aştepta Alysha să descopere în curând. Vino, să mergem şi să înfulecăm ceva până nu le devorează ăia pe toate!

* * *

Lumina jucăuşă a focului dansa pe pereţi şi tavan. Alysha oftă cu desfătare, în timp ce se întindea pe covorul pufos, frământându-şi degetele de la picioare în dreptul flăcărilor.
– Mmm, nimic nu se compară cu a lenevi în faţa unui foc adevărat.
– Nimic nu se compară cu a lenevi în faţa unui foc adevărat, cu o femeie frumoasă alături, completă Ross. Mai ales când e goală.
Îşi trecu mâna peste curba catifelată a abdomenului ei, oprindu-şi-o sub

relieful tonifiat al sânilor, cu un gest comod şi intim.
Alysha râse, întorcând capul pentru a-i zâmbi ştrengăreşte – şi el era gol, culcat pe covor, iar ea îşi ţinea capul rezemat pe umărul lui.
– Când vin aici, niciodată nu-s în stare să stau prea mult timp cu hainele pe mine, remarcă ea.
– Ştiu.
Degetul lui mare îi freca uşor, aproape absent, mugurul încordat al sfârcului.
– Uneori, cred că te foloseşti de mine doar pentru sex.
– Sigur că da, replică ea, răutăcioasă. Ce, nu-ţi place?
– A, nu mă plâng, mormăi Ross cu glas răguşit, senzual, săltându-se într-un cot pentru a se concentra mai atent asupra a ceea ce făcea. Ceea ce mă depăşeşte e de ce nu te poţi muta la mine. Cu ce ar putea să-i dăuneze carierei tale, pentru numele lui Dumnezeu? Nu vreau să te opresc să lucrezi – poţi continua cu modelingul cât de mult vrei.
O, i-ar fi fost atât de uşor să se lase convinsă! Dar trebuia să-şi păstreze independenţa cu orice preţ; altfel, când relaţia lor urma să ia sfârşit – ceea ce era inevitabil – n-avea să-i mai rămână absolut nimic. Clătină din

cap.
– Dar eu nu vreau numai să fac modeling, insistă ea. Oricum, mai am doar câţiva ani de glorie. După aceea, vreau să-mi încerc şansele în televiziune. Va fi nevoie de multă muncă grea – trebuie să-i acord toată atenţia...
– Renunţând la orice altceva?
– Dacă va fi necesar...
Cu un oftat nervos, Ross se culcă din nou pe covor, împreunându-şi mâinile sub cap, într-o atitudine care arăta clar că nu voia s-o mai atingă.
– Zău că eşti cea mai a naibii de încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea! se răsti el, iritat. Te paşte pericolul ca preţioasa ta carieră să devină o obsesie.
Alysha ridică privirea spre el, pe sub gene, ezitând între dorinţa de a-i face pe plac şi teama de a se lăsa dominată de relaţia lor. Era deja destul de complicat – trecuseră numai şase săptămâni după întoarcerea de la Paris şi deja îi era greu să-şi aducă aminte cum fusese viaţa fără el.
Nu stătuseră mult timp împreună. Alysha fusese foarte ocupată – avusese prezentările de la Milano şi câteva turnee promoţionale pentru Lozier în America, precum şi finisările

reclamelor de televiziune, în studiouri.
Iar Ross lipsise şi el destul de mult. Cu oarecare surprindere, Alysha descoperise cât de extinse erau interesele lui de afaceri; crezuse că nu avea decât agenţia de publicitate cu baza la Londra, pe care o ştia. Dar se părea că Ross deţinea părţi substanţiale din agenţii similare aflate în Europa, America şi Extremul Orient, precum şi o companie editorială în Australia, plus o cunoscută reţea de studiouri fotografice reputate.
În cea mai mare parte a timpului pe care-l puteau petrecere împreună făceau dragoste; după o scurtă perioadă de panică, în urma călătoriei la Paris, că ar fi putut rămâne însărcinată, Alysha avusese grijă să-şi ia măsurile de prevedere adecvate - deşi nu fără câte un junghi de dor după copilul pe care nu îndrăznea să şi-l permită.
Dar avuseseră timp şi pentru discuţii, iar Ross, în starea de relaxare dulce de după dragoste, îşi cobora uneori garda. Şi, cu cât afla mai multe despre el, cu atât Alysha se îndrăgostea mai intens - descoperindu-i un caracter mult mai complex şi interesant decât îl crezuse.
Casa aceea, de exemplu - nu era deloc

ceea ce se aşteptase ea să fie. Şi-l imaginase pe Ross într-un apartament urban modern, plin cu mobilă de metal şi sticlă şi gadgeturi sofisticate; când colo, locuia într-o casă înaltă de modă veche, pe o colină cu vedere către Greenwich Park, cu o grădină plină de pomi fructiferi, prelungă şi împrejmuită cu ziduri, şi avea un salon spaţios, cu pereţii acoperiţi de cărţi, canapele Chesterfield comode şi un şemineu în care ardea un foc adevărat. Gadgeturile existau – un sistem hi-fi ultimul răcnet, un televizor cu ecran imens, cuplat la reţeaua prin cablu, o videotecă impresionantă – dar acestea nu dominau ambianţa, integrându-se mai degrabă în decor.

Şi aflase mai multe despre trecurul lui, ajunsese să înţeleagă ce anume îl anima. Crescut de o mătuşă care nu păruse să se omoare după el, se revoltase – împotriva ei, împotriva şcolii, împotriva lumii întregi – până când o primă ciocnire cu legea îl înscrisese într-un program alternativ de reeducare, unde cineva îi pusese în mâini un aparat foto, iar Ross găsise o cale de a scăpa de destinul deprimant care părea să-l aştepte.

Iar acum, la vârsta de treizeci şi cinci de ani, părea să-şi fi atins

toate scopurile visate – sau, cel puţin, să se afle pe acel drum. Oare asta s-ar fi vădit suficient pentru el? Sau, poate, îşi dorea să găsească într-o bună zi şi o femeie cu care să-şi împartă viaţa, să aibă un copil căruia să-i lase moştenire toate roadele energiei lui...?
Poate. Şi poate – numai poate – dacă Alysha reuşea să-şi joace cartea cu destulă abilitate, dacă îl putea face să dorească întotdeauna puţin mai mult decât îi dăruia ea, dacă evita capcana fatală de a-l lăsa să-şi dea seama cât de mult îl iubea, dacă se ferea să facă sau să spună vreun lucru pe care Ross l-ar fi interpretat ca pe o pretenţie exagerată la adresa lui, poate că atunci ar fi reuşit să reziste de ajuns pentru a se afla la locul potrivit şi în momentul potrivit când Ross începea să simtă acea nevoie. Poate.
Dar *cum* ar fi putut să reziste? Trei luni... atâta durau de obicei aventurile lui. Dacă începea calculul de la Paris, ajunsese deja la jumătatea perioadei. Iar dacă socotea începând din Thailanda, îi mai rămăsese foarte puţin timp...
Nesigură, întinse o mână să-l atingă. Ross nu răspunse, dar nici n-o respinse – şi o acuzase *pe ea* de încăpăţânare!

Însă Alysha învăţase bine lecţia acelor ultime şase săptămâni şi, deşi fusese docilă ca un căţeluş, nu numai indicaţiile lui o instruiseră, ci îşi jucase rolul şi propria ei imaginaţie, animată de instincte vechi de pe vremea Evei. Indiferenţa lui Ross nu era decât o provocare în faţa abilităţilor ei recent dobândite.
Încet, îşi lăsă degetele să se plimbe prin blana aceea neagră, ca a unui animal de pradă, care-i acoperea pieptul lat. Pielea lui Ross era mai bronzată decât a ei, se întindea caldă peste muşchii elastici şi emana un sugestiv miros masculin de mosc care-i excita simţurile până la un nivel aflat cu mult dincolo de limitele raţiunii.
Dacă cele trei luni alocate ei erau aproape încheiate, se putea să nu mai existe multe nopţi ca aceasta; iar dacă aşa stăteau lucrurile, Alysha era hotărâtă ca Ross s-o ţină minte mai mult decât pe toate celelalte - urma să-i dăruiască acel mic supliment de plăcere care avea s-o facă de neuitat.
Îngenunchind deasupra lui, în văpaia chihlimbarie blândă a flăcărilor care-i juca pe trupul gol, îi zâmbi cu o promisiune plină de vrajă în privire - deşi lucirea dură a ochilor lui de oţel o prevenea că Ross nu avea dispoziţie

să coopereze.
Se aplecă peste el, lăsându-şi cascada mătăsoasă a părului să-i mângâie pielea, în timp ce-i presăra sărutări delicate de-a lungul claviculei, găsind locul unde pulsul lui puternic palpita în adâncitura gâtului şi scormonindu-l languros cu limba, după care se îndreptă spre lobul urechii, cu muşcături mărunte.
Ross nu-şi putu stăpâni tremurul reacţiei ce-l străbătu, făcând-o să chicotească încântată, euforizată de noua putere pe care şi-o descoperise.
– Te poţi înfuria oricât de tare, îl sâcâi ea, cu o provocare îndrăzneaţă. Ştiu prea bine cum să fac din tine un lut moale în mâinile mele.
Foarte încet, chinuindu-l cu deliberare, începu să coboare pe ocolite, abătându-se prin diverse locuri unde ştia că se puteau stârni reacţii foarte interesante. Ştiau amândoi unde urmărea să ajungă şi, când îşi atinse ţelul, Alysha înălţă spre Ross o privire răutăcios-seducătoare.
– Ei, poate nu chiar un lut *moale,* se corectă ea, cu admiraţie senzuală, plimbându-şi un deget de-a lungul impresionantei lui bărbăţii întărite.
Cel mai mult iubea intimitatea tandră a acelui act. Gura ei gingaşă şi mâinile

delicate îl învăluiau într-o vrajă, sâcâindu-l şi aţâţându-l, chinuindu-l cu plăceri. De cele mai multe ori, când făceau dragoste, Ross era cel activ, în vreme ce Alysha nu trebuia decât să reacţioneze; dar acum putea lua ea iniţiativa, putea să fie inventivă, să facă lucruri al căror simplu gând ar fi şocat-o altădată.
Şi nu încăpea nici o îndoială cât de mult îi plăcea lui Ross; respiraţia îi devenise scrâşnită, gemea, chinuit parcă, trepidaţii puternice îi vibrau prin tot trupul. Îşi coborî mâna pentru a o mângâia cu blândeţe, iar Alysha căută spre el pe sub gene, pentru a-i vedea chipul, a vedea umbrele de voluptate care-l străbăteau.
De obicei, în acel punct se oprea şi continuau să facă dragoste într-un fel mai convenţional; de astă dată, însă, nu voia să se oprească - voia să termine ceea ce începuse.
- Alysha? întrebă el, surprins, dar scânteia de hotărâre păcătoasă din ochii ei îi dădu răspunsul dorit.
Un mic fior, amestec de emoţie şi teamă, o străbătu. Ross se apropia rapid de piscul excitaţiei, cu muşchii încordaţi şi şira spinării rigidă; toată dragostea pe care Alysha n-o putea exprima în cuvinte se concentra

în dăruirea acelui moment de extaz fără egal. Apoi, cu un spasm fierbinte, tensiunea dinlăuntrul lui explodă, zguduindu-l ca un cutremur, lăsând trupul acela magnific, pentru scurt timp, vălguit şi neputincios.
Alysha râse uşurel, tachinător, strecurându-se în braţele lui.
– Vezi? De ce-ai risca să strici, prin lăcomie, ceea ce ai? Ne place să fim împreună cu atât mai mult cu cât timpul e limitat – amândoi avem alte interese şi nu ne rămâne timp ca să ne mai plictisim şi unul cu celălalt. E un aranjament ideal.
Ross îi aruncă un zâmbet cam strâmb.
– Bine, am înţeles, consimţi el, fără tragere de inimă. Ai fost destul de... convingătoare.

Capitolul 10

– Ninge.
Alysha lăsă perdeaua la loc peste fereastră, străbătută de un tremur.
– Ar fi timpul să plec.
– De ce? întrebă Ross, cu o undă de nemulţumire în glas. Ai putea rămâne peste noapte, ştii doar – ai fi mai mult decât binevenită.
– Am rămas noaptea trecută, îi aminti

ea, clătinând din cap. Am stabilit - câte o noapte, din când în când, merge, dar nu mai mult.
- Şi cu ce strică *două* nopţi, din când în când? replică el, iritat. Nu vine sfârşitul lumii, să ştii.
Alysha oftă, privind prin camera plăcută, scăldată în pâlpâirile blânde ale focului. Ce rău ar fi făcut dacă rămânea, măcar încă o noapte? Dar ştia că ar fi riscat. Nu era decât un început - în curând, două nopţi petrecute la el aveau să ducă la "De ce nu trei?" şi, până să se dezmeticească, se pomenea cu mai multe lucruri de-ale ei aici decât acasă.
- Te rog - am discutat de-atâtea ori, insistă ea, calmă dar hotărâtă. Nu vreau să ne certăm din nou.
Ross mormăi o înjurătură cumplită printre dinţi, ridicându-se în capul oaselor pentru a-şi trage jeanşii pe el.
- Bine - dacă preferi să ieşi din casă într-o seară scârboasă ca asta, când ai putea să stai în pat, cu mine, la căldură, n-ai decât, scrâşni el. Dar mâine seară? Îmi poţi acorda puţin din preţiosul tău timp?
Alysha clătină din cap.
- Mă... duc acasă în weekend, îi explică ea, cam încurcată.

Încă nu-i spusese despre tatăl ei, nici despre situaţia în care trăia acum familia; pe Ross îl atrăsese o anumită imagine despre ea şi se temea să spulbere acea iluzie fragilă - dacă adevărata Alysha nu-l interesa?
Ochii aceia de oţel cenuşiu deveniseră din nou duri.
- Iar te duci acasă? întrebă el. Nu-s decât două săptămâni de când ai fost ultima oară.
- Ştiu, confirmă Alysha, în devensivă. Dar mă... aşteaptă.
- Bine... oftă Ross. Atunci, vin şi eu.
Îl privi cu ochi mari, surprinsă.
- Ce...?
Ross râse cu răceală
- Ce nu-ţi convine? Te temi să nu te fac de râs, spunând cu "este multe" şi mâncând cu cotul pe masă?
- Nu... În nici un caz... Doar că...
- Asta-i concluzia, este? remarcă el, cu un cinism aspru în glas. N-are nici o legătură cu afurisita ta de carieră. Nu am rasa necesară - sunt un maidanez de pe străzile din Glasgow, care mai preferă şi-acum să vadă *Spurt* decât un spectacol de balet şi bea cu mai multă plăcere o halbă de bere decât un pahar de Bordeaux fin. În esenţă, draga mea, n-avem prea multe în comun - poate-ar fi mai bine să dăm cu pas.

Inima Alyshei se zbuciumă scurt în piept, apoi păru să se oprească.
– Să dăm cu pas? şopti ea, rănită şi uluită. Cum adică?
– Mie mi s-a părut o englezească destul de curată, replică el caustic. Să tragem oblonu', să facem roiu', să ne ducem învârtindu-ne – kaputt, gata, adio. Aşa ţi-e destul de clar?
Era... zdrobitor de clar. Alysha trase aer în piept, zguduită, chinuindu-se să-şi păstreze o aparenţă de demnitate. Era o ceartă atât de prostească – mai trecuseră de nenumărate ori prin aşa ceva. De ce această reacţie extremă, dintr-o dată? Sau era numai o scuză, un pretext pentru a se despărţi, dând vina pe ea?
Ochii îi înotau în lacrimi, dar refuză să şi le lase să curgă – îşi promisese de la început că, atunci când sosea momentul, avea să plece măcar cu o undă de mândrie. Ridicând bărbia, îl privi drept în faţă.
– În regulă, consimţi ea, cu un calm lăudabil în voce. Dacă aşa vrei... Am... numai câteva lucruri aici – mă duc să mi le iau. Nu întârzii mult.
Cumva, reuşi să iasă din cameră, deşi picioarele îi tremurau atât de tare încât avea o senzaţie de prăbuşire. Dar trebuia să plece înainte ca slăbiciunea

periculoasă care o ameninţa s-o doboare în lacrimi la picioarele lui, implorându-l să-i mai acorde o noapte, o săptămână, o...
Scara păru escaladarea unui munte. Deschizând uşa dormitorului, fu nevoită să evite patul dublu, masiv, cu cuvertura groasă, ţesută manual – păstra prea multe amintiri...
Cum Dumnezeu reuşise să aducă atât de multe lucruri acolo într-un timp aşa de scurt? Erau trei perechi de cercei, o pereche de pantofi, un pulovăr roz din lână de miel... fiecare, câte un memento dureros al unei cine în doi la lumina focului, al unei plimbări prin parc la miezul nopţii... Dar nu voia nici o scuză ca să se întoarcă, aşa că le strânse repede pe toate şi coborî grăbită scara.
Ross era în salon, stând în picioare lângă fereastră, cu privirea spre ninsoarea de-afară. Se uită peste umăr când Alysha se opri ezitând în uşă, fără ca pe chipul lui osos să se citească vreun gând. Aruncă o privire spre grămada de lucruri din braţele ei, înălţând întrebător o sprânceană.
– Eşti sigură că le-ai luat pe toate?
Alysha îi răspunse cu o expresie de gheaţă.
– Nu tocmai, declară ea răspicat.

Vreau... şi fotografiile.
– Care fotografii?
Ştia însă prea bine care fotografii.
– Cele pe care le-ai făcut pe insulă, insistă ea. Şi cele... dinainte.
– }i-am spus deja că n-am de gând să le public, replică Ross, cu o undă de batjocură în glas. N-ai încredere în mine?
Îl privi rece – oricum nu mai avea nimic de pierdut.
– Nu, nu am.
Un moment, în ochii aceia tăioşi ca oţelul fulgeră o furie arzătoare, dar apoi Ross ridică din umeri, cu o atitudine de indiferenţă forţată.
– Atunci, ţi le aduc, acceptă el sec.
Urcă treptele câte două, până în pod, unde avea studioul şi camera obscură. Peste un moment, Alysha îl auzi revenind.
– Poftim, îi întinse el o cutie gri. Cred că aici sunt toate, continuă, pe un ton tărăgănat, nepăsător. Polaroidele, ştraifurile, negativele. Eşti satisfăcută?
– Da. Îţi mulţumesc, murmură ea.
Avea senzaţia că aluneca încet într-o groapă adâncă şi neagră, dar era totuşi hotărâtă să facă faţă cu curaj, aşa că se strădui să-i înfrunte privirea de cremene.

– Ei, atunci... ne mai vedem, cred...
– Probabil, confirmă el, scurt. N-am intenţia să anulez contractul.
– Nici nu... mă aşteptam.
Trăgând adânc aer în piept, ca să se calmeze, Alysha îi întinse mâna:
– Deci... la revedere.
Gura aceea aspră tresări într-un zâmbet lipsit de haz.
– La revedere, replică el, fără a schiţa nici un gest de a-i strânge mâna.
Alysha mai ezită o clipă, cercetând acele trăsături de granit în căutarea celui mai mic semn că ar fi putut să se răzgândească. Dar nu se zărea nici unul. Ştiuse că totul avea să ia sfârşit, desigur, probabil chiar mai devreme decât s-ar fi aşteptat ea, dar nu prevăzuse o despărţire atât de... bruscă. În parte, chiar, fusese atât de naivă încât să creadă că Ross începea să simtă ceva pentru ea.
Întorcându-i spatele, deschise uşa de la intrare – fără ca Ross s-o ajute, deşi avea mâinile încărcate – şi ieşi în ninsoare. În timp ce se îndepărta pe cărare, auzi uşa închizându-se în urma ei.
Fulgii de zăpadă dansau aurii în lumina felinarelor. Peste tot se aşternuse un strat alb, încă neatins. Părea să

înăbuşe fiecare sunet, astfel încât îi era uşor să-şi imagineze, în tăcerea acelei străzi lăturalnice, că era singura fiinţă din lume care umbla pe-afară. Ridicând faţa, simţi fulgii umezi atingându-i obrajii, topindu-se, amestecându-se cu lacrimile care-i izvorau în tăcere din ochi.
Mintea ei încă mai încerca să înţeleagă ce se întâmplase. Cu câteva momente în urmă, se aflase în braţele lui, la adăpost; nu peste mult, se pomenise pe cărarea din grădină, în zăpadă, cu legăturile firave care începuseră să se formeze între ei retezate dintr-o dată – tăiate, dar continuând s-o doară, ca terminaţiile nervoase ale unui membru amputat.
Stătu mult timp în acel loc, parcă imobilizată undeva între lumi – o dată ce părăsea aleea, păşind pe trotuar, totul se va fi sfârşit, irevocabil. Dar nu putea rămâne acolo toată noaptea, în faţa acelei uşi închise, sub ninsoare – în curând ar fi ajuns să arate ca un om de zăpadă. Numai dacă Ross ar fi deschis uşa...
Însă n-avea nici un rost să aştepte aşa ceva, îşi reaminti ea cu amărăciune – mai curând ar fi îngheţat. Adunându-şi ultimele resurse de voinţă, porni spre bordură, unde era parcată maşina.

– O *citaţie?* se încruntă Alysha, aşezându-se în fotoliu, cu telefonul în braţe. Pentru ce Dumnezeu ai primit o citaţie?
– Pentru un fleac de contravenţie rutieră, declară înfumurată Audrey Fordham-Jones. Mai mare ruşinea, că poliţia n-are altceva ma bun de făcut decât să hărţuiască şoferii respectabili pentru cele mai mărunte greşeli.
Alysha îşi dădu ochii peste cap, exasperată.
– Ce anume ai făcut, mamă? întrebă ea, încercând să-şi păstreze calmul.
– Nimic, am băgat maşina în marşarier, atâta tot. Ratasem ieşirea de pe autostradă şi ar fi fost foarte incomod să merg mai departe până la următoarea – erau peste şase mile. Şi parcă n-aş fi tras pe acostament! Iar maşina de poliţie, nici nu observasem că venea în spatele meu – n-am avariat-o prea rău şi m-am oferit să plătesc imediat paguba. Şi în ce priveşte povestea aia cu asigurarea... Dar e de-a dreptul ridicol, ce sumă mi-au cerut! Am refuzat să plătesc, iar acum poliţia face scandal şi pe chestia asta!
– Stai, să ne înţelegem, ceru Alysha, cu o răbdare îngerească. Ai mers în

marşarier pe autostradă, ai lovit o maşină de poliţie, şi conduceai fără asigurare? Altceva mai este?
– A, absolut nimic! replică indignată mama ei. Doar un mărunţiş, acolo – vinerea viitoare trebuie să apar în instanţă. Am nevoie să vii şi tu cu mine – singură nu mă pot duce în nici un caz, iar pe scumpul de Oliver n-am cum să-l chem, când i se apropie toate examenele alea importante.
Alysha făcu o mutră acră.
– Vinerea viitoare? Nu ştiu... m-ai anunţat cam târziu. Trebuie să fac nişte fotografii de modă pentru *Cosmopolitan.*
– Ei, dar sunt convinsă că le poţi amâna! declară Audrey, pe un ton certăteţ. Dumnezeu mi-e martor că nu-ţi cer luna de pe cer – mă gândeam că ai putea să te învoieşti, măcar de data asta.
Alysha oftă.
– Bine, mamă... Am să-mi dau toată silinţa.
În fine, măcar avea o problemă care să-i alunge din minte propria nefericire, reflectă ea, în timp ce închidea telefonul. Trecuseră aproape două săptămâni; dacă timpul era marele tămăduitor, cum se spunea, nu prea avea succes – pe măsură ce amorţeala trecea,

durerea devenea tot mai insuportabilă. Cel puţin nu fusese nevoită să îndure chinul unei revederi cu el - Ross era plecat în America, în interes de afaceri. Poate că, până se întorcea, Alysha avea să-şi revină suficient pentru a-l întâmpina cât de cât cu indiferenţă. Poate. Sau poate urma să izbucnească în lacrimi, făcându-se de râs în ultimul hal.
Dar nu îndrăznea să stăruie cu gândul asupra lui Ross. Hotărâtă, şi-l alungă din minte şi ridică din nou receptorul, formând numărul agenţiei *Faces* - trebuia să vorbească despre reorganizarea programului, cu agentul. Ce scuză putea găsi? Se întâmplase ceva urgent acasă; trebuia să evite detaliile - nu era tocmai genul de incident despre care i-ar fi convenit să se ducă vestea.

* * *

Clădirea tribunalului era o monstruozitate de cărămidă roşie în centrul oraşului, tribut adus arhitecturii publice cu preţ redus de la sfârşitul secolului XX. Alysha reuşi să găsească un loc de parcare pentru Metro-ul ei alb în parcajul supraetajat de vizavi şi traversară amândouă strada

aglomerată, la semafor.
Ultima ninsoare de la începutul lui martie făcuse loc primelor adieri de primăvară; cerul era albastru pal, ca într-o acuarelă, soarele încă rece strălucea totuşi viu, iar în rondurile de flori din faţa clădirii se lăfăiau nenumărate narcise galbene.
Dar Alyshei numai să admire frumuseţile primăverii timpurii nu-i ardea. Privi în jur, aproape pe furiş, în timp ce ajungeau la poarta impunătoare, simţind cum i se zbârlea părul de la ceafă ca efect al senzaţiei neplăcute că nişte ochi nevăzuţi îi urmăreau fiecare mişcare. O prostie, desigur, se asigură ea rezonabil - până la lansarea campaniei Lozier mai erau două săptămâni, iar ea încă nu era decât o faţă în mulţime.
Cu toate acestea, însă, nu-şi putea alunga senzaţia de a fi pândită. Continuă s-o urmărească şi în timp ce citeau lista afişată la avizier, pentru a afla cărui complet de judecată îi fusese repartizat cazul mamei sale, şi când se aşezară la una dintre mesele din bufetul plin de fum, sorbind cu prudenţă din ceşti de plastic o cafea diluată.
Numai dacă Audrey n-ar fi ţinut cu tot dinadinsul să-şi pună blana de

hermelină, reflectă Alysha, cu o undă de asprime – probabil că aceea atrăgea atenţia asupra lor. Privi din nou în jur, peste umăr, studiind sala de aşteptare, dar nu văzu nici un chip cunoscut.
– Sper că nu ne mai lasă să aşteptăm mult timp, declară mama ei, cutremurându-se de dezgust la vederea unui tânăr voinic, cu braţele tatuate, care luă loc la masa alăturată. Şi aşteptăm de peste o oră! Câtă ineficienţă!
– Din păcate, n-avem ce face decât să aşteptăm, o preveni Alysha, cu răbdare. Doar nu vrei să-ţi emită mandat de arestare. Avocatul a venit?
– Gerald? Da, l-am văzut adineaori, în timp ce tu stăteai la coadă la cafele. Mi-a promis că va încerca să grăbească puţin procedurile. A, uite-l! Ne face cu mâna. Poate că în sfârşit s-au hotărât să ne cheme.
Spre uşurarea Alyshei, aşa era într-adevăr. Se aşeză în fundul sălii, pe una dintre băncile rezervate publicului, privindu-şi neliniştită mama care mergea cu paşi autoritari spre primele locuri, unde stăteau pârâţii. Numai dacă ar fi avut atâta minte să se comporte o idee mai umil, reflectă amărâtă Alysha. Nu părea să

înţeleagă că risca să-şi agraveze situaţia, tratând totul cu un asemenea dispreţ înfumurat...
– Pot lua şi eu loc aici?
Un şoc violent, ca o lovitură fizică, aproape că-i tăie respiraţia.
– C-ce cauţi aici? gâfâi ea, într-o şoaptă agitată. Credeam că eşti în America!
Drept răspuns, Ross se mulţumi să-i surâdă, cu o licărire de umor în ochii cenuşii, adânciţi în cap.
Alysha rămase năucită, aproape fără să mai fie atentă la ceea ce se întâmpla în partea din faţă a sălii, unde era citit actul de acuzare la adresa mamei sale, iar avocaţii discutau cu adâncă solemnitate incidentul atât de asemănător cu un gag de comedie bufă. Nici măcar nu mai putea gândi coerent – întreaga lume se răsturnase cu susu-n jos.
Dar nu visa. Omul de lângă ea era real şi material; umărul lui tare îl atingea pe al ei, iar în nări simţea familiarul miros slab de mosc, atât de caracteristic pentru el. De unde ştiuse că era acolo? Nu-i spusese nici unui suflet de om, nici chiar lui Bobbie – iar el trebuia să se întoarcă din America abia săptămâna viitoare.
N-avea idee de cât simp stăteau acolo –

de cinci minute? De cinci ore? În realitate, nu trecuseră mai mult de douăzeci de minute. Avocaţii îşi strângeau hârtiile şi era chemat cazul următor, în timp ce Audrey revenea prin sală, cu o mutră cam plouată. Ross o apucă pe Alysha de cot, ajutând-o să se ridice în picioare.
– Haide, o chemă el încet, să ieşim de-aici.
Alysha trecu cu paşi împleticiţi printre rândurile de scaune, revenind în sala de aşteptare, cu mintea încă în plin tumult. Mama ei fusese reţinută de avocat pentru câteva minute, aşa că se întoarse spre Ross, uimită.
– Ce-i cu tine aici? întrebă din nou, cu glas gâtuit. Când te-ai întors din America? De unde-ai ştiut unde eram?
Ross o trase spre un colţ mai liniştit, parţial ascuns după o coloană masivă, pătrată.
– Acum două ore am venit, răspunse el, cu o undă de autoironie în glas. Cu Concorde. Abia ieri am aflat că te învoiseşi de la şedinţa foto de azi, din cauza unor "probleme personale" neînsoţite de alte explicaţii – şi... Ei bine, se pare că m-am pripit să trag o concluzie greşită. Motivul pentru care am ştiut unde să te găsesc e că am pus un detectiv particular să te

urmărească începând de la ora şase, azi-dimineaţă. Te-a urmărit până aici şi mi-a dat raportul imediat ce am aterizat.
– Dar... de ce? se interesă ea, mai nedumerită ca oricând. Nu înţeleg. Ce-ai crezut că făceam?
Ross o apucă strâns în braţe, refuzând să-i mai dea drumul.
– Crezusem că voiai să-ţi faci un avort, răspunse el, pe un ton sumbru. Şi n-aveam de gând să te las.
– Un *avort?*
Cu un junghi brusc de jenă, Alysha îşi dădu seama că vorbise prea tare, astfel încât vocea îi reverbera din pereţii golaşi de cărămidă.
– De unde Dumnezeu ţi-a venit ideea asta nebunească? adăugă ea, mai discret.
– Pe moment, nu mi s-a părut nebunească deloc, mărturisi el, cu o umbră trecându-i pe după paravanul de fum al ochilor. Nu ne luaserăm măsuri de prevedere – şi mi s-a părut destul de verosimil să fi rămas însărcinată. Aşteptam, speram... Mi se părea singurul lucru care ar fi putut avea cu adevărat importanţă. Dar tu nu scoteai o vorbă. Iar când am aflat că amânaseşi o şedinţă foto importantă... Am ştiut că trebuia să fie ceva foarte serios.

– Dar tocmai un *avort?* protestă ea. Cum ai putut crede c-aş *visa,* măcar, să fac aşa ceva?
– Mă rog, un copil n-ar fi cel mai potrivit pentru cariera ta, în momentul de faţă, nu-i aşa? replică Ross, cu înverşunare. Iar cariera e a dracului de importantă pentru tine!
– Nu chiar atât de-a dracului de importantă! ripostă Alysha. Şi-n plus, nu sunt proastă – ştiam că riscam să rămân gravidă, dacă mai continuam să ne culcăm împreună, aşa că am început să iau contraceptive de cum ne-am întors de la Paris.
Ross zâmbi strâmb.
– Cred că măcar atâta lucru ar fi trebuit să prevăd, consimţi el. Dacă nu voiai să-ţi rişti cariera măritându-te, era clar că nici un copil nu ţi-ai fi dorit, încă. Şi nici nu ţi-aş fi pretins să... Aş fi fost dispus să aştept. De-asta te temeai? Din cauza asta ezitai atât de mult să-ţi iei un angajament mai ferm?
– *Eu* ezitam? protestă Alysha, simţind că i se învârtea capul. De unde era să ştiu că asta doreai? Nu mi-ai spus niciodată – m-ai lăsat să cred că nu te interesa decât... sexul!
Ochii lui Ross scăpărară cu amuzament şmecher.

– Mă rog, trebuie să recunosc că era principalul meu interes, în cea mai mare parte a timpului, recunoscu el. Dar nu era numai atât. De prima oară când te-am întâlnit, ai avut asupra mea un efect pe care nu-l înţelegeam – te crezusem doar o curvişţină ambiţioasă care venise în studioul meu cu o sută de lire sterline în poşetă, aproape rugându-se să-i mai risipească cineva din fumuri.
– Ei... da, cred că am meritat-o, mărturisi fără chef Alysha. M-am purtat ca o idioată totală.
Ross clătină din cap.
– Nu erai decât tânără şi foarte naivă. Ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza aceea m-a urmărit apoi ani de zile. Credeam că nu erau decât mustrările de conştiinţă pentru ce făcusem, până când ai revenit în circuitul modelingului, şi am început să-ţi văd fotografiile peste tot, să aud oamenii vorbind despre tine. Aş fi vrut să iau legătura cu tine mai curând, dar... tot găseam pretexte ca să amân. Apoi, când s-a ivit contractul Lozier... erai atât de perfectă, încât mi-am dat seama că trebuia să-mi asum riscul de a te revedea.
Alysha îl privi lung, cu ochii mari şi încă plini de uimire.

– Era un risc chiar atât de mare?
– A reieşit că era mult mai mare decât mă temusem, mărturisi Ross, arcuindu-şi fascinanta gură într-un zâmbet amar. Din clipa când ai intrat în restaurant, am ştiut că pierdusem partida.
– Aşa...? murmură ea, cu o privire piezişă, bănuitoare. Şi-atunci, cu Bobbie cum rămâne? Vrei să spui că *n-ai* avut o relaţie cu ea?
– Nu, râse el cu ironie blândă, n-am avut nici o relaţie. Chiar erai hotărâtă să crezi toate bârfele alea pe seama mea, aşa-i?
– Mă rog, nici n-ai negat-o vreodată, îi aminti Alysha, cu o undă se severitate.
– M-ai fi crezut?
– Păi... nu, recunoscu ea.
– Exact. Şi-n plus, lui Bobbie îi făceam o favoare, adăugă Ross, cu o undă de umor sec. Îl luase în colimator pe sir Richard şi avea nevoie de o escortă plauzibilă care s-o ajute să-l joace pe degete. Iar eu eram întru totul dispus să-mi asum rolul – în parte ca vechi prieten, în parte pentru că tu te purtai cu mine de parc-aş fi avut rabie.
– Şi Gemma? continuă Alysha, încă neconvinsă. Şi aia a fost tot o favoare pentru o veche prietenă?

Ross clătină din cap.
– *Nu* m-am culcat cu Gemma la Bangkok – nici nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta smintită. Lăsând la o parte faptul că legătura cu Gemma fusese o greşeală pe care n-aveam de gând s-o repet, încă n-ai înţeles că, o dată ce te reîntâlnisem pe tine, nu mai putea exista nici o altă femeie în viaţa mea? De fapt, n-ar fi putut să apară o alta încă de când te-am cunoscut, adăugă el, cu glas răguşit. Pe fiecare femeie cu care am mai avut de-a face de-atunci o comparam involuntar cu amintirea dulce pe care o purtam în suflet – de-asta nici una dintre ele n-a rezistat prea mult.
Alysha ridică privirea spre ochii lui, începând în sfârşit să creadă că s-ar fi putut să spună adevărul.
– Şi tocmai ăsta e motivul pentru care mă temeam eu să mă încurc cu tine, şopti ea. Aveai o asemenea reputaţie...
– Foarte exagerată, în mare parte, o asigură Ross. A, nu susţin c-aş fi fost un sfânt, dar n-am fost nici cotoiul maidanez care mi-era pus în seamă.
– Dar... zău că nu înţeleg, se încruntă Alysha, încă temându-se să privească adevărul în faţă. Dacă aşa e, de ce ai spus acele lucruri, în ultima seară? De ce mi-ai spus că totul se terminase?

– Fiindcă nu mai suportam – era prea dureros. Pur şi simplu nu mă lăsai să mă apropii de tine. Poate că te-am luat prea repede, insistând să te muţi definitiv la mine, dar te iubeam atât de mult încât nu mai puteam aştepta. Speram ca, după ce începeam să locuim împreună, să nu ţi se mai pară atât de greu marele pas – căsătoria. Dar mi se părea că, cu cât forţam mai mult, cu atât te retrăgeai mai departe, adăugă el, cu glasul înăsprit. Cu tine, trăiam nişte sentimente pe care niciodată nu le mai cunoscusem şi nu ştiam cum să procedez.
O trase spre el, îngropându-şi faţa în părul ei.
– Tot timpul cât am fost în State, parcă nu mai eram în toate minţile – cred că de-o sută de ori am pus mâna pe telefon ca să te sun, să mă scuz că fusesem un asemenea idiot, să te implor să-mi mai acorzi o şansă. Dar nu ştiam ce să spun.
Alysha îl cuprinse cu braţele, fără să-i mai pese de locul unde se afla, simţind că din inimă i se revărsa un val de iubire.
– În noaptea aceea... şopti ea... N-a fost... Motivul pentru care n-am vrut să vii cu mine acasă... n-a fost cel pe care l-ai crezut tu. Ştii...

– Ştiu, îi puse el un deget pe buze, cu blândeţe. Sir Richard mi-a spus totul, cu săptămâni în urmă. A spus că, prima oară când ţi-a auzit numele, nu-i era complet necunoscut – dar a trecut un timp până să-şi amintească de unde-l ştia. De ce nu mi-ai spus? Eu ţi-am mărturisit despre mine lucruri pe care nu le-a mai aflat nimeni.
Cu obrajii înroşiţi ca focul, Alysha îşi plecă ochii.
– Nu... nu ştiu... se bâlbâi ea. Credeam... Fuseseşi atras de imaginea pe care ţi-o formaseşi despre mine şi mă temeam să nu te schimbi, în caz că... nu-ţi convenea adevărul.
– Proastă mică, o dojeni el blând, cu ochii plini de căldură. Abia când am recunoscut durerea dinapoia acelui paravan mândru pe care-l afişai am început să-mi dau seama că mă îndrăgosteam de tine.
– N-am... n-am ştiut, şopti Alysha, privindu-l. Te iubeam atât de mult, dar mi-era frică să-ţi spun. Credeam că... dacă aflai, ai fi luat-o la sănătoasa, aşa că m-am prefăcut în continuare...
Un lucru spus de el cu câteva momente în urmă îi reveni în minte, izbind-o cu forţa unui camion de zece tone.
– Ai spus că vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă ea, uimită.

– Da, zâmbi Ross, cu privirea în ochii ei înrouraţi. Vrei şi tu?
– O, da...! exclamă sufocat Alysha, fără să-şi mai ascundă iubirea din inimă. O, da, te rog...!
Ross se aplecă să-i cuprindă gura într-un sărut de o tandreţe nemărginită, iar ea îi răspunse din tot sufletul, fără a-i mai păsa cine se uita la ei. Visase de atâtea ori acel moment, necrezând vreodată că avea să se adeverească; dar senzaţia braţelor lui puternice împrejurul ei o sili să accepte concluzia că, dacă era o iluzie, era totuşi remarcabil de materială...
Sunetul unor paşi risipi vraja, urmat de vocea surprinsă a mamei ei:
– Alysha? Sfinte Cerule... Ce Dumnezeu...?
– A...!
Obrajii i se împurpurară fierbinte, în timp ce se desprindea din braţele lui Ross.
– Ăă... Mămico, el e Ross Elliot... mai ţii minte, ţi-am vorbit despre el... Este... şeful agenţiei de publicitate care face campania Lozier.
Spre surprinderea ei, Ross se adaptă magnific la noua situaţie. Luând mâna lui Audrey, care nu-şi mai încăpea în piele de uimire, îşi dezlănţui din plin farmecul irezistibil.

– A, acum îmi dau seama de unde a moştenit Alysha această frumuseţe uluitoare, declară el, netulburat. Se vede clar că e o trăsătură de familie.
Audrey se îmbujoră de plăcere, cedând pe loc în faţa sfruntatului compliment.
– O... Dar ce încântată sunt să vă cunosc, domnule Elliot, răspunse ea, cu cochetărie. Alysha, draga mea, nu e nevoie să mă aştepţi – Gerald m-a invitat la masă.
Cu o licărire de triumf feminin în zâmbet, se întoarse spre avocatul distins care aştepta în apropierea ei.
– Nu ştiu la ce oră ajung acasă...
Şi, cu aceste cuvinte, o luă din loc maiestuoasă, tratând cu un dispreţ suveran neplăcuta ambianţă din jur, ocrotită în preţioasa ei hermelină de orice realitate incomodă pe care prefera s-o ignore.
Alysha izbucni în râs.
– Ei, ca să vezi! Dragul de Gerald – de ani de zile avea o slăbiciune pentru ea. A fost avocatul lui tata, dar de fapt era mai mult un prieten de familie – şi e văduv...!
Ross o privi zâmbind.
– Şi...?
– Şi n-ar fi nostim să se coleze, după atâţia ani? chicoti Alysha. Cine ştie, s-ar putea chiar să se căsătorească!

– Cred că ar fi o idee foarte bună! remarcă Ross, râzând cu sinceritate. Mai ales dacă mama ta are de gând să mai circule cu maşina – ar putea economisi o avere, din onorariile pentru avocaţi! Şi-n plus, i-ai purtat destul de grijă, adăugă el. E timpul s-o ia altcineva în primire. Tu vei avea destulă treabă cu mine.
Acest gând era atât de plăcut, încât Alysha nu se putu abţine să-l îmbrăţişeze, gestul prelungindu-se într-un nou sărut interminabil. Dar, în timp ce Ross îşi cobora mâna în lungul spinării ei, trăgând-o exagerat de aproape, Alysha se smulse, cu o flacără stacojie în obraji.
– Ross! protestă ea, într-o şoaptă sonoră. Termină – chiar că nu-i momentul! Începe să se uite lumea...
Ross consimţi cu un chicotit, lăsând-o pe picioarele ei.
– Bine. Dar oficiul stării civile e în clădirea alăturată. Mergem acolo chiar acum, să cerem un certificat special. Şi pe urmă poţi să-l suni pe Alain şi să-i ceri să trimită rochia aia cu primul avion. Am de gând să legalizez relaţia asta şi să te leg de mine până n-apuci să te răzgândeşti.
– O, nici o şansă să mă răzgândesc! promise Alysha, rezemându-şi capul pe

umărul lui. Mă poţi lega cu toate lanţurile din lume. Asta mi-am dorit mereu – acum şi pentru totdeauna.

– Sfârşit –